Έτος ΙΓ'

Τεύχος 279ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 1

ΗΜΕΡΗΣΙΟΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ε. Καραμπέτσου πρὸς ἁπάσας τὰς Ὑπηρεσίας ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 1965 3

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ πρὸς μαρτυρίαν ὑποχρέωσις τῶν κοινωνῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν.— Περιπτώσεις ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ταύτης.—Ἄποψις πρὸς σύγκρουσιν καθηκόντων.— Παράνομος δεσμευτικὴ προσταγή.—Ἔννομοι συνέπειαι καὶ ἀξία τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Β. Κορφιάτη 4

ΘΕΜΑΤΑ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

Περὶ τῆς εὐθανασίας, ἀπὸ θρησκευτικῆς, κοινωνικῆς καὶ νομικῆς πλευρᾶς, ὑπὸ τοῦ κ. Τάκη Γεωργοπούλου, προέδρου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Πατρῶν 9

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ δολοφονία τοῦ Γιάννη Τσουκλίδη, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Σ. Λεωτσάκου... 15

ΠΟΙΗΣΙΣ

Πρέπει νὰ εἶσαι δίκαιος, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Π. Γάλλου 18

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μερικαὶ ἐφαρμογαὶ τῆς φωτογραφίας εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 19

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἰντερπόλ.— Ἡ διεθνὴς ὀργάνωσις ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόνου Β' κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου (συνέχεια καὶ τέλος) 23

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἡ δρᾶσις τῆς ἑλληνικῆς ἀντικατασκοπείας κατὰ τὴν περίοδο 1940—1945, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη 25

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ

Λάϊ ντετέκτορ (ἀνιχνευτὴς τοῦ ψεύδους), ὑπὸ τοῦ κ. Οὐῶλτερ Ἄρμ, κατὰ διασκευὴν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» 29

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 32

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τουρισμὸς καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. Γιαννοπούλου 3

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ κ. Ν. Α. .....

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) .....

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 45

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. Ρ[illegible] Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 279ον

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

Ὑπὸ νοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Ἀνέτειλε τὸ Νέον Ἔτος. Εἶναι τὸ χιλιοστὸ ἐνακοσιοστὸ ἑξηκοστὸ πέμπτο ἀπὸ τότε ποὺ στὴ Βηθλεὲμ γεννήθηκε ὁ μεγάλος τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης δάσκαλος, ὁ Ἰησοῦς ὁ Θεάνθρωπος.

Ἔψαλλαν τότε ὅλοι μὲ ἀγαλλίαση «**καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις**». Αὐτὸς ὑπῆρξεν ἀπὸ τότε ὁ πόθος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ αὐτὸν τὸν τρόπο ἔθεσε σὰν θεμέλιο τῆς νέας θρησκείας Του ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν διδασκαλία του γιὰ τὴν ἀπέραντη πρὸς τοὺς συνανθρώπους ἀγάπη, εἴτε φίλοι εἶναι αὐτοί, εἴτε ἐχθροί. Καὶ σήμερα ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων μιὰ εὐχὴ δονίζει τὴν ἀτμόσφαιρα: Ειρήνη, ἀληθινὴ εἰρήνη.

Ὅλοι οἱ ἡγέτες τῶν λαῶν ἀκοῦν τὴν εὐχὴ καὶ τὴν παρά-

κληση αὐτὴ τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων καὶ διακηρύσσουν πῶς θὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν εἰρήνη στὸν κόσμο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχη ὁ πανανθρώπινος αὐτὸς πόθος, ὀφείλουν οἱ μεγάλοι, οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, τοὺς ὁποίους οἱ λαοὶ ἔχουν θέσει ἐπὶ τῆς διεθνοῦς πυραμίδος, νὰ συνεννοηθοῦν μὲ εἰλικρίνεια, νὰ συμφιλιωθοῦν καὶ νὰ συναντηθοῦν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι ὅπου θὰ καταθέσουν τὸν καταστατικὸ χάρτη τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Ὅταν μὲ αἰσθήματα φιλίας, εἰλικρινείας, ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης συναντηθοῦν οἱ ἡγέτες τῶν λαῶν καὶ σφίξουν τὰ χέρια, τότε αὐτόματα ὅλο τὸ τρομερὸ ὁπλοστάσιο ποὺ ἐπαπειλεῖ νὰ καταστρέψη τὸ σύμπαν, σὲ ἐλάχιστο χρόνο θὰ μεταβληθῆ σὲ ἐργαστήριο εὐτυχίας γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, λευκός, μαῦρος ἢ κίτρινος ποὺ νὰ μὴ ἀποζητάη τὴν εἰρήνη.

Καὶ θὰ πρέπει ὕστερα ἀπὸ 1965 χρόνια νὰ στηθῆ ἔξω ἀπὸ τὰ κτίρια τοὺ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἕνας βωμὸς ὅλων τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ἀνθρώπων ποὺ ἔπεσαν ἀγωνιζόμενοι γιὰ νὰ ἐπικρατήση στὸν κόσμο ἡ εἰρήνη.

Καὶ στὸ βωμὸ αὐτὸν ἂς σιγοκαίη στοὺς αἰῶνες μιὰ ἄσβεστη φλόγα. Ἡ φλόγα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης στὸν κόσμο.

Ν. Α.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»
εὔχονται εἰς τοὺς συνδρομητάς των
«Χρόνια Πολλὰ»
καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος 1965

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ
κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΥ
ΠΡΟΣ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1965

Μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Νέου Ἔτους εὔχομαι πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ διοικητικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν εὐδαιμονίαν καὶ χαράν.

Εὔχομαι, ἐπὶ τούτοις, καὶ ἐλπίζω ὅπως τὸ 1965 καταστῇ ἔτος νέας διὰ τὴν Ἀστυνομίαν ἐποχῆς. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν μας κατὰ τὴν διάρκειάν του θὰ πρέπει νὰ εἶναι μεστὰ θετικῶν ἐπιτευγμάτων εἰς ἅπαντας τοὺς τομεῖς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ πραγμάτωσις τῶν ἀστυνομικῶν ἰδανικῶν, ἂς εἶναι ἡ κατευθυντήριος γραμμή.

Μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων θὰ καταστῇ Ὀργανισμὸς πλέον ζωντανός, Σῶμα πλέον ἀξιαγάπητον, Ἀστυνομία ἐξαίρετος, Ὑπηρεσία ὑποδειγματικὴ καὶ Θεσμὸς ἀξιοζήλευτος.

Πιστεύων ἀκραδάντως εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τῆς κατευθύνσεως αὐτῆς, εὐελπιστῶ ὅτι πάντες, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, θὰ πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατόν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου 1964

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Η ΕΝ ΤΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΡΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ - ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ ΑΠΟ ΤΑΥΤΗΣ - ΑΠΟΨΙΣ ΠΡΟΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ - ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΓΗ - ΕΝΝΟΜΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Β. ΚΟΡΦΙΑΤΗ**

I. Πρὸς διαχείρισιν τῶν ἱκανῶς ἀκανθωδῶν τούτων θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουσι καθ' ἑκάστην τόσον ἡ Θεωρία, ὅσῳ καὶ ἡ Πρᾶξις, δέον νὰ παρατεθῶσιν ἐν ἀρχῇ αἱ πρὸς ταῦτα σχετιζόμεναι διατάξεις, ἔχουσαι ὡς ἑξῆς :

Ἄρθρον 209 Κ.Π.Δ.

«Οὐδείς, νομίμως καλούμενος, δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, ἐκτὸς τῶν ρητῶς ἐν τῷ παρόντι ἀναγραφομένων ἐξαιρέσεων».

Ἄρθρον 212 Κ.Π.Δ.

« § 1. Ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς Διαδικασίας δὲν ἐξετάζονται οὔτε ἐν τῇ Προδικασίᾳ, οὔτε ἐν τῇ Κυρίᾳ Διαδικασίᾳ... καὶ δ' οἱ Δημόσιοι Ὑπάλληλοι, προκειμένου περὶ στρατιωτικοῦ ἢ διπλωματικοῦ μυστικοῦ ἢ περὶ τοιούτου ἀφορῶντος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους, ἐκτὸς ἐάν, ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός, αἰτήσει τῆς Δικαστικῆς Ἀρχῆς ἢ τινος τῶν Διαδίκων ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, ἤθελεν ἐξουσιοδοτήσει αὐτοὺς πρὸς τοῦτο».

Ἄρθρον 224 Κ.Π.Δ.

« § 1. Ὁ μάρτυς ὀφείλει νὰ φανερώνῃ πῶς περιῆλθον εἰς γνῶσιν αὐτοῦ τὰ κατατιθέμενα. § 2. Προκειμένου δὲ περὶ γεγονότων, περιελθόντων αὐτῷ ἐξ ἀκοῆς, ὀφείλει εἰς πᾶσαν περίπτωσιν νὰ κατονομάζῃ συγχρόνως καὶ ἐκείνους παρ' ὧν ἐπληροφορήθη τὰ κατατιθέμενα».

Ἄρθρον 229 Κ.Π.Δ.

«§ 3. Εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόκειται ποινὴν — πρόστιμον καὶ τὰ τέλη — καὶ ὁ ἐμφανισθεὶς μέν, ἀλλ' ἀρνούμενος ἄνευ νομίμου λόγου τὴν μαρτυρίαν του ἢ τὸν ὅρκον τῆς μαρτυρίας του, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα βαρυτέρας ποινῆς».

Ἄρθρον 224 Πν.Κ.

«§ 2. Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν — φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν — τιμωρεῖται, ὅστις, ὡς μάρτυς ἐξεταζόμενος ἐνώπιον ἁρμοδίας πρὸς ἔνορκον ἐξέτασιν Ἀρχῆς ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἤδη δοθέντα ὅρκον του, ἐν γνώσει καταθέτει ψευδῆ ἢ ἀρνεῖται ἢ ἀποκρύπτει τὰ ἀληθῆ».

Τέλος δὲ ἄρθρον 279 τοῦ ΒΔ τῆς 22-3-1958 «περὶ κυρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπηρεσίας τῆς Χωροφυλακῆς»

«§ 1. Πληροφοριοδόται εἶναι τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα οἰκειοθελῶς παρέχουσιν εἰς τὴν Χωροφυλακὴν πάσης φύσεως πληροφορίας, σχετικὰς πρὸς καταδιωκόμενα ἄτομα ἢ διαπραχθέντα ἢ μελετώμενα ἀδικήματα. Τὰς πληροφορίας παρέχουν εἴτε φανερῶς, ὁπότε εἶναι πρόθυμοι νὰ ἐξετασθῶσι καὶ ὡς μάρτυρες, εἴτε κρυφίως, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς τηρήσεως τῆς ταυτότητός των μυστικῆς, ὡς καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν διδομένων πληροφοριῶν».

II. Κατ' ἀρχὴν εἶναι ὑπόχρεώς τις νὰ παρατηρήσῃ ἐνταῦθα εὐθὺς ἀμέσως, ὅτι δὲν κατηργήθη ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 224 § 2 τοῦ Κ.Π.Δ. διὰ τοῦ ὡς πρόσθεν ἄρθρου 279 τοῦ ἐν λόγῳ Β.Δ. τῆς 22-3-1958 «περὶ κυρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπηρεσίας τῆς Χωροφυλακῆς» προκειμένου περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ εἰς ὃν τοῦτο ἀφορᾷ μάρτυρος, οἷος ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Χωροφυλακῆς, ὅπως κατονομάσῃ τὸν «πληροφοριοδότην» τῶν παρ' αὐτοῦ κατατιθεμένων γεγονότων, διότι, ὡς εἶναι πρόδηλον, τὸ Β.Δ. δὲν δύναται νὰ καταργήσῃ νόμον, οἷος ὁ «περὶ κυρώσεως τοῦ Κ.Π.Δ» ν. 1493 τῆς 17/17-8-1950 (ἄρθρον μόνον) ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς θεσμοθετικῆς δυνάμεως μεταξὺ τῶν δύο τούτων Νομο-

θετημάτων, προτεροῦντος γὰρ ἐν αὐτῇ τοῦ Ν. 1493, δοθείσης ἔτι μᾶλλον καὶ τῆς ἄκρως ρητῆς καὶ ἀξιωματικῶς ἐπιτακτικῆς ἐκφράσεως τοῦ κειμένου αὐτοῦ : «ὀφείλει εἰς πᾶσαν περίπτωσιν νὰ κατονομάζῃ ταὐτοχρόνως καὶ ἐκείνους παρ' ὧν ἐπληροφορήθη τὰ κατατιθέμενα».

ΙΙΙ. Κατόπιν τούτων ἐρευνητέον, πλέον, ἐστίν, ἐὰν ἡ μὴ ἀποκάλυψις τοῦ οἱουδήποτε «πληροφοριοδότου» ἐκ μέρους τῶν ὡς μαρτύρων ἐξεταζομένων Δημοσίων Ὑπαλλήλων καὶ Ὀργάνων τῆς Χωροφυλακῆς, ἐρειδομένων πρὸς τοῦτο ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν ρηθέντων ἄρθρων 212 § 1δ Κ.Π.Δ καὶ 279 ΒΔ τῆς 22/3/1958, ὁσάκις ὁ πληροφοριοδότης των οὗτος ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς τὰ ὑπ' αὐτῶν : Ὀργάνων τῆς Χωρ/κῆς κλπ. κατατιθέμενα γεγονότα ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς τηρήσεως τῆς ταυτότητός του μυστικῆς εἶναι ἢ οὐ ἔκνομος καὶ συνεπάγεται ποινικὰς κυρώσεις ἢ ὄντως δύναται νὰ εὕρῃ κάλυμά τι ὑπὸ τὰς τοιάσδε διατάξεις τῶν ἄρθρων 279 τοῦ Κανονισμοῦ ἢ 212 § Ι δ' Κ.Π.Δ ἢ ὑφ' ἑτέραν τινά.

IV. Ἵνα ἐπιτυχέστερον προέλθωμεν εἰς τὴν διερεύνησιν τῶν θεμάτων τούτων ἐπιβάλλεται προηγουμένως μικρά τις ἐνασχόλησις ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 224 § 1 Κ.Π.Δ.

1.—Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διακελευόμενα σκοποῦσιν, ὡς γνωστόν, τὸν ἔλεγχον τῆς φιλαληθείας τοῦ μάρτυρος καὶ τῆς ἀκριβείας τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ, διετυπώθησαν δὲ τελικῶς ὑπὸ τῆς τελευταίας Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σχεδίου Κ.Π.Δ. — κατὰ τὴν Συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 12-9-1947 — ὑφ' ἧς διεγράφη ἡ § 2 (προστεθεῖσα ὑπὸ τῆς προηγουμένης Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν Συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 20-2-1938, περὶ ἧς παρακατιόν), εἰσάγουσα, ὑπὸ τινας περιορισμούς, ἐξαίρεσιν διὰ τοὺς Ἀνακριτικοὺς Ὑπαλλήλους καὶ τὰ Ὄργανα τῆς Δημοσίας Δυνάμεως, καθ' ἣν δὲν ὑπεχρεοῦντο οὗτοι νὰ κατονομάσωσι τὰ πρόσωπα, παρ' ὧν ἐπληροφορήθησαν τὸ κατατιθέμενον γεγονός, προσετέθησαν δὲ συγχρόνως ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τοῦ ἄρθρου 224, μετὰ τὴν λέξιν «ὀφείλει», αἱ λέξεις εἰς «πᾶσαν περίπτωσιν», ἵνα τονισθῇ, ὅτι καὶ τὰ ἀνωτέρω δημόσια ὄργανα ὑπέχουσι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κατονομάζωσι τὰ πρόσωπα, παρ' ὧν ἤκουσαν γεγονός τι.

2.—Ἡ διαγραφεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς τελευταίας Ἀναθ/κῆς Ἐπιτροπῆς (τοῦ 1947) § 2, ἥτις εἶχε προστεθῇ ὑπὸ τῆς προηγουμένης Ἀναθ/κῆς Ἐπιτροπῆς (τοῦ 1938) εἰς τὸ Σχδ. Κ.Π.Δ., εἶχεν οὕτω : Οἱ Ἀνακριτικοὶ Ὑπάλληλοι καὶ τὰ παντὸς βαθμοῦ Ὄργανα τῆς Δημοσίας Δυνάμεως, ὁσάκις ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων ἐπιτρέπεται ἡ ἐξέτασις αὐτῶν, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ κατονομάσωσι τὰ πρόσωπα, παρ' ὧν, λόγῳ τῆς ἰδιότητός των ταύτης, ἐπληροφορήθησαν γεγονός τι, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μαρτυρία αὐτῶν, διὰ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, κατὰ μὲν τὴν Προδικασίαν δὲν ἀναγράφεται παντάπασιν ἐν τῇ Ἐκθέσει (τῆς ἐξετάσεως) τοῦ μάρτυρος, γενομένη δὲ διὰ ζώσης, κατὰ τὴν ἐπ' Ἀκροατηρίου Διαδικασίαν, χωρὶς νὰ συνοδεύηται διὰ ταὐτοχρόνου δηλώσεως τοῦ προσώπου, παρ' οὗ ἐπληροφορήθησαν, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς Διαδικασίας».

3.—Οὕτω δὲ πλέον ἐπανήλθομεν εἰς τὸ ἀρχικὸν καθεστὼς τοῦ Σχεδίου Κ.Π.Δ. τοῦ 1934, οὗ τὸ ἀντίστοιχον τῷ ἄρθρῳ 224 ἄρθρον 204 εἶχεν οὕτω. «Ὁ μάρτυς ὀφείλει νὰ ὑποδεικνύῃ πῶς περιῆλθον εἰς γνῶσιν αὐτοῦ τὰ κατατεθέντα. Οὐδ' εἰς τοὺς Δημοσίους Ὑπαλλήλους ἐπιτρέπεται ν' ἀναφέρωσι γεγονότα ἄνευ κατονομάσεως ἐκείνων, παρ' ὧν ἐπληροφορήθησαν ταῦτα. Τοιαύτη τυχὸν κατάθεσις θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη», ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τούτου Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις διηγόρευε τάδε : «Οἱ μάρτυρες δέον νὰ προσκαλῶνται εἰς τὸ νὰ ὑποδεικνύωσι πῶς ἔλαβον γνῶσιν τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀναφέρουσι. Τοῦτο προφανῶς συμβάλλει εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς φιλαληθείας καὶ ἀκριβείας τοῦ μάρτυρος. Οὐδ' οἱ Δημόσιοι Ὑπάλληλοι δύνανται νὰ καταθέσωσι περὶ πληροφοριῶν συλλεγεισῶν παρὰ

προσώπων, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν κρίνουσιν εὔλογον ν' ἀναφέρωσιν ἐν τῇ καταθέσει αὐτῶν. Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις, ἀπαντωμένη ἐν ταῖς Ἰταλικαῖς Δικονομίαις τοῦ 1913 (ἄρθρ. 246) καὶ 1930 (ἄρθρ. 349), θὰ ἄρῃ τὸ καὶ παρ' ἡμῖν παρατηρούμενον ἔντισι καταθέσεσιν, ἰδίως, Ἀστυνομικῶν Ὀργάνων, σχετικὸν ἄτοπον» (περὶ πάντων τούτων βλ. Στάϊκον, Ἐπίτομος Ἑρμηνεία Ἑλλ. Ποινικῆς Δικονομίας τόμ. Β/1955 ὑπ' ἄρθρ. 224 § 245 σ. 1032 ἐπόμ., Μπουρόπουλον, Ἑρμ. Κ.Π.Δ. τόμ. Α/1957 ὑπ' ἄρθρον 224 σ. 300, Τούσην-Σιφναῖον, Πανδέκτης Ποιν. Δικονομίας τόμ. Α/1957 ὑπ' ἄρθρον 224 σ. 691 ἐπ. ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, 5, Ζησιάδην, Ἐγχειρίδιον Ποινικῆς Δικονομίας τόμ. Α/1957 § 357. 4 σ. 496 ἐπόμ.).

V.—1. Συνεπῶς εἶναι ἀναμφισβήτητον «de lege lata» πλέον, ὅτι οἱ οἱοιδήποτε μάρτυρες, μηδὲ τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων ἐξαιρουμένων, ἐν οἷς καὶ οἱ Ἀστυνομικοὶ οἱουδήποτε Σώματος, οἷοι καὶ οἱ τῆς Χωροφυλακῆς, ὑποχρεοῦνται, ὁσάκις καταθέτωσι περὶ γεγονότων, περιελθόντων αὐτοῖς ἐξ ἀκοῆς, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν νὰ κατονομάσωσι τοὺς ἐξ ὧν ἐπληροφορήθησαν τὰ κατατιθέμενα, ἄλλως ὑπόκεινται εἰς τὰς ποινὰς οὐ μόνον τοῦ ἄρθρου 229 § 3 Κ.Π.Δ., ἀλλὰ καὶ τοῦ ἄρθρου 224 Πν. Κ., καθ' ὃ προβαδιζούσης τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 209 Κ.Π.Δ. ἀναβλυζούσης ὑποχρεώσεως παντὸς νομίμως καλουμένου πρὸς παροχὴν τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ (Πρβλ. τοὺς αὐτοὺς Συγγραφεῖς Στάϊκον, Μπουρόπουλον, Τούσην-Σιφναῖον, αὐτόθι καὶ ὑπ' ἄρθρα 209 καὶ 229, ἔτι δὲ Τούσην-Γεωργίου, Ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ τόμ. Α/1958 ὑπ' ἄρθρον 224 ἀριθμ. 23 σελ. 461, Μπουρόπουλον, Ἑρμηνεία Ποιν. Κώδικος Β/1962 ὑπ' ἄρθρ. 224. 4 σελ. 270, Καρανίκαν, Ἐγχειρίδιον Ποιν. Δικαίου Β/1957 σελ. 358, Στάϊκον, Ποινικὸς Κῶδιξ Β/1955 ὑπ' ἄρθρ. 224 σελ. 589).

2.—Πράγματι δὲ κατ' ἀρχὴν δὲν νομίζομεν, ὅτι δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ βασίμως, ὅτι ἡ τοιαύτη ἄρνησις τῆς κατονομάσεως τῆς ταὐτότητος τοῦ «πληροφοριοδότου» ἐκ μέρους τοῦ οἱανδήποτε δημοσιοϋπαλληλικὴν ἰδιότητα περιβεβλημένου προσώπου καλύπτεται πάντοτε ὑπὸ τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 212 § 1δ' Κ.Π.Δ., καθ' ὅσον, προδήλως, δὲν πρόκειται, κατὰ κανόνα, περὶ «στρατιωτικοῦ» ἢ «διπλωματικοῦ μυστικοῦ», ἢ «τοιούτου ἀφορῶντος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους», ἅτε τῆς διατάξεως ταύτης (212 § 1δ) ἀναφερομένης εἰς τὰς καθ' ἑαυτὰς «λίαν εὐαρίθμους» ὑποθέσεις τῶν τοιῶνδε «μυστικῶν», δι' ὃ καὶ ὡς ἀποτελούσης ἐξαίρεσιν τοῦ προπεριγραφέντος καὶ ἐν ἄρθρῳ 209 Κ.Π.Δ. διαγραφομένου, ἄκρως δ' ἐπιτακτικοῦ χαρακτῆρος Κανόνος τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς μαρτυρίαν παντὸς Κοινωνοῦ (jus cogens), οὕσης στενῶς ἑρμηνευτέας (Πρβλ. Τούσην-Σιφναῖον, ἔνθ' ἀνωτ. ὑπ' ἄρθρ. 212 ἀρ. 37 σ. 661, Στάϊκον, Ἐπίτομος Ἑρμηνεία Ἑλλ. Ποιν. Δικ. cit ὑπ' ἄρθρον 212 σ. 986 ἐπ., Ζησιάδην, αὐτόθι, § 371. 4 σ. 496 ἐπόμ., Γάφον, Ποιν. Δικονομία Α', 1952 § 43 σ. 96, ἔτι δὲ Μπουρόπουλον, Ἐγχ. Ποιν. Κώδικος, Α'/1959 ὑπ' ἄρθρ. 20 σελ. 54).

3.—Διότι ἀλλοίμονον, ἐὰν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ «στρατιωτικοῦ» ἢ «διπλωματικοῦ μυστικοῦ» ἢ τοῦ τοιούτου τοῦ ὁρῶντος εἰς τὴν «ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους» ἀπεδίδομεν τοσοῦτον εὐρὺ καὶ ἐκτεταμένον περιεχόμενον, ὥστε νὰ περιλαμβάνῃ σχεδὸν πᾶσαν περίπτωσιν ἀποσιωπήσεως τοῦ προσώπου τοῦ πληροφοριοδότου, καθ' ὅσον, τότε, θὰ ἐκινδυνεύομεν ν' ἀνατρέψωμεν τὸν «κανόνα» τῆς πρὸς μαρτυρίαν ὑποχρεώσεως παντὸς (Κ.Π.Δ. 209) εἰς ὄφελος τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων κλπ., οἵτινες ὑπὸ τὸ «πρόσχημα» τοῦ τοιοῦδε «μυστικοῦ», θὰ ἠδύναντο νὰ κρύπτωσιν ὄπισθεν τῶν Καταθέσεων αὐτῶν καταθέσεις μαρτύρων ἀνωνύμων ἢ ἀνευθύνων, αἵτινες δυνατὸν νὰ ἦσαν καὶ ψευδεῖς καὶ κακόβου-

λοι (πρβλ. καὶ Alimena, Principi di Procedura Penale 1/1914 σελ. 443 ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ἄρθρου 246 Κ.Π.Δ. τῆς Ἰταλίας τοῦ 1913, ὄντος ἀναλόγου πρὸς τὴν σημειωθεῖσαν § 2 τοῦ ἄρθρου 224 Κ.Π.Δ. ἡμῶν, τὴν προστεθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἀναθ/κῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 1938 καὶ διαγραφεῖσαν ὑπὸ τῆς τοιαύτης τοῦ 1947).

4.—Δι' ὃ καὶ ἡ τυχὸν «ἔνορκος δήλωσις», κατὰ τὴν § 3 τοῦ ἄρθρου 212 Κ. Π.Δ. τῶν τοιῶνδε μαρτύρων εἰς τὸν Ἐξετάζοντα αὐτούς, ὅτι, καταθέντες περὶ τοῦ προσώπου τοῦ πληροφοριοδότου των, θὰ παρεβίαζον τὸ ἐν § 1δ' τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπόρρητον, προδήλως θὰ ἐξέθετεν αὐτοὺς εἰς τὸν ποινικὸν κολασμὸν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 224 Ποιν. Κ., ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἐπρόκειτο πράγματι περὶ τοιούτου τινὸς ἀπορρήτου κατὰ τὰ πρὸ μικροῦ ἐκτεθέντα (ἀριθμ. 2, 3) (βλ. καὶ Τούσην-Σιφναῖον, αὐτόθι, ὑπ' ἄρθρ. 212 ἀριθμ. 36 σ. 661 καὶ ὑπ' ἄρθρ. 224 ἀριθμ. 9 σ. 692, Στάϊκον, αὐτόθι, ὑπ' ἄρθρ. 224 σ. 1034).

5.—Ὅτι οὕτω ἔχει τὸ ζήτημα συνάγεται καθ' ἡμᾶς καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ρηθέντες παρ' ἡμῖν Ἑρμηνευταὶ τοῦ Κ.Π.Δ. — ἂν δὲν πλανώμεθα — δὲν ἐθεώρησαν, ὅτι ἡ ἐν ἄρθρῳ 224 § 2 Κ.Π.Δ. ὑποχρέωσις πρὸς κατονομασίαν τοῦ «πληροφοριοδότου» τῶν Μαρτύρων Δημοσίων Ὑπαλλήλων κλπ, προκειμένου περὶ τῶν «ἐξ ἀκοῆς» αὐτοῖς περιελθόντων καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Δικαστηρίου κλπ. κατατιθεμένων, καλύπτεται ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 212 § 1δ' τοῦ Κ.Π.Δ. (βλ. Μπουρόπουλον, Στάϊκον, Τούσην-Σιφναῖον, ἔνθ. ἀνωτ. ὑπ' ἄρθρ. 212, ἔτι δὲ καὶ Ζησιάδην, Ἐγχειρ. Πν. Δ. cit ἔνθ' ἀνωτέρω).

VI.—1. Περαιτέρω, ἐρευνητέον τυγχάνει ἔτι, εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ τῶν Ὀργάνων τῆς Χωροφυλακῆς, περὶ ὧν προνοεῖ καὶ τὸ ρηθὲν ἄρθρον 279 τοῦ Κανονισμοῦ, ἂν ταῦτα, ἀρνούμενα νὰ κατονομάσωσι τὸν «πληροφοριοδότην» των, ὁσάκις τὸ «πρόσωπόν του» δὲν ἀποτελῇ «μυστικόν», ἀναφερόμενον εἰς τὴν «ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους», κατ' ἄρθρον 212 § 1δ' Κ.Π.Δ., καλύπτωνται ὑπὸ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἢ οὔ.

2. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀπαντῶμεν ἀρνητικῶς. Διότι, ὡς σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα καὶ ὁ Ζησιάδης (Ἐγχ. Ποιν. Δικ. Α'/1957 cit § 371. 4 σ. 497 καὶ αὐτόθι σημ. 1) εὐστόχως ὑποστηρίζει, εἶναι ὄντως κατὰ κανόνα ἀνεπίτρεπτος ἡ ἄρνησις τῆς μαρτυρίας καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἔτι ἐκείνας, καθ' ἃς, δυνάμει εἰδικῶν διατάξεων, καθιδρύθη ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐχεμυθίαν. Τοιαῦται δὲ διατάξεις εἶναι λ.χ. αἱ τῶν ἄρθρων Πν. Κ. 248, 249, 250, 251, 252, 371, ἄρθρ. 4 § 6 ν. 1831/1920 «περὶ Ὀργανώσεως τῆς Ῥαδιοτηλεγραφικῆς κλπ. Ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους κλπ.», ἄρθρ. 151 Β.Δ. 2/27.2.1922 «περὶ Ὀργανισμοῦ Ὑπουργ. Ἐθν. Οἰκονομίας», ἄρθρ. 63 ν. 2190 «περὶ Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν» κλπ. Καὶ τοῦτο διότι ἔνθεν μὲν αἱ περιπτώσεις ὑποχρεώσεως ἀρνήσεως πρὸς μαρτυρίαν περιοριστικῶς ἀναφέρονται ἐν τῷ Νόμῳ (ἄρθρ. 212 Κ.Π.Δ.), ἑτέρωθεν δὲ δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρ' ἡμῖν, ὡς συνέβη ἐν Γαλλίᾳ, ὁ παραλληλισμὸς μεταξὺ τῶν διατάξεων «περὶ τηρήσεως τῆς ἐχεμυθίας» πρὸς τὸ «ἀνεπίτρεπτον τῆς μαρτυρίας» καὶ δὴ ἐνώπιον τῆς Ποιν. Δικαιοσύνης (Σύμφωνος καὶ Τσουκαλᾶς, Ποιν. Δικον. Α' 1936 σ. 215). Ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς Μπουρόπουλος (Ἑρμ. Κ.Π.Δ. ὑπ' ἄρθρ. 224 σ. 300) ταῦτα ἐπὶ τοῦ θέματος εἰδικώτερον ἐκτίθησιν: «Ἐὰν διὰ λόγους δημοσίου συμφέροντος δὲν δύνανται οἱ Ἀστυνομικοὶ κλπ. ν' ἀποκαλύψωσι τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐν τῇ καταθέσει των, δὲν κωλύονται, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ γνωρίσωσι ταῦτα ἐμπιστευτικῶς καὶ προφορικῶς ἔτι εἰς τὸν Ἀνακρίνοντα, ὅπως οὗτος, διὰ καταλλήλου περαιτέρω ἐρεύνης, ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν μεταδοθέντων εἰς αὐτούς». Ἤγουν ὁ κ. Μπουρόπουλος, μὴ ἔχων, ἄλλωστε, ὑπ' ὄψιν, ὅτε, ἐν ἔτει 1957, ἐδημοσίευσε τὸν Α' τόμον τῆς Ἑρμηνείας του ἐπὶ τοῦ Κ.Π.Δ., τὸ ἄρθρον 279 τοῦ Κανονισμοῦ, προαχθὲν εἰς φῶς τῷ 1958, ἀλλ' ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἐν

τῇ Πράξει συνήθως μὲ τὰ Ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας συμβαῖνον, ἐπεχείρησε νὰ δώσῃ μίαν διέξοδον εἰς τὴν δυσχερῆ ὄντως ταύτην περίπτωσιν. Πλὴν οὗτος σχετικῶς ἔνθεν μὲν ὡμίλησε μόνον περὶ τῆς Προδικασίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Ἀκροαματικῆς Διαδικασίας, ἑτέρωθεν δὲ δὲν ἔλυσεν εὐθέως, οὐδ' ὡς πρὸς τὴν Προδικασίαν, ἔτι, τὸ θέμα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ποινικῆς «ἐπὶ ψευδορκίᾳ» εὐθύνης τοῦ ἀρνουμένου νὰ γνωστοποιήσῃ ἐν τῇ Καταθέσει του τὸν «πληροφοριοδότην» του, ἀλλ' ἐποιήσατο ἁπλῶς μίαν — πρός, κατὰ τὸ ἑνόν, θεραπείαν τῶν ἀθεραπεύτων — μεθόδευσιν τοῦ ζητήματος, ἄσχετον πρὸς τὸ τεθειμένον Ποινικὸν Δικονομικὸν Δίκαιον παρ' ἡμῖν, καθ' ὃ πέραν αὐτοῦ κειμένην. Διότι, νὴ Δί, ἡ λύσις καθ' ἣν, «τὰ Ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας, θὰ ὤφειλον νὰ γνωρίσωσι τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα τῶν πληροφοριοδοτῶν των «ἐμπιστευτικῶς» καὶ «προφορικῶς» ἔτι πρὸς τὸν Ἀνακρίνοντα, ὅστις θὰ ἔδει, διὰ καταλλήλου ἐρεύνης νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν μεταδοθεισῶν εἰς τὰ Ὄργανα ταῦτα πληροφοριῶν», εἶναι λύσις «de facto» μὲν ἴσως ἐξοικονομήσεως τῶν πραγμάτων, ἀλλά, προδήλως, οὐχὶ ἐν ἀκριβολογίᾳ «νομικήν».

VII.—1. Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, διὰ τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 212 § 1δ τοῦ Κ.Π.Δ. καὶ 279 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Χωροφυλακῆς δὲν ἐπιτυγχάνεται εὐθέως ἱκανοποιητικὴ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἐν τῇ ἀπασχολούσῃ ἡμᾶς ὑποθέσει τῆς κατονομάσεως τοῦ «πληροφοριοδότου» ποινικῆς εὐθύνης τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων ἐν γένει καὶ τῶν Ἀστυνομικῶν ἐπὶ ψευδορκίᾳ κλπ.,— ἐὰν δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ «μυστικοῦ», ὡς ἐλέχθη, διότι ἄλλως ἡ λύσις τῆς «συγκρούσεως», περὶ ἧς παρακατιόν, εὑρηται ἐν τῷ θετῷ Δικαίῳ — θέλομεν πειραθῇ ν' ἀναζητήσωμεν ταύτην, ἐν ὄψει ὅμως πάντως τῶν διατάξεων τούτων, εἰς τὴν «πέρα τοῦ Νόμου κατάστασιν ἀνάγκης» (Übergesetzlicher Notstand) καὶ δὴ εἰς τὴν τοιαύτην τῆς «συγκρούσεως καθηκόντων», (Pflichtencollision), ἥτις δημιουργεῖ ὄντως τοιάνδε «κατάστασιν ἀνάγκης» (Notstand), παρεμφερῆ μὲν πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 25 Πν. Κ., μὴ ὅμως ἐμπίπτουσαν πλήρως ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς διατάξεως ταύτης, οὐδὲ τῆς τοῦ ἄρθρου 32 Πν. Κ., πρὸς ἣν ἐπίσης προσομοιάζει (Σχετικῶς βλέπ. Καρανίκαν, Ἐγχειρίδιον Ποιν. Δικαίου Α/1960 § 11 ΙΙ σ. 692 ἑπ., Μπουρόπουλον, Ἐγχειρίδιον Ποιν. Δικαίου cit Α/1959 ὑπ' ἀριθ. 25 IV σ. 81 ἑπ., Τούσην-Γεωργίου, Ποιν. Κῶδιξ τόμ. Α/1958 cit ὑπ' ἀριθ. 25 ἀρ. 15 σ. 68, Χωραφᾶν, Ποινικὸν Δίκαιον Α/1958 § 44 ΙΙ Α σελ. 174 ἑπ. καὶ 1962 § 57 ΙΙ 4 σ. 98 ἑπ., Ζησιάδην, Ἡ Κατάστασις Ἀνάγκης 1948 σ. 148 ἑπ., Παπακυριακόπουλον, Ἡ Κατάστασις Ἀνάγκης, Πν. Χρ. Γ' 245 ἑπ., Μαγκάκην, Ἡ Σύγκρουσις Καθηκόντων ἐν τῷ Ποιν. Δικαίῳ 1955 σ. 50, Ἴδιον Πν. Χρ. Ζ' 105/6, Παπαδᾶτον, Τὸ πρόβλημα τῆς Ἱεραρχικῆς Προσταγῆς ἐν τῷ Ποιν. Δικαίῳ 1961 σ. 54 ἑπ., Schönke-Schröder, Strafgesetzbuch (Kommentar) 1961 vor § 51 III 11 σ. 302 ἑπ., Welzel, Strafrecht 1958 § 14 IV σ. 82 ἑπ., Maurach, Strafrecht Α/1954, § 35 III 3 σελ. 343 ἑπ., Mezger, Strafrecht (Studienbuch) I/1952 § 47 σ. 111 ἑπόμ., Gabrielli, Gli Istituti Generali del Codice Penale 1940 σ. 131).

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑΣ

ΑΠΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Τ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ,**
Προέδρου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Πατρῶν

Ὁ ἐκλεκτὸς ἐπιστήμων κ. Τ. Γεωργόπουλος, πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Πατρῶν, ἐνεκαινίασε τὴν πανηγυρικὴν ἔναρξιν τῶν ὁμιλιῶν τῆς Διακιδείου Σχολῆς, περιόδου 1964—65, διὰ τῆς λίαν ἀξιοσημάντου διαλέξεως «Περὶ εὐθανασίας ἀπὸ θρησκευτικῆς, κοινωνικῆς καὶ νομικῆς πλευρᾶς». Ὁ κ. Γεωργόπουλος ἀνέπτυξε τὸ θέμα ἐνώπιον ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως Πατρῶν, πλήθους ἐπιστημόνων καὶ ἄλλων συμπολιτῶν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐμβρίθειαν, λόγω δὲ τοῦ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον προεκάλεσεν ἡ διάλεξις, δημοσιεύομεν ταύτην χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, κατόπιν σχετικῆς ἐγκρίσεώς του. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἐν λόγω διάλεξις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν Πατρῶν «Πελοπόννησος».

Ἀφοῦ ἐν ἀρχῇ ὁ κ. Γεωργόπουλος ἐξέφρασε τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά του πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς Διακιδείου Σχολῆς διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον της, ὑπογραμμίσας τὰς ἀόκνους προσπαθείας της καὶ δὴ τοῦ ἀκουράστου ἐργάτου τοῦ πνεύματος καὶ σεβαστοῦ ἐπιστήμονος καὶ πρεσβύτου, προέδρου αὐτῆς κ. Α. Ἀντωνιάδη, διὰ τὴν δημιουργίαν πνευματικῆς κινήσεως εἰς τὴν πόλιν, ἀνέπτυξε τὸ θέμα, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μου «Περὶ εὐθανασίας» εἶναι βέβαια γνωστόν, πλὴν ὅμως δὲν παύει νὰ εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ δὲν χάνει ποτὲ τὴν ἐπικαιρότητά του. Εἶναι ἕνα ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ ἑκάστοτε τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, τὴν Πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Κοινωνίαν. Διότι ὡρισμέναι περιπτώσεις εὐθανασίας ἔχουν προκαλέσει ἰσχυροτάτην συγκίνησιν τῆς κοινῆς γνώμης, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται ἡ εὐθανασία καὶ ὡς κοινωνικὸν πρόβλημα.

Ἀφορμὴν νὰ διαλέξω αὐτὸ διὰ τὴν ὁμιλίαν μου, ἔδωκε συγκεκριμένον περιστατικόν, ποὺ συνέβη πρὸ μηνῶν στὴν Ἀθήνα. Μία καθηγήτρια τῆς γαλλικῆς ἐφόνευσε τὴν γραῖα σπιτονοικοκυρά της, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ ἀνίατον νόσημα—ἂν ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ καρκίνον—καὶ ὑπέφερεν ἀπὸ φρικτοὺς πόνους. Κατηγορηθεῖσα ἡ κυρία καθηγήτρια δι' ἀνθρωποκτονίαν, ἐδικαιολογήθη ὅτι προέβη εἰς τὴν διάπραξίν της ἀπὸ οἶκτον καὶ συμπόνοιαν πρὸς τὴν πάσχουσαν, διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν θάνατόν της, εἰς τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς ὡδηγεῖτο, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἀφορήτων πόνων. Ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου ἀνεβλήθη καὶ δὲν γνωρίζω μέχρι σήμερα τὸ ἀποτέλεσμά της.

Πέραν τοῦ συγκεκριμένου αὐτοῦ περιστατικοῦ, ὅλοι μας, λίγο - πολύ, ἔχομεν ὑπ' ὄψιν περιπτώσεις προσώπων συγγενικῶν ἢ φιλικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶχε προδιαγραφῇ ἀπὸ ἀνίατον καὶ ὀδυνηρὸν νόσημα, ὥστε ἡ συνέχισίς της νὰ καταντᾷ ἀληθινὸν μαρτύριον καὶ διὰ τὸν ἄρρωστον καὶ διὰ τοὺς οἰκείους του. Γνωρίζομεν ὅλοι τὶ λέγεται εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις διὰ τὸν πάσχοντα. «Καλύτερα νὰ τὸν πάρῃ ὁ Θεὸς μία ὥρα γρηγορότερα, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι».

Εἴδη εὐθανασίας.—Ὁμιλῶν περὶ «εὐθανασίας», θὰ ἐξετάσω αὐτὴν ὄχι ὑπὸ τὴν γενικήν της ἔννοιαν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς σωματικῆς εὐθανασίας, τῆς ἀποκαλουμένης καὶ ὑλικῆς. Διότι, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, ἔχομεν καὶ τὴν λεγομένην ἠθικὴν εὐθανασίαν, ἡ ὁποία ὑπάρχει: α) Ὅταν κανεὶς πεθαίνῃ κατ' ἀρετήν, ὅπως ἔλεγον οἱ

ἀρχαῖοι. Παραδείγματα τοιαύτης εὐθανασίας εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ἀνδραγαθήσαντος καὶ ἡρωικῶς πεσόντος εἰς τὸν πόλεμον, ὁ θάνατος τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, τῶν Σουλιωτισσῶν εἰς τὸ Ζάλογγον, τῶν πρώτων χριστιανῶν, ποὺ ὑφίσταντο ἀγογγύστως τὰ μαρτύρια καὶ πλῆθος ἄλλων περιπτώσεων, τὰς ὁποίας δὲν ἀναφέρω διὰ νὰ μὴ σᾶς κουράζω, καὶ β) Ὅταν πεθαίνῃ κανεὶς ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Τοιαύτη περίπτωσις εἶναι ὁ θάνατος προσώπου τινος ἀπὸ ὑπερβολικὴν χαράν, διὰ γεγονὸς εὐτυχὲς διὰ τὸν ἴδιον ἢ διὰ ἰδικόν του πρόσωπον. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν εἶναι γνωστὴ ἡ λαϊκὴ φράσις : «Πῆγε εὐχαριστημένος».

Ἐπανερχόμενος εἰς τὸ θέμα μας, θὰ ἐξετάσωμεν τὴν σωματικὴν εὐθανασίαν. Ἡ λέξις φανερώνει τὴν σημασίαν της. Εὐθανασία σημαίνει νὰ προκαλοῦμεν τὸν θάνατον ἑνὸς προσώπου πάσχοντος ἀπὸ νόσημα ἀνίατον, ἀφοῦ μᾶς τὸ ζητήσῃ, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὰ μαρτύρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φρικτὰ ὑποφέρει.

Ἡ σωματικὴ εὐθανασία δὲν εἶναι ἐπινόησις τῶν νεωτέρων χρόνων. Εἰς ὡρισμένους λαοὺς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν ὑπὸ μορφὴν ἐθίμων. Μολονότι δὲν ἠδυνήθημεν, παρ' ὅλας τὰς ἐρεύνας μας, νὰ ἀνεύρωμεν πηγὰς εἰς τοὺς πολὺ παλαιοτάτους χρόνους, πρέπει, κατὰ τὴν γνώμην μας, νὰ ἐνεφανίσθη ἡ εὐθανασία μαζὶ μὲ τὸν ἀνθρώπινον πόνον καὶ τὸ συναίσθημα τῆς συμπονοίας καὶ τοῦ οἴκτου. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν, ὅτι τὰ συναισθήματα τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπονοίας πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον εἶναι φυσικὰ εἰς τὸν καθένα, ποὺ ἔχει βέβαια καρδιὰ ἀνθρωπίνη. Μάλιστα, ὁ οἶκτος εἶναι μεγαλύτερος, ὅσον ὁ πάσχων εἶναι στενότερος συγγενὴς ἢ πολὺ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ὅσον παρατείνεται ἡ ἀρρώστεια του, καταντᾶ μαρτύριον ἀληθινὸν καὶ διὰ τὸν ἴδιον καὶ διὰ τοὺς ἰδικούς του.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀντιληφθῆ τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ ἦσαν φίλοι τοῦ ὡραίου καὶ καλοῦ, ἀπέδιδον σημασίαν ὄχι μόνον εἰς τὸ καλῶς ζῆν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ καλῶς θνήσκειν, ἢ εὐθανατεῖν. Βλέπομεν, ὅτι οἱ πρόγονοί μας εἶχον καλὰ ἀντιληφθῆ τὸ νόημα τῆς ζωῆς ὑπὸ πᾶσαν ἄποψιν. Τὸ Σπαρτιατικὸν ἔθιμον νὰ ρίπτωνται εἰς τὸν Καιάδα τὰ νοσοῦντα καὶ ἀνάπηρα παιδιά, εἶχε μὲν κύριον σκοπὸν τὴν εὐγονίαν, ἀλλὰ περιεῖχε καὶ εὐθανασίαν διὰ τὰ ἐκ γενετῆς ἀτυχῆ αὐτὰ πλάσματα. Ὁ Στράβων, ὁ γνωστὸς γεωγράφος καὶ τουρίστας, θὰ ἐλέγομεν σήμερα, τῆς ὀλίγον πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἐπεταχύνετο ὁ θάνατος τῶν ἀνιάτως πασχόντων καὶ καταλαμβανομένων ἀπὸ ἀφορήτους πόνους διὰ χορηγήσεως εἰς αὐτοὺς δηλητηρίου. Εἰς τὴν νῆσον Σαρδηνίαν Ἰταλίας ἀναφέρεται πάλιν, ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα νόμος θανατώσεως τῶν γερόντων διὰ ροπάλου ἀπὸ τοὺς οἰκείους των διὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ γήρατος. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει περίεργον ἔθιμον τῆς φυλῆς τῶν Βακτηρίων στὴ Μ.Ἀσία, οἱ ὁποῖοι ἔτρεφον ἀγρίους σκύλους, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον ἐνταφιαστάς, διὰ νὰ καταβροχθίζουν τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀνικάνους. Φαίνεται, ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπέφερον πολὺ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν τους, ἐν ἀντιθέσει μὲ σήμερον, ποὺ ἡ ἐπιστήμη διεξάγει πραγματικὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ γήρατος, ἔχουσα καὶ εἰδικὸν κλάδον ἱδρύσει, τὴν γεροντολογίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Κοινωνία ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν γερόντων διὰ τῆς ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας γηροκομείων, οἴκων εὐγηρίας κλπ. Παρὰ ταῦτα ὅμως, δυστυχῶς, τὸ γῆρας δὲν ἔρχεται μόνον, ἀλλὰ μετὰ πόνων καὶ θλίψεων. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Δαυὶδ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν Θεὸν εὐγηρίαν. «Μὴ ἀπώσεις με—λέγει—εἰς καιρὸν γήρως».

Ὑποστηρικταὶ εὐθανασίας.—Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους εὗρεν ἡ εὐθανασία σπουδαίους καὶ ἐνθέρμους ὑποστηρικτάς. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ διάσημος φιλόσοφος Βάκων, τὸ 1579 καὶ ὁ ἱστορικὸς Θωμᾶς Μόρρεϋ (1478) ἐτάχθησαν ὑπὲρ αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν Γερμανίαν ἐπεδοκίμασαν τὴν εὐθανασίαν οἱ σπουδαῖοι φιλόσοφοι Νίτσε καὶ Χαῖκελ. Ὑπεστήριξαν δηλαδὴ αὐτοὶ ὅτι ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου ἕνεκα πόνων ἀφορήτων ἐξ ἀνιάτου νόσου, ἀποτελεῖ φρικτὸν μαρτύριον διὰ τὸν πάσχοντα καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸ ἐμποδίσωμεν, ἐφ' ὅσον εἶναι βεβαιωμένον τὸ ἀθεράπευτον τῆς νόσου καὶ τὸ

ζητήσει ὁ ἄρρωστος, διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀνθρωπισμοῦ. Ὁ φιλόσοφος Μαίτερλινγκ, εἰς τὸ βιβλίον του «Ὁ θάνατος», προσεπάθησε νὰ ὠθήσῃ τοὺς ἰατροὺς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας, λέγων ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποὺ ἡ ἐπιστήμη θὰ καταλάβῃ ὅτι ἐπλανήθη καὶ δὲν θὰ διστάσῃ τότε νὰ συντομεύσῃ διὰ τῆς εὐθανασίας τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανά μας. Τέλος ὁ Λατῖνος φιλόσοφος Σενέκας θεωρεῖ τὴν εὐθανασίαν ὡς «ἔξοδον ἀπὸ ἐρειπωμένο σπίτι».

Κεντρικὴ ἰδέα τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς εὐθανασίας εἶναι ὅτι τὰ συναισθήματα τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπονοίας—περὶ τῶν ὁποίων εἴπομεν καὶ ἀνωτέρω—εἶναι ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ δύνανται νὰ δημιουργήσουν βαθεῖαν ψυχικὴν συγκίνησιν καὶ νὰ συγκλονίσουν τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ἡ ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς τοῦ πάσχοντος νὰ θεωρῆται παρὰ τούτων ὡς πρᾶξις συγχωρητὴ καὶ μάλιστα ἐπιβεβλημένη. Ἀπὸ τοιαῦτα συναισθήματα κατεχόμενοι οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ διασήμου ρήτορος καὶ πολιτικοῦ τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως Μιραμπώ, ὑπεχώρησαν εἰς τὸ αἴτημά του καὶ ἐχορήγησαν εἰς αὐτὸν—πάσχοντα ἐξ ἀνιάτου νοσήματος—ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου διὰ νὰ ἐπιφέρουν εὐθανασίαν του.

Πολέμιοι τῆς εὐθανασίας.—Ὅπως ἡ εὐθανασία εὗρε καὶ ἔχει σπουδαίους ὑποστηρικτάς, ἔτσι εἶχε καὶ ἔχει πολλοὺς καὶ σπουδαίους πολεμίους.

Ἐ κ κ λ η σ ί α: Ἐκ τῶν πρώτων ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἰδέαν τῆς εὐθανασίας ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἐξετάζει τὸ ζήτημα ἀπὸ θρησκευτικῆς πλευρᾶς. Προβάλλει δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία, ὅτι τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀφαιρέσῃ, παρὰ μόνον ὁ Δημιουργός της. Ἀντίθετος πρᾶξις ἀποτελεῖ προσβολὴν τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἡ Ἁγία Γραφὴ διδάσκει: «Ἀθῶον καὶ δίκαιον οὐκ ἀποκτενεῖς». Ὁ Σαίξπηρ, ὁ διάσημος Ἄγγλος δραματικὸς ποιητής, εἰς τὸ ἔργον του «Ὁ βασιλεὺς Λὴρ» λέγει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ ὑποφέρουν τὴν ἔξοδόν των ἀπὸ τὴν ζωήν, καθόσον πρέπει νὰ εἴμεθα προετοιμασμένοι διὰ τὸν θάνατον, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ὁποτεδήποτε ἤθελεν ἔλθει, διότι ξεύρουμε ὅτι εἴμεθα θνητοί. Παρὰ ταῦτα καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας, ἀναγνωρίζει τὸ δύσκολον τῆς θέσεως τοῦ πάσχοντος καὶ τῶν οἰκείων του καί, συναισθανομένη τὴν δεινὴν ψυχικὴν συγκίνησίν των, εὔχεται ὅπως τὰ τέλη τῆς ζωῆς μας εἶναι ὄχι μόνον χριστιανικὰ καὶ ἀνεπαίσχυντα, ἀλλὰ καὶ ἀνώδυνα.

Ἰ α τ ρ ι κ ὴ ἐ π ι σ τ ή μ η: Σοβαρώτατος πολέμιος τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εὐθανασίας εἶναι τὸ ἰατρικὸν σῶμα—πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Πρῶτος ὁ πατὴρ τῆς ἰατρικῆς Ἱπποκράτης ἀντετάχθη κατὰ τῆς εὐθανασίας, διακηρύξας εἰς τὸν ὅρκον τῶν ἰατρῶν καὶ τὰ ἑξῆς: «Οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ αἰτηθεὶς θανάσιμον». Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη χαρακτηρίζει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας ὡς ἐπικίνδυνον, ἐπικαλεῖται δὲ πρὸς τοῦτο κυρίως τοὺς ἑξῆς λόγους: α) Ὅτι δύνανται νὰ ἐμφιλοχωρήσουν πλάναι ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀθεράπευτον τῆς νόσου, ἀναφέρεται δὲ ὅτι τοιαῦται πλάναι δὲν εἶναι σπάνιαι. Π.χ. ὄγκος χαρακτηρισθεὶς ὡς κακοήθης, ἀπεδείχθη ἐν τῇ πορείᾳ του, ὅτι δὲν ἦτο τοιοῦτος καὶ ὁ πάσχων ἐθεραπεύθη. Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἰατροδικαστικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀείμνηστος Γ. Κάτσας, λέγει ἐπιγραμματικῶς εἰς τὸ βιβλίον του «Περὶ ἰατρικῆς δεοντολογίας»: «Φθάνει, ὅτι οἱ ἰατροί, ἀθελήτως βέβαια καὶ ἐκ πλάνης περὶ τὴν διάγνωσιν ἢ περὶ τὴν θεραπείαν, ἀποστέλλουσι εἰς τὸν Ἅδην· δὲν μποροῦν οἱ ὦμοι των νὰ βαστάξουν καὶ τὴν παροχὴν εὐθανασίας, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ τοὺς παρασύρῃ» καὶ β) Ὅτι δὲν ἀποκλείεται μεταξὺ τοῦ χρόνου καθ' ὃν λαμβάνεται ἡ ἀπόφασις πρὸς θανάτωσιν προσώπου τινὸς λόγῳ εὐθανασίας καὶ τοῦ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πάσχων ἤθελεν ἀποθάνει ἄνευ ἐπεμβάσεως αὐτῆς, νὰ ἀνακαλυφθῇ θεραπεία τῆς νόσου εἴτε διὰ φαρμάκων, εἴτε διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Ὄχι ὀλίγα εἶναι τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν.

Οἱ ἰατροὶ δικαίως λέγουν καὶ ὑπερηφανεύονται ὅτι ἀποστολή των εἶναι νὰ πο-

λεμοῦν τὸν θάνατον καὶ ὄχι νὰ ἐπισπεύδουν τὸν ἐρχομόν του. Ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἀναφέρεται τὸ τοῦ μεγάλου ἰατροῦ τοῦ Ναπολέοντος, Ντεσκενέτ. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος εἰς Αἴγυπτον, ἔτυχε πολλοὶ στρατιῶται του νὰ τραυματισθοῦν βαρέως, πολλοὶ δὲ ἄλλοι νὰ ἀρρωστήσουν ἀπὸ πανώλην. Ἡ κατάστασίς των ἦτο τραγική, διότι τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης δὲν ἦσαν τότε ὅπως σήμερα καὶ ὁ Μ. Ναπολέων διέταξε τὸν ἰατρόν του νὰ τοὺς θανατώσῃ, δίδοντας εἰς αὐτοὺς ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου. Ὁ ἰατρὸς ὅμως ἠρνήθη καὶ ἀπήντησε θαρραλέα εἰς τὸν Ναπολέοντα, ὅτι ἀποστολή του εἶναι νὰ θεραπεύῃ ἀνθρώπους καὶ ὄχι νὰ φονεύῃ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1950 ἡ Παγκόσμιος Ἰατρικὴ Ἕνωσις κατεδίκασε τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας, διακηρύξασα ὅτι: α) Ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν μεταβάλλει τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς νόσου ἀπὸ ἀθεραπεύτου εἰς ἰάσιμον, β) Τὰ σημερινὰ ἀναλγητικὰ μέσα καταπραΰνουν σημαντικῶς τοὺς πόνους καὶ γ) Ὁ ἄρρωστος μπορεῖ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ θανάτου του πολλάκις ἀπὸ ὑπερβολικὴν εὐθιξίαν, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ βάρος εἰς τοὺς ἰδικούς του.

Ἄλλοι λόγοι: Ὑποστηρίζεται ἀκόμη, ἐναντίον τῆς ἰδέας τῆς εὐθανασίας, ὅτι τὸ αἴτημα τῶν πασχόντων νὰ τύχουν αὐτῆς δὲν ἀνταποκρίνεται καὶ πρὸς τὴν πραγματικὴν θέλησίν των, ἀλλὰ εἶναι ἐκδήλωσις στιγμιαίας παραφορᾶς ἀπὸ τοὺς πόνους, διότι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ζωὴν χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι γνωστὸν τὸ λαϊκὸν γνωμικόν: «Καὶ μὲ τὰ τόσα βάσανα, πάλι ἡ ζωὴ γλυκειὰ εἶναι». Χαρακτηριστικὸν τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέρει ὁ ποιητὴς Ζαλοκώστας εἰς ἕνα ποίημά του: Ἕνας γεωργός, κουρασμένος ἀπὸ τὴν σκληρὴ ζωή του καὶ τὴν δυστυχία του, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴ ζωή του διὰ νὰ βρῇ ἔτσι τὴν ἡσυχία του. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησίν του καὶ ἔστειλε τὸν θάνατο διὰ νὰ τὸν πάρῃ, ἀλλὰ ὁ γεωργός, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ λέει ὅτι δὲν τὸν ἐζήτησε διὰ νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς βαρειὲς δουλειές του. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει, ὅτι ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς εὑρίσκετο στὸν Ἅδη πρῶτος μεταξὺ τῶν νεκρῶν, εἶπε εἰς τὸν Ὀδυσσέα, ὅτι προτιμοῦσε νὰ βρίσκεται εἰς τὴν γῆ ζωντανὸς καὶ ἂς ἦταν δοῦλος καὶ τοῦ πτωχοτέρου ἀνθρώπου, παρὰ νὰ βρίσκεται εἰς τὸν Ἅδη καὶ νὰ βασιλεύῃ τῶν νεκρῶν.

Πολιτεία: Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἀντίθετος εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας εἶναι καὶ ἡ Πολιτεία. Ἂν ἐξαιρέσωμεν ἐλαχίστας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς (Οὐρουγουάη, Περουβία κλπ.), αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν τὴν εὐθανασίαν ἐξ οἴκτου, αἱ πλεῖσται τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν ἀπαγορεύουν αὐτήν. Προσπάθεια ἐγένετο πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Δανίαν νὰ ψηφισθῇ νόμος ἐπιτρέπων τὴν εὐθανασίαν, ἀλλὰ ἡ ἀντίδρασις ἦτο τόσον ἔντονος, τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου ἰδία, ὥστε ἐματαιώθη ἡ ψήφισις τοῦ νομοσχεδίου.

Ἡ ἰδική μας Πολιτεία τιμωρεῖ τὴν ἐξ οἴκτου εὐθανασίαν διὰ τοῦ ἄρθρου 300 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀποκαλοῦσα αὐτὴν ὡς ἀνθρωποκτονίαν κατὰ συναίνεσιν.

Σκοπὸς τῆς ὁμιλίας μας δὲν εἶναι ἡ νομικὴ ἄποψις τοῦ θέματος, ἀλλὰ θίγομεν δι' ἐλαχίστων καὶ τὴν πευρὰν αὐτήν, ἀφοῦ μεταξὺ τῶν ἀντιτιθεμένων εἶναι καὶ ἡ Πολιτεία. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἰδικοῦ μας Ποινικοῦ Κώδικος, τιμωρεῖται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπὸ οἴκτον προκαλεῖ τὸν θάνατον ἑνὸς προσώπου, πάσχοντος ἀπὸ νόσημα ἀνίατον καὶ ἀφοῦ τὸν ζητήσῃ ὁ ἄρρωστος ἐπιμόνως καὶ σπουδαίως. Βλέπομεν ὅτι, παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας, ἐν τούτοις ἡ Πολιτεία μας τιμωρεῖ τὸν πράττοντα. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τῆς ἀνθρωποκτονίας ἀντιμετωπίζει ἡ Πολιτεία ἐπιεικέστερον. Δηλαδὴ ἀπαγγέλλει ποινὴν φυλακίσεως μέχρι 5 ἐτῶν, ἐνῶ διὰ τὴν καθαρὰν ἀνθρωποκτονίαν, ποινὴν θανάτου ἢ ἰσοβίου καθείρξεως. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἐνδεικτικὸν τῆς κατανοήσεως, τὴν ὁποίαν δείχνει ἡ Πολιτεία εἰς τὴν περίπτωσιν θανάτου προσώπου τινὸς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εὐθανασίας.

Ἄλλοι λόγοι ἀρνήσεως τῆς Πολιτείας: Ἡ Πολιτεία, ἡ ὁποία προβλέπει καὶ πρέπει νὰ προβλέπῃ δι' ὅλα, ἔχει καὶ ἄλλους λόγους νὰ ἀρνῆται τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας: α) Διότι ζήτημα γεννᾶται ἂν ἡ συναίνεσις τοῦ πάσχοντος ἀπὸ ἀνίατον νόσημα πρὸς θανάτωσίν του, καὶ ὅστις ἔχει τὴν προέχουσαν γνώμην περὶ τῆς τύχης καὶ τῆς ζωῆς του, εἶναι πραγματική, πλήρης καὶ ἀνεπιφύλακτος. Διότι, καθὼς εἴπομεν ἀνωτέρω, εἶναι ἀμφίβολον ἂν ὁ πάσχων ἐπιθυμῇ καὶ ἐκ βάθους καρδίας τὸν θάνατόν του, δεδομένου ὅτι ἡ ἐλπὶς ποτὲ δὲν λείπει καὶ ἡ ζωὴ εἶναι γλυκειά καὶ β) Διότι μπορεῖ νὰ χωρήσῃ κατάχρησις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας. Ἀνάξια μέλη εἰς μίαν Κοινωνίαν, ὅσον πεπολιτισμένη καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἀποκλείονται καὶ εἰς τὰ ἱερώτερα τῶν ἐπαγγελμάτων. Θὰ μποροῦσαν δηλαδὴ οἱ στενοὶ συγγενεῖς τοῦ ἀρρώστου, διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι κατὰ κανόνα αἱ διαθέσεις των προέρχονται ἀπὸ ἀγνὸν ἐνδιαφέρον νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ πάσχων συγγενής των ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ προσκαίρου αὐτοῦ κόσμου, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ἐλπὶς ζωῆς του ὑπάρχει, θὰ μποροῦσαν, λέγω, νὰ τὸν παραπείσουν καὶ ζητήσῃ τὸν θάνατόν του, ἢ νὰ κάμουν κάτι ἄλλο: Νὰ προσεταιρισθοῦν τὸν ἰατρόν του καὶ διὰ τοῦ τρόπου τῆς εὐθανασίας νὰ ἐπιτύχουν ὠφελήματα, κληρονομικὰ ἰδίως, ἢ ἄλλο τι. Δημιουργεῖται λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κίνδυνος νομικῶν καταστρατηγήσεων διὰ μιᾶς ὑπόπτου εὐθανασίας, ἡ ὁποία, μὲ τὴν σύμπραξιν τοῦ ἰατροῦ, θὰ περιεβάλλετο τὸν πέπλον τῆς φιλανθρωπίας, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα θὰ ἀπετέλει δολοφονικὴν ἐπιχείρησιν.

Κοινωνικὸν πρόβλημα.—Παρ' ὅλας ὅμως τὰς λίαν σοβαρὰς καὶ σπουδαίας ἀντιρρήσεις, δὲν παύει ἡ εὐθανασία ν' ἀποτελῇ κοινωνικὸν πρόβλημα—ἄλυτον μέχρι σήμερα. Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἔλαβον χώραν μεγάλαι δίκαι—συνεπεία ἐφαρμογῆς τῆς εὐθανασίας—αἵτινες συνεκίνησαν βαθύτατα τὴν διεθνῆ Κοινὴν Γνώμην. Ἔφθασε μάλιστα τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας νὰ ἀποτελέσῃ θέμα καὶ ὕλην εἰς θεατρικὰ καὶ κινηματογραφικὰ ἔργα. Αἱ γνῶμαι ἐξακολουθοῦν νὰ διίστανται. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἱδρύθη τὸ 1935 μία ἑταιρία, ὀνομαζομένη «Ἑταιρία ὀπαδῶν τῆς εὐθανασίας» μὲ ἐπίλεκτα μέλη, ἡ ὁποία προπαγανδίζει τὴν νομοθετικὴν καθιέρωσιν τῆς εὐθανασίας. Ὑποδεικνύει μάλιστα τρόπους ἐγγυήσεων πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεων. Δηλαδὴ τὴν σύνταξιν πρακτικοῦ ἐνώπιον δύο μαρτύρων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας θὰ εἶναι ὁ θεράπων ἰατρὸς καὶ ὁ ἄλλος θὰ ἀσκῇ δημόσιον λειτούργημα. Οὗτοι θὰ βεβαιοῦν ἀπὸ κοινοῦ περὶ τοῦ ἀνιάτου τῆς νόσου. Τὸ πρακτικὸν θὰ ἐκτίθεται καὶ θὰ ἔχῃ πᾶς τις δικαίωμα ἐνστάσεως ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὁποίας ἀπράκτου θὰ χορηγῆται ἡ ἄδεια εὐθανατώσεως, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτελῇ ἰατρὸς ἐντεταλμένος ἐνώπιον δημοσίας Ἀρχῆς, ὁριζομένης εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ. Παρ' ὅλην τὴν ἔνθερμον ὑποστήριξιν τοῦ τρόπου αὐτοῦ τῆς εὐθανασίας, ἀπερρίφθη τελικῶς τὸ νομοσχέδιον ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων, καταπολεμηθὲν ἰδίᾳ ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Καντέρμπουρυ.

Πλεῖσται περιπτώσεις δικῶν εὐθανασίας ὑπάρχουν. Διὰ νὰ μὴ σᾶς κουράζω, περιορίζομαι νὰ σᾶς ἀναφέρω μίαν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἑτέραν τῶν τελευταίων μηνῶν. Ὁ Λυσίας εἰς τὸν λόγον του «Ὑπὲρ Ἀχιλλείδου φόνου», ἀναφέρει τὴν θανάτωσιν ἀδελφῆς ὑπὸ ἀδελφοῦ, καταληφθέντος ἀπὸ οἶκτον, λόγω τῆς ἀπελπιστικῆς θέσεως αὐτῆς ὡς ἀσθενοῦς. Ἰδοὺ πῶς ἔχει τὸ κείμενον: «Τὸ πάθος τῆς ἀδελφῆς συμβὰν αὐτοῦ, λέγει, ὡς ἀκρατὴς λύπης αὐτὴν ἀπέκτεινεν». Ἡ ἀκράτεια λύπης ὡδήγησε τὸν ἀδελφὸν εἰς θανάτωσιν.

Ἡ πρόσφατος περίπτωσις δίκης εὐθανασίας εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους. Πρόκειται περὶ τῆς δίκης, ἡ ὁποία ἔγινε πρὸ μηνῶν ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου τῆς πόλεως Λιέγης τοῦ Βελγίου μὲ κατηγορουμένους τὸν ἰατρὸν καὶ τοὺς γονεῖς ἑνὸς βρέφους, οἱ ὁποῖοι—συνεπεία χρήσεως δι' ἐγκύους γυναῖκας ἑνὸς τρομεροῦ δηλητηρίου ἀποκαλουμένου «Θαλιδομίδη»—ἀπέκτησαν παιδὶ παραμορφωμένον, πραγματικὸν τέρας. Οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνέμενον φυσικὰ εὐτραφῆ διάδοχον, καταληφθέν-

τες ἀπὸ ἄφατον λύπην διὰ τὸ τέρας ποὺ ἐγεννήθη καὶ ἀπὸ οἶκτον κινούμενοι, ἐθανάτωσαν αὐτὸ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἰατροῦ των. Ἡ δίκη διήρκεσεν ἀρκετὰς ἡμέρας καὶ ἐκίνησε τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον. Τελικῶς οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν ἀθώους τοὺς κατηγορουμένους, ἡ δὲ ἀθωωτικὴ ἀπόφασίς των προεκάλεσε μέγαν ἐνθουσιασμὸν καὶ πανηγυρισμὸν εἰς ὁλόκληρον τὸ Βέλγιον, ἀλλὰ συγχρόνως ὅμως καὶ τὰς ἐντόνους διαμαρτυρίας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅπως βλέπομεν, παρ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὴν διαφωνίαν τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου καὶ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Πολιτείας, ἡ Κοινὴ Γνώμη εἶναι εὐαίσθητος καὶ συγκινεῖται σφόδρα εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εὐθανασίας, ἀφοῦ βέβαια προηγουμένως πεισθῇ ἀπολύτως περὶ τοῦ ἀδόλου αὐτῆς, ὁπότε δὲν διστάζει νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἐφαρμόσαντα τὴν εὐθανασίαν. Δὲν θεωρεῖ ἡ Κοινωνία εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν δολοφόνον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ἰσχυρὸν συναισθηματισμόν, κάμπτεται καὶ παρέχει τὴν ἀπολύτρωσιν εἰς τὸν πάσχοντα κατ' ἀπαίτησίν του. Δὲν θὰ ἀποτελέσῃ ὑπερβολὴν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητεῖται νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν εὐθανασίαν, εἰς ἰδικόν του πρόσωπον, ἐπιτελεῖ πρᾶξιν ἡρωισμοῦ καὶ θυσίας. Διότι, νομίζομεν, κανεὶς μὲ τόσην εὐκολίαν δὲν δίδει τὸ δηλητήριον διὰ νὰ θανατώσῃ τὸ παιδί του, ἢ τὸν γονέα του ἢ τὸν ἀδελφόν του, ὅσον φρικτὰ καὶ ἂν πάσχῃ καὶ ὑποφέρῃ.

Δι' αὐτό, λοιπόν, εἴπομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμιλίας μας, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς σωματικῆς εὐθανασίας, ἀποτελεῖ καὶ κοινωνικὸν πρόβλημα καὶ δὲν ἀποκλείεται μίαν ἡμέραν νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ ἡ Πολιτεία κάπως ρεαλιστικώτερα καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εὐθανασίαν, μόνον εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ληφθοῦν πλήρεις καὶ ἀδιάβλητοι ἐγγυήσεις πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεων, περὶ τῶν ὁποίων ὡμιλήσαμεν ἀνωτέρω.

Διότι δὲν πρέπει ἕνα πρᾶγμα νὰ παραβλέπωμεν: Ὅτι παρ' ὅλας τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, δὲν θὰ παύσουν ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν τῆς φύσεως νὰ ὑπάρχουν καὶ ἀρρώστειαι ἀθεράπευτοι καὶ ὀδυνηραὶ καὶ πόνοι καὶ μαρτύρια τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τὸ μόνον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εὐχώμεθα, εἶναι κανείς, εἴτε ὁ ἴδιος, εἴτε ἰδικός του ἄνθρωπος, νὰ μὴ εὑρεθῇ εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν κατάστασιν νὰ ζητήσῃ τὸν θάνατόν του».

Τ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΟΥΚΛΙΔΗ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Ὁ τόπος ὅπου ἔγινε αὐτὸ ὁ φοβερὸ κακούργημα ἦταν κάπου ἀνάμεσα στὸ σημερινὸ Περιστέρι καὶ στὴν ὄχθη τοῦ Κηφισσοῦ, ἐκεῖ ποὺ τερματίζουν τὰ λεωφορεῖα τῆς Κολοκυνθοῦς, ἐπάνω στὸ μικρὸ στενὸ δρομάκι ποὺ ἔγινε κατόπιν ὁ σημερινὸς κεντρικὸς δρόμος, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ Κηφισσοῦ, ποὺ εἶναι στὸ τέρμα τῆς Κολοκυνθοῦς στὸ Περιστέρι καὶ στὸ Μπουρνάζι. Τὸ τοπίο φυσικὰ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο, γιατὶ ἀντὶ γιὰ τὸ σημερινὸ μεγάλο τσιμεντένιο γεφύρι, ἦταν ἕνα μικρὸ ξύλινο γεφυράκι, ποὺ μόλις χωροῦσε ἕνα κάρο ἢ σούστα ἢ καὶ στενὸ αὐτοκίνητο, οἱ ὄχθες τοῦ Κηφισσοῦ δὲν ἦσαν ὅπως σήμερα κατάξερες καὶ κτισμένες, ἀλλὰ κατάφυτες ἀπὸ πλατάνια, μοριὲς καὶ ροδοδάφνες καὶ βάτα καὶ τριγύρω ἕνα σωρὸ περιβόλια. Μὰ οὔτε καὶ ἡ σημερινὴ ὁδὸς Λένορμαν, ποὺ πάει στὸ τέρμα τῆς Κολοκυνθοῦς, ἦταν ἡ σημερινὴ λεωφόρος, ἀλλὰ ἕνα στενὸ μικρὸ δρομάκι ποὺ πήγαινε ἀκόμη τὸ 11 τράμ Βοτανικοῦ - Ἱπποκράτους. Τόσο στενὸ μάλιστα ἦταν αὐτὸ τὸ δρομάκι ὥστε τὰ τράμ πήγαιναν ἀπὸ μονὴ γραμμὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια γύριζαν. Πού καὶ πού, μόνον ἐπλάτυνε τὸ δρομάκι καὶ ὑπῆρχε καμμιὰ δεκαριὰ μέτρα διπλῆ γραμμὴ γιὰ νὰ διασταυρώνεται τὸ ἕνα τροχιοδρομικὸ ὄχημα μὲ τὸ ἄλλο, ποὺ περίμενε σ' αὐτὴ τὴ διασταύρωσι γιὰ νὰ προχωρήσῃ στὴν κοινὴ γραμμή. Καὶ στὶς ὄχθες τοῦ Κηφισσοῦ καὶ ἀνάμεσα στὸ τέρμα Κολοκυνθοῦς καὶ στὸ μακρινὸ Περιστέρι ἑκατοντάδες μικρὰ καὶ μεγάλα ἀγροκτήματα καὶ μποστάνια ποὺ ἔκαναν περίφημες ἀγγινάρες καὶ πατάτες καὶ κάθε ἀγρόκτημα εἶχε τὸ ὑποστατικό του, τὸ σπίτι τοῦ κτηματίου, τοὺς σταύλους καὶ τὶς ἀποθῆκες του. Γενικὰ ἀραιοκτισμένη ἀγροτικὴ περιοχή. Χρόνος τοῦ ἐγκλήματος : Φθινόπωρο τοῦ 1928.

Ξημέρωνε Σάββατο, στὶς 27 Ὀκτωβρίου 1928, ὅταν ἀπὸ τὸ δρομάκι ἐκεῖνο, καμμιὰ χιλιάδα μέτρα ἀπὸ τὸ γεφυράκι τοῦ Κηφισσοῦ στὴ Κολοκυνθοῦ, περνοῦσε ὁ Βαγγέλης Σμυρνιωτάκης, ἕνα 15χρονο τσοπανόπουλο, καί καταμεσῆς, ἐπάνω σὲ κάτι λάσπες, γιατὶ τὴν προηγουμένη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἶχε βρέξει, εἶδεν ἕνα γέρο, πλημμυρισμένο στὰ αἵματα ποὺ ξεψυχοῦσε πιὰ γιατὶ εἶχε ἐπιθανάτιο ρόγχο. Ὁ μικρὸς φοβήθηκε καὶ ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὴν Κολοκυνθοῦ καὶ μόλις εἶδε ἕνα μικρὸ ὅμιλο ἀπὸ κτηματίες καὶ ἐργάτες ποὺ πήγαιναν νὰ πιάσουν δουλειὰ στὰ κτήματα, τοὺς φώναξε :

— Γιὰ ἐλᾶτε πρὸς τὴ «Σταματοῦ». . . Ἕνα γέρο ἔχουν ξεκάνει τὴ νύχτα καὶ χαροπαλεύει πλημμυρισμένος στὸ αἷμα.

Ὅλοι τους ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὴν «Σταματοῦ», τὴ θέσι ποὺ προσδιώρισε τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο ποὺ τὸ ἀκολούθησαν. Πραγματικὰ ἐκεῖ βρῆκαν ἕνα ἡλικιωμένο ἄνθρωπο μὲ καταματωμένο τὸ στῆθος καὶ τὸ κεφάλι.

—Ἀδερφέ μου. . . Γιάννη. . . Ποιὸς σὲ ἔκανε σ' αὐτὰ τὰ χάλια. . . Ποιὸς σὲ λάβωσε ;

Αὐτὸς ποὺ ἀνεγνώρισε τὸ θῦμα ἦταν ὁ ἀδελφός του. Λαβωμένος καὶ ἑτοιμοθάνατος ἦταν ὁ Γιάννης Τσουκλίδης, 65 χρόνων, πρόσφυγας ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφή, ἀπὸ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Ὁ Τσουκλίδης, ἀπὸ χρόνια ἀποκαταστημένος σ' ἐκείνη τὴν περιοχή, εἶχε παντρευθῆ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια μιὰ Μανιάτισσα, τὴ Σταματίνα Καλφακάκου, σαραντάρα πιά, καὶ εἶχε ἀποκτήσει πέντε παιδιά. Ὅπως εἴπαμε ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ἀνεγνώρισαν τὸν λαβωμένο μικροκτηματία ἦταν καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀλέκος Τσουκλίδης, δέκα χρόνια μικρότερος ἀπὸ τὸ Γιάννη, μικροκτηματίας καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλοι συγγενεῖς του γείτονες Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀλέκο Τσουκλίδη καὶ οἱ ἄλλοι ρώτησαν τὸν φουκαρὰ τὸν μπάρμπα - Γιάννη ποιὸς τὸν ἐπλήγωσε. Ὁ πληγωμένος ἔκανε μιὰ προσπάθεια κάπως νὰ ἀνασηκωθῆ καὶ τοὺς ἐκοίταξε μὲ τὰ μάτια του

τὰ καταπλημμυρισμένα στὸ αἷμα. Θέλησε μὲ τὰ μάτια του νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ ποιὸς τὸν εἶχε κτυπήσει, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Κάτι προσπάθησε νὰ ψιθυρίσῃ, μὰ ἀντὶ γιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πάλι ἕνας ρόγχος καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ ξερνάῃ ἀπὸ τὸ στόμα αἷμα. Καὶ μὲ τὸ αἷμα αὐτὸ ἄφησε καὶ τὴν τελευταία του πνοὴ καὶ τεντώθηκε στὸ λασπωμένο χωματόδρομο, ἄψυχο πτῶμα πιά.

Εἶχαν φωνάξει μιὰ σούστα γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν τραυματισμένο στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο καὶ ἡ ἴδια αὐτὴ σούστα μετέφερε τὸ πτῶμα του στὸ μικρὸ νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Σωκράτους, ἀπέναντι ἀπὸ τὰ παλιὰ μικρὰ γραφεῖα τῆς «Καθημερινῆς». Ἔβγαινα πρωὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὅταν εἶδα τὴ σούστα μὲ τὸ πτῶμα. Ἔμαθα γιὰ ἔγκλημα καὶ ἔτρεξα ἀμέσως γιὰ ρεπορτάζ. Ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν, Γιῶργος Κιουρτσάκης, διέταξε τὸν ἰατροδικαστὴ Δημήτρη Ξάνθη, μακαρίτη πιά, ποὺ ἦταν θεῖος μου, νὰ ἐνεργήσῃ νεκροτομὴ καὶ ἀνέθεσε τὴν ἀνάκρισι στὸν τότε τακτικὸ ἀνακριτὴ καὶ ὕστερα δικηγόρο, τὸν Παναγιώτη Μπουρῖκο, ἀξέχαστο φίλο μου, ποὺ πρὶν νὰ μπῇ στὸ δικαστικὸ κλάδο ἦταν ρεπόρτερ στὴν «Ἀστραπὴ» τοῦ Γιολδάση, στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος. Παλιὸς δημοσιογράφος ὁ Μπουρῖκος ἀγαποῦσε ἐμᾶς τοὺς νεωτέρους δημοσιογράφους καὶ μᾶς βοηθοῦσε, ὅσο μποροῦσε καὶ ὅσο τοῦ ἦταν ἐπιτρεπτό, στὴ δουλειά. μας. Εἶχε πάθος μὲ τὴν ἀνάκρισι καὶ λάτρευε τὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ. Ρίχτηκε μὲ τὰ ὅλα του γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ δράστη ἢ τοὺς δρᾶστες τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος.

Τὸ πτῶμα τοῦ Τσουκλίδη ἔφερεν ἕνα τυφλὸ τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα περιστρόφου στὸν δεξιὸ πνεύμονα. Τὸ τραῦμα αὐτὸ δὲν ἦταν θανατηφόρο καὶ ὁ Τσουκλίδης μόνο μ' αὐτὸ μποροῦσε ἴσως καὶ νὰ ζήσῃ. Πάντως θὰ μιλοῦσε καὶ θὰ ἀπεκάλυπτεν αὐτὸν ποὺ τὸν ἐπυροβόλησε. Μὰ ὁ δράστης ἢ οἱ δρᾶστες μετὰ τὴν περιστροφιὰ καὶ ἀφοῦ τὸν ἔρριξαν κάτω τραυματισμένο καὶ ἀνίκανο νὰ ἀμυνθῇ, τοῦ κατάφεραν ἕνα σωρὸ κτυπήματα μὲ κάποιο «ἀμβλὺ ὄργανο» κατὰ τὸν ἰατροδικαστή, καὶ τοῦ ἐπροκάλεσαν στὸ κρανίο καὶ τὸ πρόσωπο ἕνα σωρὸ συντριπτικὰ κατάγματα. Ὅλα αὐτὰ μαζὶ ἐπέφεραν τὸ θάνατο τοῦ μπάρμπα - Γιάννη ὕστερα ἀπὸ κάμποσες ὧρες ἀπὸ τὸν πυροβολισμό.

Ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε μὲ ἐξαιρετικὸ ζῆλο, μὲ πάθος μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ Μπουρῖκο. Μὰ δὲν ἔβγαινε τίποτε στὴν ἀρχή. Ποιὸς καὶ γιατὶ νὰ θελήσῃ μὰ σκοτώσῃ τὸ φουκαρὰ τὸν γέρο Τσουκλίδη ποὺ ἡ γυναίκα του ἦταν ἀκόμα σὲ ἐνδιαφέρουσα καὶ σὲ δυὸ μῆνες περίπου θὰ τοῦ ἑτοίμαζε καὶ τὸ ἕκτο παιδί; Ληστεία δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση. Προηγούμενα δὲν ἔβγαινε νὰ εἶχε μὲ κανένα, ἀπὸ τὶς πρῶτες καταθέσεις τοὐλάχιστον. Ὕστερα οἱ μάρτυρες ἄρχισαν νὰ σιγοψιθυρίζουν ὀνόματα ὑπόπτων. Καὶ ἄρχισαν συλλήψεις αὐτῶν τῶν ὑπόπτων πρὸς ἐξακρίβωσι τῆς ἐνοχῆς ἢ διαπίστωσι τῆς ἀθωότητός των. Ὡς δράστης στὴν ἀρχὴ ὑπεδείχθη ἕνας τσοπάνος, ὀνόματι Ἀλεξάκης, ποὺ ὁ Τσουκλίδης τὸν εἶχε καταγγείλει γιὰ ἀγροζημία, ἐπειδὴ τὰ πρόβατά του εἶχαν μπῇ στὸ μικρὸ κτηματάκι του καὶ τοῦ ἔκαναν ἀγροζημίες. Μὰ ὁ ἄνθρωπος ἀπέδειξε περίτρανα τὸ ἄλλοθί του καὶ ἀφέθηκε ἐλεύθερος, γιὰ νὰ συλληφθῇ ἕνας Κρητικός, ὁ Μιχάλης Μπαρμπούκης, ἀδελφὸς ἑνὸς ἐπικηρυγμένου ληστοῦ ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει μέσα στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας ἕνας ὑπομοίραρχος τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας Χωροφυλακῆς, ὁ Σεργεντάνης. Μὰ καὶ γιὰ τὸν Μπαρμπούκη δὲν ἔβγαινε τίποτε. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυὸ κάποιος εἶπε στὸν ἀνακριτὴ ὅτι γιὰ τὸ ἔγκλημα κάτι ξέρει ἕνας δεκάχρονος πιτσιρῖκος. Ὁ Νῖκος Κυριαζόπουλος, ὁ πιτσιρῖκος ποὺ δούλευε σ' ἕνα μικρὸ καφενεδάκι, ἐξοχικὸ τότε στὸ τέρμα τῆς Κολοκυνθοῦς, ὅταν τὸ ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς εἶπε :

— Τὸν ξέρω ἐγὼ αὐτὸν ποὺ σκότωσε τὸν γέρο. Τὸν εἶδα ποὺ τὸν περίμενε κρατώντας τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἦταν χαράματα.

— Καὶ ποῦ τὸν εἶδες χωρὶς νὰ σὲ δῇ αὐτός ; Σὲ εἶδε καθόλου ;

—Ὄχι, δὲν μὲ εἶδε καὶ αὐτὸ γιατὶ ὅταν ἔρριξε τὶς πιστολιὲς ἤμουνα σ' ἕνα μαντρότοιχο κοντά. Καὶ τὸν εἶδα ἀπὸ κοντὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε καὶ ὕστερα ἔφυγε.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν σκότωσε ; Μήπως ξέρεις καὶ τὸ ὄνομά του ;

—Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς Γιαννούληδες. Ἀπὸ τοὺς τσοπαναρέους ποὺ βόσκουν τὰ πρόβατά τους πέρα ἀπὸ τὸ Περιστέρι.

Ἓξ ἀδέλφια ἦσαν οἱ Γιαννούληδες αὐτοί. Συνελήφθησαν ἀμέσως ὡς ὕποπτοι καὶ ἄρχισε ἡ ἐξέτασίς των. Κανενὸς ὅμως δὲν ἀποδείχθηκε ἡ ἀφορμή. Βέβαια εἶχαν κάποια ἐχθρότητα μὲ τὸν Τσουκλίδη, ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ φόνο. Ὁ ἀνακριτὴς, γιὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιος, ἔκανε μιὰ «ἐπιστημονικὴ ἀναγνώρισι», δηλαδὴ ὅπως ὥριζε ἡ ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία ἐπῆρεν ἕνα ἕνα τὰ ἓξ ἀδέλφια καί, ἀνάμεσα σὲ χωροφύλακες ντυμένους μὲ πολιτικά, τὰ παρουσίασε στὸ δεκάχρονο τσοπανόπουλο, Νῖκο Κυριαζόπουλο. Καὶ αὐτὸς δὲν ἀνεγνώρισε κανένα.

— Νῖκο, ψέματα μᾶς εἶπες, τοῦ εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς Μπουρῖκος. Ψέματα μᾶς ἀράδειασες. Σοῦ δείξαμε ὅλους τοὺς Γιαννούληδες καὶ κανένα δὲν ἀνεγνώρισες γιὰ τὸ φονιά. Ἐκεῖνον ποὺ περίμενε τὸν Τσουκλίδη καὶ τοῦ ἔρριξε.

— Μὰ σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. . . Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Νά, ἔτσι ἀπὸ δυὸ μέτρα τοῦ ἔρριξε τὴν πρώτη πιστολιὰ καὶ ὕστερα τὶς ἄλλες δυὸ μαζὶ καὶ μετὰ πῆγε κοντά του ποὺ ἔπεφτε καὶ τὸν κτύπησε μὲ κάτι. Μὲ τί δὲν εἶδα, γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, δὲν εἶχε φέξει καλά.

— Καὶ τότε πῶς διέκρινες τὰ χαρακτηριστικά του ;

—Ἦταν τὸ ψηλὸ παλληκάρι ποὺ τὸ ἔβλεπα πάντα μὲ τὰ πρόβατα τῶν Γιαννούληδων .

Οἱ Γιαννούληδες αὐτοὶ εἶχαν καὶ ἕναν ἄλλο τσοπάνο, τὸν Π. Καπόλη. Μήπως αὐτὸς ἦταν ὁ δράστης ; Τὸν ἔπιασαν. Τὸν ἔβαλαν καὶ αὐτὸν ἀνάμεσα σὲ χωροφύλακες καὶ ὁ Νῖκος Κυριαζόπουλος τὸν ἀνεγνώρισε ἀδίστακτα.

— Αὐτὸς εἶναι, εἶπε. Αὐτὸς ἔκανε τὸ φονικό. Στὸ σκαρί του ἐπάνω ἦταν αὐτὸς ποὺ πυροβόλησε, εἶπε δείχνοντας τὸν Καπόλη.

Ὁ ἀνακριτὴς θύμωσε.

—Ἦταν ἢ δὲν ἦταν ; Τί θὰ πῆ «ἦταν στὸ σκαρί του». Παιδί μου πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι θὰ ὁρκισθῆς. Δὲν μπορεῖς νὰ πάρης ἕναν ἄνθρωπο στὸ λαιμό σου.

—Αὐτὸς πρέπει νὰ ἦταν. Εἶχε τὸ ἴδιο σουλούπι. Τὸ ἴδιο σκαρὶ μ' αὐτὸν ποὺ ἔρριξε τὶς πιστολιές.

Ἔγινε ἔρευνα στὸν Καπόλη καὶ ἐπάνω του βρέθηκε ἕνα μαντήλι μὲ κάτι σκοῦρους λεκέδες. Αἷμα; Ἴσως. Μπορεῖ νὰ εἶχε σκουπήσει ὁ φονιὰς μ' αὐτὸ τὰ ματωμένα χέρια του καὶ νὰ ξέχασε νὰ τὰ πλύνη. Ὁ Καπόλης ὅμως δερνόταν καὶ φώναζε ὅτι ἦταν ἀθῶος. Μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ ἀποδείξη τὸ ἄλλοθι, γιατί, καθὼς ἔλεγε, κοιμόταν μέσα στὸ μαντρὶ μόνος μὲ τὰ πρόβατα τῶν Γιαννούληδων ποὺ στάλιαζαν ἐκεῖ. Καὶ τὰ πρόβατα δυστυχῶς δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν γιὰ νὰ ποῦν ἂν τὸ ἄλλοθι ποὺ ἔλεγε ἦταν ἀληθινό. Τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὸ μαντήλι δικαιολογοῦσε ὅτι ἦταν ἀπὸ μιὰ σοκολάτα ποὺ εἶχε φάει καὶ ποὺ εἶχε λερώσει τὰ χέρια του. Καὶ χωρὶς νὰ τὰ πλύνη τὰ σκούπισε μὲ τὸ μαντήλι του.

Τὸ μαντήλι τὸ παρέδωσαν στὸν μακαρίτη Γρηγόρη Κάτσα, ὑφηγητὴ τῆς Ἰατροδικαστικῆς τότε. Ἀνέλυσε ὑγρὸ ἀπὸ τὶς κηλῖδες τὶς ὁποῖες μούσκεψε προηγουμένως καὶ τὸ διάλυμα ἔβαλε στὸ φασματοσκόπιο, ὅπως ἔκαναν τότε. Μὰ τὸ διάλυμα δὲν ἔδειξε καθόλου ὅτι οἱ κηλῖδες ἦσαν ἀπὸ αἷμα καὶ μάλιστα ἀνθρώπινο. Ἔγινε ὕστερα καὶ ἡ κατάλληλη ἀντίδρασις καὶ ἀποδείχθηκε ὅτι οἱ λεκέδες ἦσαν πραγματικὰ ἀπὸ σοκολάτα, καθὼς ἔλεγεν ὁ Καπόλης.

Αὐτόπτες ὅμως μάρτυρες ἢ μᾶλλον ὄχι αὐτόπτες, ἀλλὰ αὐτήκοοι διέψευδαν τὸ μικρὸ γιὰ τὴν ὥρα. Ἕνας Μ. Ἀλεξάκης, τσοπᾶνος, ἐπέμενεν ὅτι ἄκουσε τρεῖς πιστολιές, τὸ σούρουπο τῆς Παρασκευῆς, στὶς 7 τὸ βραδάκι. Ἦταν καμμιὰ τρακοσαριὰ μέτρα μακρυά. Ἔβαλε αὐτὶ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄκουσε ἄλλο τίποτε, δὲν ἀνησύχησε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο κοιμήθηκε. Τὸ αὐτό, ὑποστήριζε καὶ ἕνας Τάκης Φιλίππου, κτηματίας. Ὁ Καπόλης ἔκλαιε καὶ διαμαρτυρόταν ὅτι ἦταν ἀθῶος καὶ ὁ

ἀνακριτὴς Μπουρῖκος, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως Γ. Κιουρτσάκη, τὸν ἐπροφυλάκισε γιὰ φόνο, νομίζοντας ὅτι εἶχαν προκύψει ἀρκετὲς ἐνδείξεις ἐναντίον του. Μὰ οὔτε κι' ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκτες πιστέψαμε καὶ γράψαμε ὅτι εἶχε διαλευκανθῆ τὸ ἔγκλημα, οὔτε ὁ ἀνακριτὴς εἶχε βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Καπόλη. Ἐμεῖς ἐτονίζαμεν ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν προέκυψαν ἀποδείξεις καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁμολογία, τὸ ἔγκλημα παρέμενε σκοτεινό. Ἀλλὰ καὶ ὁ μακαρίτης Μπουρῖκος στὶς ἰδιαίτερες ὁμιλίες ποὺ εἴχαμε μαζὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, μοῦ ἔλεγεν ἐμπιστευτικά:

— Κάτι δὲν πάει καλὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Βόηθα καὶ σὺ λιγάκι καημένε Σπῦρο... Τί νομίζεις κι' ἐσύ;

— Τί νὰ νομίζω; Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Καπόλης εἶναι ἀθῶος καὶ ὅτι ἦταν γκάφα ἡ προφυλάκισίς του. Καὶ θὰ τὸ δῆς.

Καὶ πραγματικὰ ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ δικογραφία, περαιωμένη, ἔφθασε στὸ Συμβούλιο τῶν Πλημμελειοδικῶν γιὰ τὴν ἔκδοσι βουλεύματος, τὸ Συμβούλιο, στὸ ὁποῖον μετεῖχε καὶ ὁ ἀνακριτὴς Μπουρῖκος, ἔκρινεν ὅτι τὰ συγκεντρωθέντα ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι στοιχεῖα δὲν ἦσαν ἐπαρκῆ γιὰ νὰ στηρίξουν «δημοσία ἐπ' ἀκροατηρίου» κατηγορία γιὰ φόνο καὶ γι' αὐτὸ τὸ διατακτικὸ τοῦ βουλεύματος «ἔπαυε πρὸς καιρὸν» τὴ δίωξι τοῦ Π. Καπόλη καὶ διέτασσε τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσί του. Καὶ ἔτσι ἂν μέσα σὲ δυὸ χρόνια δὲν προέκυπτε κανένα νέο ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο γι' αὐτόν, τὸ «πρὸς καιρὸν βούλευμα» θὰ γινόταν ἀθωωτικό. Ἄρα καὶ ἡ Δικαιοσύνη ἀκόμη παραδεχόταν ὅτι τὸ μυστήριο τῆς δολοφονίας τοῦ Γιάννη Τσουκλίδη ἦταν πραγματικὸ καὶ τὸ ἔγκλημα ἀνεξιχνίαστο. Ἀλλὰ θὰ συνεχίσουμε στὸ ἑπόμενο.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ

Πρέπει νὰ εἶσαι δίκαιος
χωρὶς κἂν διακρίσεις,
γιατὶ ἀλλοιῶς ἀπ' τὸ κοινὸ
θὰ ἔχης ἐπικρίσεις.

Πρέπει νὰ εἶσαι δίκαιος
καὶ δὴ ὅταν ἡγῆσαι
ἀνθρώπων λίγων ἢ πολλῶν
γιὰ νὰ εὐγνωμονῆσαι.

Πρέπει νὰ εἶσαι δίκαιος,
γιατὶ ἂν ἀδικήσης,
θὰ τραυματίσης τὴν ψυχή,
τὸ ἦθος σου θὰ φθίσης.

Πρέπει νὰ εἶσαι δίκαιος
κι' ἂς σ' ἔχουν ἀδικήσει,
παλαιόθεν ὁ Σωκράτης
σοφώτατα κηρύσσει.

Π. ΓΑΛΛΟΣ
Ὑπαστυνόμος Α'

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐλαφρᾶς μορφῆς αἱματώματα ἐπὶ ἀνθρωποκτονιῶν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐκ στραγγαλισμοῦ, καλὸν εἶναι νὰ φωτογραφῶνται καὶ διὰ Infra rend φίλμ, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν πράγματι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐκ στραγγαλισμοῦ, θὰ καταδειχθῇ ἀπολύτως.

Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα σχεδὸν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ἂν χρησιμοποιήσωμεν παγχρωματικὸν φίλμ καὶ πρὸ τοῦ φακοῦ τοποθετήσωμεν φίλτρον ἐρυθρόν. Ἡ ὑπέρυθρος ἀκτινοβολία ἔχει ἐπίσης καὶ διεισδυτικὴν ἱκανότητα, δηλαδὴ διαπερᾷ τὸ δέρμα, ξύλον καὶ ἄλλας στερεὰς οὐσίας—οὐχὶ μέταλλον καὶ ἄνθρακα—καὶ τούτου ἕνεκεν δύναται νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ παραποιημένα ἔργα δῄθεν μεγάλων ζωγράφων κλπ., ὡς καὶ τὸ περιεχόμενον ἐσφραγισμένης ἐπισολῆς, δέματος κλπ. ἢ ἐσωτερικὰ τραύματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθοῦν ἀπὸ ἐξωτερικὴν παρατήρησιν. Ἐκτὸς τῆς ὑπερύθρου ἀκτινοβολίας, ὑπάρχει καὶ ἡ ὑπεριώδης ἀκτινοβολία, ἥτις ἐξ ἴσου σπουδαίως δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν διαπίστωσιν πλαστογραφήσεως κειμένου, κατόπιν χρήσεως χημικῆς τινὸς οὐσίας. Τὸ ὑπεριῶδες φῶς δὲν ἀπαιτεῖ χρῆσιν εἰδικοῦ φίλμ, καθ' ὅσον τὰ συνήθη φίλμς εἶναι εὐαίσθητα εἰς τὸ φάσμα αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπαραίτητον εἶναι τὸ εἰδικὸν φίλτρον ἢ τὸ ἐλαφρῶς κίτρινον.

ΦΙΛΤΡΑ

Παραθέτομεν κατωτέρω πίνακα φίλτρων ἑνὸς ἐκ τῶν καλυτέρων ἐργοστασίων, τοῦ Wratten :

α) Τὸ Κυανοῦν (C 5). Κατάλληλον διὰ λῆψιν φωτογραφιῶν διὰ παγχρωματικοῦ φίλμ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἔχωμεν ὅμοιον ἀποτέλεσμα, ὡς ἂν ἐλαμβάνετο ἡ φωτογραφία διὰ μὴ εὐαισθήτου εἰς ὅλα τὰ χρώματα φίλμ, δηλαδὴ ὀρθοχρωματικοῦ. Πολὺ κατάλληλον δι' ἐμφάνισιν ἰχνῶν κηλίδων αἵματος.

β) Τὸ κυανοῦν πράσινον (P). Κατάλληλον διὰ λήψεις φωτογραφιῶν ἀντιγράφων γραφομηχανῶν.

γ) Τὸ ἐντόνως πράσινον (N). Κατάλληλον διὰ μετατροπὴν τοῦ πρασίνου εἰς λευκὸν φῶς.

δ) Τὸ κίτρινον (G). Πολὺ κατάλληλον διὰ λήψεις φωτογραφιῶν ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν διὰ τηλεφακοῦ εἰς ὁμιχλώδη ὁρίζοντα, καὶ

ε) Τὸ βαθὺ ἐρυθρὸν (F). Βοηθεῖ εἰς τὴν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητος πτωμάτων τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπον ἔχει παραμορφωθῇ (τυμπανισμός), ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν ἔχουν καταστραφῇ ἀπὸ σῆψιν κλπ. Συντελεῖ εἰς τὴν ζωηροτέραν ἀπεικόνισιν ὑποδορίων αἱματωμάτων.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΩΤΕΡΟΝ

Τὸ κυανοῦν χρῶμα μεταβάλλεται εἰς ἀνοικτώτερον ἢ λευκὸν διὰ τοῦ φίλτρου C 5, τὸ κυανοῦν-πράσινον ὁμοίως διὰ τοῦ C 5 ἢ B, τὸ πράσινον ὁμοίως διὰ τοῦ B ἢ N, τὸ κίτρινον ὁμοίως διὰ τοῦ G, τὸ πορτοκαλόχρουν ὁμοίως διὰ τοῦ C ἢ A, τὸ ἐρυθρὸν ὁμοίως διὰ τοῦ A ἢ F, τὸ πορφυροῦν ὁμοίως διὰ τοῦ A ἢ F. Διὰ νὰ μετατραπῇ τὸ κυανοῦν εἰς σκοτεινὸν πράσινον ἢ μαῦρον, τὸ A ἢ F, τὸ κυανοῦν πράσινον διὰ τοῦ A ἢ F, τὸ πράσινον διὰ τοῦ C5 ἢ A, τὸ κίτρινον διὰ τοῦ C5, τὸ

πορτοκαλόχρουν διὰ τοῦ C5, τὸ ἐρυθρὸν διὰ τοῦ C5 ἢ B καὶ τὸ πορφυροῦν διὰ τοῦB.

Ἡ ἀπόχρωσις τῶν ἀνωτέρω φίλτρων εἶναι : Τοῦ C5 κυανῆ, τοῦ B βαθεῖα πρασίνη, τοῦ N κιτρινοπρασίνη, τοῦ G κιτρίνη, τοῦ A κιτρινοερυθρὰ καὶ τοῦ F βαθεῖα ἐρυθρά.

Τὰ φωτογραφικὰ φίλτρα κατασκευάζονται ἀπὸ τεμάχια ἐκλεκτῆς ποιότητος ἐγχρώμου ὑάλου ἢ ζελατίνης. Τὰ μικρὰ ὑάλινα τίθενται συνήθως ἔμπροσθεν τοῦ φακοῦ τῆς μηχανῆς ἢ πρὸ τῆς φωτιστικῆς πηγῆς—προβολέως—διὰ νὰ παρεμποδίσουν τὴν διέλευσιν ἑνὸς μέρους—τμήματος—ἐνίοτε δὲ καὶ ὁλοκλήρων τμημάτων ἀκτινοβολίας ὡρισμένων χρωμάτων τοῦ φωτὸς καὶ οὕτω μόνον ὡρισμένη ἢ ὡρισμέναι ἀκτινοβολίαι νὰ προσβάλουν—ἐπηρεάσουν—τὸ φίλμ. Π.χ. τὸ κίτρινον φίλτρον ἐπιβραδύνει τὴν διέλευσιν τοῦ κυανοῦ χρώματος, ἐνῶ ἐπιτρέπει τὴν διέλευσιν τοῦ κιτρίνου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ. Δι' ὃ κατὰ τὴν λῆψιν φωτογραφίας ἐκτεταμένου τοπίου ὁ οὐρανὸς θὰ ἐμφανισθῇ ὑπερβολικὰ σκοτεινός. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν λῆψιν ἐξωτερικῶν φωτογραφιῶν καλὸν εἶναι νὰ χρησιμοποιῶμεν ἕν «ἐλαφρόν», κίτρινον φίλτρον, μὲ ὀ ρ θ ο χ ρ ω μ α τ ι κ ὸ ν φ ί λ μ ὅμως. Τὰ φίλτρα ἔχουν συνήθως ἀριθμοὺς ἐπὶ τῆς περιμέτρου καὶ οἱ μὲν μικρότεροι, π.χ. ὁ 1, δεικνύουν τὰ διαφανέστερα —ἐλαφρώτερα—,οἱ δὲ μεγαλύτεροι, 3, 4, τὰ πυκνότερα—σκουρότερα—.Ἐπίσης ἐπὶ μερικῶν φίλτρων ὑπάρχουν ἀριθμοὶ καὶ παραπλεύρως αὐτῶν τὸ γράμμα X. Δι' αὐτοῦ ὑποδεικνύεται πόσον πρέπει νὰ αὐξήσωμεν τὸν χρόνον ἐκθέσεως. Π.χ. τὸ 2X δηλοῖ ὅτι ὁ χρόνος ἐκθέσεως—πόζα—πρέπει νὰ αὐξηθῇ δύο φορὰς περισσότερον τοῦ ὑπολογισθέντος ὡς κανονικοῦ, τουτέστιν εὑρέθη 20″, νὰ γίνῃ 10″, τὰ 100″ νὰ γίνουν 50″ κ.ο.κ.

Τὸ πράσινον φίλτρον ἐπιφέρει τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, ὡς καὶ τὸ κίτρινον, ὅταν ὅμως χρησιμοποιῶμεν π α γ χ ρ ω μ α τ ι κ ὸ ν φ ί λ μ. Ἡ τοποθέτησις ἐλαφροῦ φίλτρου πρὸ τοῦ φακοῦ, συνήθως, δὲν ἐπιβάλλει τὴν ἀ λ λ α γ ὴ ν τοῦ χ ρ ό ν ο υ ἐ κ θ έ σ ε ω ς, ἀλλὰ τὸ φίλτρον θὰ συντελέσῃ ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων τοῦ ἀντικειμένου. Τὰ πυκνότερα—σκουρότερα—φίλτρα—χρειάζονται νέαν ὁπωσδήποτε ρύθμισιν τοῦ χρόνου ἐκθέσεως, ἥτις ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πυκνότητος ἑκάστου φίλτρου. Τὰ περισσότερα ἐργοστάσια φωτογραφικῶν εἰδῶν ἐντὸς τῶν κυτίων τῶν φίλμς καὶ τοῦ χάρτου, ἔχουν ὁδηγίας χρήσεως καὶ μικροὺς πίνακας ὑπολογισμοῦ χρόνου ἐκθέσεως, ἀναλόγως τοῦ χρησιμοποιουμένου φίλτρου.

Τὸ πολὺ ἀνοικτὸν κίτρινον φίλτρον No 0, ἀπορροφᾶ ὀλίγας ὑπεριώδεις ἀκτῖνας. Τὸ No 1, βελτιώνει τὰ σύννεφα καὶ ἐλαττώνει τὴν ἀτμοσφαιρικὴν θόλωσιν. Τὸ No 2, μ έ τ ρ ι ο ν, εἶναι διορθωτικὸν φωτόφιλτρον. Τὸ No 3, ἀπορροφᾶ τὰς ὑπεριώδεις ἀκτῖνας καὶ μέρος τῶν κυανῶν, χρησιμοποιεῖται δὲ διὰ φωτογραφίας λαμβανομένας ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν, λευκὰ κτήρια, σκηνὰς εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, τῶν ὀρέων καὶ διὰ χιονοσκεπῆ σημεῖα. Τὸ No 4, ἀπορροφᾶ τὰς ὑπεριώδεις ἀκτῖνας καὶ μέρος τῶν κυανῶν καὶ ἀποδίδει τὸ κίτρινον, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ καφὲ πλέον καθαρὰ καὶ λεπτομερέστερα.

Τ ὸ π ο ρ τ ο κ α λ ί : Τὰ πράσινα καὶ τὰ κυανῆς ἰδίως ἀποχρώσεως ἀντικείμενα τὰ ἐμφανίζει πλέον σκοῦρα.

Τ ὸ ἐ ρ υ θ ρ ό ν : Ἀπορροφᾶ τὸ ὑπεριῶδες, τὸ κυανοῦν καὶ τὸ πράσινον χρῶμα. Εἶναι φίλτρον διὰ μεγάλας ἀ ν τ ι θ έ σ ε ι ς (κοντράστ). Τὰ κυανᾶ σημεῖα καὶ τὰ πράσινα ἐμφανίζονται πολὺ σκοῦρα. Τὰ κίτρινα, πορτοκαλὶ καὶ τὰ ἐρυθρᾶ πολὺ ἀνοικτά. Δίδει πολὺ δραματικὴν ἐμφάνισιν εἰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς φόντο—βάθος—τὸν κυανοῦν οὐρανόν.

Τ ὸ π ρ ά σ ι ν ο ν : Ἀπορροφᾶ τὸ ὑπεριῶδες φῶς, τὸ κυανοῦν καὶ τὸ ἐρυθρόν. Ἐμφανίζει τὸ κυανοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν σκοῦρα, τὰ δὲ κίτρινον καὶ πράσινον πολὺ ἀνοικτά.

Τὸ κυανοῦν: Διορθώνει τὰ ὀρθοχρωματικὰ καὶ παγχρωματικὰ φίλμς καὶ ἀποδίδει τὰ χρώματα καὶ εἰς ἀχρωματικὰ φίλμς.

Τὸ ὑπεριῶδες φίλτρον, διακριτικὰ γράμματα U.V.: Ἐπιτρέπει νὰ διέρχηται τὸ ὁρατὸν φῶς τῆς ἀκτινοβολίας ὁλόκληρον.

Τὸ ὑπέρυθρον φίλτρον, διακριτικὰ γράμματα I.R.: Ἐπιτρέπει νὰ διέρχηται τὸ ὑπέρυθρον μόνον φῶς τῆς ἀκτινοβολίας καὶ ἀπορροφᾶ ὅλον τὸ ὁρατὸν φῶς. Χρησιμοποιεῖται μόνον μὲ εἰδικὸν φωτογραφικὸν ὑλικὸν (φίλμς ἢ πλάκας) δι' εἰδικοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ ἐγκληματολογικοὺς σκοπούς.

Ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ φίλτρα τὰ ὁποῖα τίθενται πρὸ τοῦ φακοῦ, εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ φῶς εἶναι πολὺ καὶ δὲν θέλομεν νὰ σμικρύνωμεν τὸ διάφραγμα διὰ νὰ μὴν αὐξηθῇ τὸ ὀπτικὸν βάθος, τοὐτέστιν τὰ χρησιμοποιοῦμεν μόνον διὰ νὰ ἐλαττώσωμεν τὴν ἔντασιν τοῦ φωτός.

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΦΙΛΜ

Ἡ πρώτη ἐργασία μετὰ τὴν λῆψιν τῆς εἰκόνος εἶναι νὰ τὴν καταστήσωμεν ὁρατήν. Πολλαὶ ἄστοχοι ἐνέργειαι δύνανται νὰ συντελέσουν εἰς τὴν πλήρη ἢ μερικὴν καταστροφὴν μιᾶς καλῆς εἰκόνος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐμφανίσεως καὶ στερεώσεως αὐτῆς. Ἑπομένως ἡ γνῶσις τῶν κανόνων καὶ τῶν μέσων ἐμφανίσεως εἶναι ἀπαραίτητος. Ὑποτίθεται, βεβαίως, ὅτι οἱ κύριοι παράγοντες ἔχουν τηρηθῇ, δηλαδὴ κανονικὸν φῶς, φίλμ, φίλτρον, γωνία κλπ. Τὸ φίλμ ρίπτεται ἐντὸς διαλύματος χημικῶν οὐσιῶν ὅπερ ἔχει τὴν ἰδιότητα, τὴν ἀόρατον ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνα νὰ τὴν καθιστᾷ ὁρατήν, δι' ὃ καὶ ἐμφάνισις τοῦτο ὀνομάζεται. Ἡ ἐμφανισθεῖσα εἰκὼν ὀνομάζεται ἀρνητική. Μετὰ τὴν ἀποξήρανσίν της εἶναι κατάλληλος δι' ἐκτύπωσιν θετικῶν φωτογραφιῶν. Ἡ ἐκτύπωσις τῶν φωτογραφιῶν δύναται νὰ γίνῃ κατὰ δύο τρόπους:

1) Διὰ τῆς τοποθετήσεως ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς φωτογραφικοῦ χάρτου καὶ 2) διὰ τοποθετήσεως τοῦ φωτογραφικοῦ χάρτου ἐπὶ τῆς προβαλλομένης ἐν μεγεθύνσει εἰκόνος τῆς ἀρνητικῆς πλακός. Ἐκ μιᾶς καλῆς ἀρνητικῆς πλακὸς δύνανται νὰ ἀπεικονισθῇ ἐπὶ τῆς φωτογραφίας ἐπακριβῶς τὸ σχῆμα καὶ οἱ τόνοι τῶν ἀποχρώσεων τοῦ φωτογραφηθέντος ἀντικειμένου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὸ φίλμ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν καταλληλότητα τῆς ἐμφανίσεως τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιήσαμεν διὰ νὰ καταστήσωμεν τὴν ἀόρατον ὁρατὴν εἰκόνα, χωρὶς νὰ ἀλλοιώσωμεν τὴν φυσικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῶν τόνων ἅτινα ἀπετυπώθησαν κανονικῶς ἐπὶ τοῦ φίλμ. Οἱ τόνοι τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς εἶναι ἀντίστροφοι, δηλαδὴ τὰ φωτεινὰ σημεῖα τοῦ ἀντικειμένου ἐμφανίζονται ὡς τὰ πλέον σκοτεινὰ καὶ τὰ πλέον σκοτεινὰ ὡς τὰ πλέον φωτεινὰ—λευκά.

Εἰς περιπτώσεις μεγάλων ἀντιθέσεων, π.χ. καμμένον αὐτοκίνητον φωτιζόμενον ὑπὸ ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ἓν πολὺ ταχὺ φίλμ, λόγω τοῦ ὅτι τοῦτο ἔχει μεγάλην δύναμιν καὶ ἐλαττώνει τὰς ἀντιθέσεις. Γενικῶς διὰ τὰ αὐτοκίνητα μερικὰ μεσαίας ταχύτητος φίλμς δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν, μὲ μόνην ἐξαίρεσιν τὰ βραδέα—σκληρὰ—φίλμς, διότι ταῦτα, ἐκ κατασκευῆς, προορίζονται δι' ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἔχουν μικρὰν ἀντίθεσιν, δηλαδὴ δὲν εἶναι ζωηρά. Κατὰ τὴν νύκτα πολὺ ταχέα φίλμς δύνανται ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθοῦν μὲ ἠλεκτρικὰς λάμπας ἀερίου.

Ὑπάρχουν πολλαὶ χημικαὶ οὐσίαι, αἵτινες ἄλλαι μὲν ἐπενεργοῦν ἀναγωγικῶς, ἄλλαι δὲ ὡς ἐμφανίσεις. Ἀλλὰ πολλαὶ δὲν δύνανται νὰ διαφυλάξουν τὴν καθαρότητα τῶν τόνων τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων, ὡς αὗται κατεγράφησαν ὑφ' ὡρισμένας συνθήκας ἐπὶ τοῦ φίλμ, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐμφάνισις αὕτη εἶναι ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατάλληλος. Ὅθεν τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ εἶναι τόσον ἱκανοποιητικόν, ἂν δὲν γίνῃ καὶ ἡ ἐνδεδειγμένη χρῆσις αὐτῆς.

Ἀκατάλληλος ἐμφάνισις τοῦ φίλμ θὰ ἔχη τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ὡς τοῦ ὑπερφωτισμοῦ ἢ ὑποφωτισμοῦ. Εἷς πεπειραμένος φωτογράφος δύναται νὰ διακρίνη εἰς ποίαν αἰτίαν ὀφείλεται ἡ πλημμελὴς ἀπεικόνισις τῶν τόνων.

Ἀλλὰ ἂς ἐπανέλθωμεν καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ παραδείγματος τοῦ τραύματος, τοῦ ὁποίου ἡ φωτογραφία ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπεικονίζη ὅλους τοὺς τόνους τῶν ἀποχρώσεων κανονικῶς, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετεχειρίσθημεν παγχρωματικὸν φίλμ, τὸ κατάλληλον φίλτρον, φακὸν καὶ τὸν κανονικὸν χρόνον ἐκθέσεως. Ἀλλὰ ἡ ἀκρίβεια τῶν τόνων τῆς ὁράτου εἰκόνος δύναται νὰ ἐπηρεασθῆ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐμφανίσεως, ὡς ἀκολούθως:

1) Τὸ φίλμ δύναται νὰ ἐμφανισθῆ ἐντὸς διαλύματος ἱκανοῦ νὰ συμβιβάση τὰς τυχὸν μεγάλας ἀντιθέσεις μεταξὺ φωτιζομένων καὶ σκιαζομένων σημείων (κοντράστ). Ἡ ἐν λόγω ἐμφάνισις ἀποκαλεῖται μαλακὴ καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλαττώσωμεν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν αἰτίαν τῶν ἀντιθέσεων, μεταξὺ τῶν φωτεινῶν καὶ σκιαζομένων σημείων.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ φωτογράφος ἔχει δεδικαιολογημένους λόγους νὰ ἀπεικονίση ἠλλοιωμένους τοὺς τόνους τῶν ἀποχρώσεων τοῦ ἀντικειμένου, ἡ χρῆσις «μαλακῆς» ἢ «σκληρῆς» ἐμφανίσεως ἢ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου τοῦ ὑπερφωτισμοῦ θεωρεῖται θεμιτή.

2) Τὸ φίλμ δύναται νὰ ἐμφανισθῆ εἰς «κανονικὴν» (νόρμαλ) διάλυσιν. Κανονικὴ διάλυσις σημαίνει σύνθεσις οὐσιῶν διὰ παραγωγὴν κανονικῶν—όμαλῶν — τόνων ὅλων τῶν ἀποχρώσεων τοῦ ἀντικειμένου.

3) Τὸ φίλμ δύναται νὰ ἐμφανισθῆ εἰς διάλυσιν, ἥτις θὰ αὐξήση τὴν ἀρχικὴν ἀντίθεσιν τῶν τόνων. Ἡ ἐμφάνισις αὕτη ἀποκαλεῖται «σκληρή». Αὕτη δύναται νὰ ἐπιδράση τόσον πολύ, ὥστε νὰ καταστῆ δυσχερὴς ἡ ἐκτύπωσις ἐκ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς φωτογραφίας μὲ ἀκριβεῖς τοὺς ἀρχικοὺς τόνους τοῦ ἀντικειμένου.

4) Τὸ φίλμ δύναται νὰ παραμείνη περισσότερον τοῦ κανονικοῦ χρόνου ἐντὸς τῆς διαλύσεως (ὑπερεμφάνισις) καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ αὐξηθοῦν αἱ ἀντιθέσεις, ἀλλ' ἂν παραμείνη πέραν τοῦ δέοντος, δυνατὸν νὰ ἐπέλθη ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ ἀντὶ νὰ αὐξηθοῦν νὰ ἐλαττωθοῦν αἱ ἀντιθέσεις καὶ γενικῶς ἡ φωτογραφία νὰ ἔχη ἐμφάνισιν ὁμιχλώδη.

Αἱ ἀνωτέρω ἰδιότητες τῶν ἐμφανιστικῶν οὐσιῶν, δέον νὰ εἶναι γνωσταὶ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν φωτογράφον, διότι τοῦ παρέχουν τὴν εὐχέρειαν νὰ χρησιμοποιήση εἰς ἑκάστην περίπτωσιν τὴν κατάλληλον διάλυσιν διὰ νὰ ἐπιτύχη, συμφώνως μὲ τὰς ἐπιδιώξεις του, τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀρνητικῆς πλακός. Τὸ ἐλάττωμα τῆς ὑποεμφανίσεως (λευκὸν φίλμ — ὀλίγος χρόνος ἐκθέσεως), δύναται νὰ διορθωθῆ μέχρις ἑνὸς σημείου, ἐνισχύοντες τὴν πυκνότητα τοῦ φίλμ διὰ καταλλήλων χημικῶν οὐσιῶν.

(Συνεχίζεται)

Ι Ν Τ Ε Ρ Π Ο Λ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ κ. Τζάκσον, ὁ ὁποῖος ἔχει γίνει παγκοσμίως γνωστός, λόγω τῆς ἐξαιρετικῆς του δραστηριότητος καὶ τῶν μεγάλων ἀστυνομικῶν ἐπιτυχιῶν τὰς ὁποίας ἔχει σημειώσει ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Σκώτλαντ Γυὰρντ καὶ τῆς Ἰντερπολ, δὲν εἶναι ἀστυνομικός, οὔτε ἦτο ποτὲ ἀστυνομικός. Ὅπως καὶ 7 ἄλλοι ἀπὸ τοὺς 10 προκατόχους του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν διευθύνει, εἶναι ποινικολόγος μὲ πολλὴν δικονομικὴν πεῖραν. Εἶναι ἡλικίας 52 ἐτῶν καὶ ἐγεννήθη εἰς τὴν Καλκούταν τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου ὁ πατήρ του εἶχε ἕνα μπάρ. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ περίφημον Κολλέγιον τοῦ Ἦτον καὶ τὸ 1953 ἔγινε διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων. Ἂν καὶ δὲν θέλει νὰ γίνεται πολὺς λόγος διὰ τὴν ἐγκληματολογίαν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ διευθύνει, ἐν τούτοις εἶχε τελευταίως μίαν συνέντευξιν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου εἰς τοὺς ὁποίους εἶπε μεταξὺ ἄλλων : «Ἔχω πολλὰς ἁμαρτίας, διότι ἐπέτυχα τὴν εἰς θάνατον καταδίκην 40 ἀτόμων...». Ἀναφερόμενος ἀκολούθως ὁ κ. Τζάκσον εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς Ἰντερπολ καὶ τὴν συνεργασίαν τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν εἶπε : «Αἱ Ἀστυνομίαι τῶν διαφόρων κρατῶν, δὲν βλέπουν μὲ καλὸ μάτι τοὺς περιέργους οἱ ὁποῖοι ἀναμιγνύονται εἰς τὰς ὑποθέσεις των. Τὰ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα γίνονται εἰς τὰ διάφορα κράτη ἀφοροῦν τὴν Ἀστυνομίαν των καὶ μόνον αὐτήν. Ἐξαίρεσις γίνεται μόνον διὰ τὸ ἐμπόριον τῶν ναρκωτικῶν, τὸ λαθρεμπόριον χρυσοῦ καὶ ὡρολογίων, τοὺς διεθνεῖς ἐκείνους ἀπατεῶνας οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται ὡς εὐυπόληπτοι κύριοι καὶ κινοῦνται μεταξὺ τῆς μιᾶς πρωτευούσης καὶ τῆς ἄλλης, διὰ τὴν δῆθεν ἀλλαγὴν κλίματος, τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὅστις διαμένει εἰς τὰς Βρυξέλλας ἢ κάπου ἀλλοῦ καὶ θέτει εἰς κυκλοφορίαν κίβδηλα δολλάρια καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς λευκῆς σαρκός, ἂν διεξάγεται. Κάθε μεγάλη πόλις τοῦ κόσμου, συνέχισεν ὁ κ. Τζάκσον, ἔχει ἕνα σκληρὸν πυρῆνα κατ' ἐπάγγελμα ἐγκληματιῶν, αὐτοὺς ποὺ θὰ ἠδυνάμην νὰ χαρακτηρίσω ὡς πελάτας μου, ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνεπτυγμένον εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὸ αἴσθημα τοῦ ἐγωισμοῦ. Θεωροῦν τὸν ἑαυτόν των ὡς εἰδικόν, ὡς ἄφθαστον καὶ ἐμπειρογνώμονα. Ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, αὐτοὶ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι πραγματικοὶ κακοποιοὶ καὶ ἐγκληματίαι. Ἐργάζονται εἰς ἕνα κόσμον ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἰδικήν του γλῶσσαν καὶ τὰς ἰδικάς του ἀντιλήψεις, τὰς ἀξιολογήσεις του καὶ τὴν ἱεραρχίαν του. Ἂν τώρα ἐγὼ ὁμιλῶ διὰ τοὺς διαβοήτους ἐκείνους ἀδελφοὺς Μπλὰνκ καὶ σεῖς ὁμιλεῖτε διὰ κάποιον Ἰρλανδόν, ὁ ὁποῖος ἐκτύπησε κάποιον ἄλλον μὲ μίαν φιάλην εἰς τὴν κεφαλήν, τότε εἶναι φανερὸν ὅτι δὲν ὁμιλοῦμεν διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα».

Τὸ Κεντρικὸν Ἐθνικὸν Γραφεῖον Ἑλλάδος τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας (Ἰντερπολ), συνεστήθη τὸ ἔτος 1947, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ τότε ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως καὶ ἐλειτούργησεν ὡς ἰδία ὑπηρεσία παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν. Καὶ τὸ Κεντρικὸν Ἐθνικὸν Γραφεῖον τῆς Ἰντερπολ, ὅπως καὶ τὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, διευθύνει, ὡς γνωστόν, ὁ διαπρεπὴς Ἐγκληματολόγος καὶ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνος Γαρδίκας, ὁ ὁποῖος, βοηθούμενος ὑπὸ λαμπρῶν ἀξιωματικῶν, κατώρθωσε νὰ ἀγάγῃ εἰς περιωπὴν τὴν νευραλγικὴν ταύτην ὑπηρεσίαν, συντελέσας οὕτως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν πολλῶν διεθνοῦς φήμης κακοποιῶν.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ παραλείψωμεν ὅτι ὁ Καθηγητὴς κ. Γαρδίκας εἶναι ἱδρυτικὸν μέλος τῆς Ἰντερπολ, μετασχών, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ Διε-

θνὲς Ἀστυνομικὸν Συνέδριον τῆς Βιέννης κατὰ τὸ ἔτος 1923, ὅτε, ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος ἀνεφέρομεν, ἀπεφασίσθη τὸ πρῶτον ἡ ἵδρυσις τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, ὡς καὶ εἰς τὴν Διεθνῆ Ἐγκληματολογικὴν Ἔκθεσιν τῆς Καρλσρούης τὸ 1924.

§ ΙΔ') Νομοθετικὴ κατοχύρωσις τοῦ Ἐθνικοῦ Γραφείου.

Ἂν καὶ εἶχον ἐπιτευχθῆ ἀρκετὰ ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Ἐθνικοῦ Γραφείου Ἑλλάδος τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1947, ὅτε τὸ πρῶτον συνεστήθη τοῦτο, δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐν τούτοις ἐβράδυνεν ἐπὶ πολὺ ἡ νομικὴ κατοχύρωσις τόσον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ὅσον καὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς χώρας μας εἰς τὴν Ἴντερπολ. Τὸ τοιοῦτον ἐπετεύχθη μόλις κατὰ τὸ ἔτος 1956, διὰ τοῦ ψηφισθέντος τότε νόμου 3640. Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου τούτου ὁρίζει ὅτι:

«Ἐπιτρέπεται ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Διεθνῆ Ἐπιτροπὴν (ὀργάνωσις λέγεται τώρα) τῆς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, ἡ δὲ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, καθίσταται ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία πρὸς τήρησιν τῆς ἐπαφῆς τῶν ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους ἢ καὶ ἄλλων Ἀρχῶν μετὰ τῆς ὡς ἄνω Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς».

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἰδίου Νόμου λέγει ἐπίσης:

«Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ τῆς συμμετοχῆς ταύτης προκαλουμένων ἐξόδων, ἤτοι τὴν καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐν λόγω Ἐπιτροπήν, τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκδιδόμενα περιοδικά, καθὼς καὶ πάσης ἑτέρας συναφοῦς πρὸς τὴν συμμετοχὴν δαπάνης, ἐγγράφεται εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἡ ἀναγκαιοῦσα κατ' ἔτος σχετικὴ πίστωσις».

ΙΕ') Ἡ Διεθνὴς συνεργασία καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἴντερπολ.

Τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας (Ἴντερπολ), εἰς τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύονται τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα περισσοτέρων τῶν 65 κρατῶν, τῆς ἔχουν ἐξασφαλίσει τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν μεγάλων διεθνῶν Ὀργανισμῶν. Αἱ διάφοροι Ἐπιτροπαὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ Οἰκονομικὸν καὶ Κοινωνικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὀργανισμοῦ αὐτοῦ, ἔχουν ποικιλοτρόπως ἀναγνωρίσει τὸ ἔργον τῆς Ἴντερπολ καὶ πολλαὶ ἀποφάσεις αὐτοῦ ἐνθαρρύνουν τὰς προσπαθείας της. Δύο σχέδια συμβάσεως, ἀφορῶντα θέματα ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν καὶ δικαστικῆς ἀλληλοβοηθείας, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν προσφάτως ὑπ' ὄψει τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης πρὸς ἔγκρισιν, θὰ συντελέσουν τὰ μέγιστα εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων συνεργασίας τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας.

Αἱ κυβερνήσεις τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ οἱ διεθνεῖς Ὀργανισμοὶ γνωρίζουν ὅτι ἡ φήμη τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας βασίζεται ἐπὶ γεγονότων, ἐπὶ συγκεκριμένων ἐπιτευγμάτων, τὰ ὁποῖα διαρκῶς πληθύνονται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἄτινα εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς συνεχοῦς ἐργασίας 40 περίπου ἐτῶν. Γνωρίζουν, ἐπίσης, ὅτι ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία εἶναι περισσότερον γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα τῆς «Ἴντερπολ», δέον νὰ θεωρῆται τώρα ὡς μία διεθνὴς δημοσία ὑπηρεσία.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ 1940 - 1945

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Τὰ ἴχνη ἑνὸς δολοφόνου ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, μὲ τὶς τελευταῖες καὶ θετικὲς πληροφορίες, μ' ὡδήγησαν στὸ Παγκράτι, στὸ σπίτι κάποιου Γιάννη Ἀνιάν, ὅπου κρυβόταν. Γιὰ τὸν δολοφόνο αὐτὸν καὶ τὸ ἔγκλημά του θὰ γράψουμε κάποια ἄλλη φορά.

Ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς (μακαρίτης) Νικόλαος Τσαγκλῆς, ὥρισε μερικοὺς ἀκόμη συναδέλφους μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀρχιφύλακα (μακαρίτην) Σπῦρον Βασιλᾶν, τὴν ὁμάδα ποὺ θὰ ἐξορμοῦσε γιὰ τὴ σύλληψί του.

Χαράματα τῆς 10 Δεκεμβρίου 1936 ξεκινήσαμε μὲ δαιμονισμένη παγωνιά, ποὺ μᾶς τρυποῦσε τὰ κορμιὰ μέχρι τὸ κόκκαλο. Τὸ σπίτι βρισκόταν στὴν ὁδὸ Ἀστυδάμαντος καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη καλὰ-καλὰ φέξει ὅταν φθάσαμε. Πῆρε ὁ καθένας τὴ θέσι του καὶ ὁ ἀρχιφύλακας κτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Περιμέναμε λίγο, μὰ κανεὶς δὲ φάνηκε γιὰ νὰ ἀνοίξη.

Κτυπήσαμε δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμη διακριτικά, ὕστερα ἀδιάκοπα, παρατεταμένα, μὰ τίποτε. Μόνο τὰ γαυγίσματα ἑνὸς σκύλου ἀπὸ τὴν πίσω αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ διέκοπταν τὴν νεκρικὴ σιγὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ σημάδι, εἶπεν ὁ ἀρχιφύλακας Βασιλᾶς. Ἀσφαλῶς κάτι γίνεται μέσα. Φαίνεται ὅτι παίρνουν τὰ μέτρα τους πρὶν μᾶς ἀνοίξουν. Προσέχετε μὴ τὸ σκάση ἀπὸ κανένα παράθυρο.

Σὲ λίγο ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας νέος μικροῦ ἀναστήματος, λεπτός, κοκκινοπρόσωπος, μὲ κομμένο ξανθὸ μουστάκι καὶ καταγάλανα πονηρὰ μάτια.

—Ὁ κ. Ἀνιάν; τὸν ρώτησε ὁ ἀρχιφύλακας.

— Μάλιστα, εἶπε. Τί θέλετε; Ποιοί εἶσθε;

—Ἀστυνομικοί, ἀπήντησεν ὁ ἀρχιφύλακας ἐπιβλητικά.

— Καὶ τί θέλετε; ρώτησε ἀρκετὰ θορυβημένος.

— Μιὰ μικρὴ ἔρευνα θὰ κάνουμε, εἶπεν ὁ Βασιλᾶς κι' ἔκανε νὰ προχωρήση.

Αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸν Ἀνιάν, γιατὶ μὲ μεγάλη νευρικότητα ἄνοιξε τὴ μισόκλειστη πόρτα, ποὺ κρατοῦσε μὲ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ περάσουμε. Ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν ἀνεπιθύμητη αὐτὴ πρωινὴ ἐπίσκεψι, χαμογελοῦσε μὲ προσπάθεια καὶ μᾶς εἶπε κάπως εἰρωνικά:

— Περάστε κύριοι στὸ σαλόνι.

Προχώρησε πρῶτος ἐκεῖνος, πίσω του ὁ ἀρχιφύλακας, δύο ἀκόμη συνάδελφοι καὶ ἐγώ. Ἀπὸ τὸ σαλόνι περάσαμε στ' ἄλλα δωμάτια γιὰ τὴν ἔρευνα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅταν βρεθήκαμε καὶ πάλι ὅλοι μαζί, κοίταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Νομίζω πὼς τὴν πάθαμε, εἶπε ψιθυριστὰ ὁ προϊστάμενος. Ἢ οἱ πληροφορίες ἦσαν ἐσφαλμένες ἢ ὁ Ἀνιὰν μὲ τὴν καθυστέρησι ποὺ μᾶς ἔκανε τὸν φυγάδευσε.

Ὁ Ἀνιὰν στεκόταν σὲ μιὰν ἄκρη καὶ μᾶς παρακολουθοῦσε μὲ ζωγραφισμένη τὴν ἱκανοποίησι στὸ πρόσωπό του. Ρωτῶντας τον ὅμως ἀπότομα «πόσοι μένουν μέσα στὸ σπίτι;» ξαφνιάστηκε τόσο, ποὺ δὲν μπόρεσε ἀμέσως ν' ἀπαντήση. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἀμηχανίας εἶπε :

—Ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου κι ἐγώ.

—Ὥστε μένετε τρεῖς; τὸν ρώτησα.

— Ναί, ἀπήντησε ξερά.

— Καὶ πῶς συμβαίνει νὰ ὑπάρχουν τέσσερα κρεβάτια ξέστρωτα;

—Ἄ, ναί, εἶπε διακεκομμένα, ἕως ὅτου σκεφθῆ τὶ ἔπρεπε νὰ ἀπαντήση. Φιλοξενούσαμε δυὸ-τρεῖς μέρες μιὰ ἀνεψιά μου.

— Καὶ ποῦ μένει αὐτὴ ἡ ἀνεψιά σου; τὸν ρώτησε ὁ προϊστάμενος μὲ αὐστηρὸ ὕφος.

Ὁ Ἀνιὰν τὰ ἔχασε. Ἔπρεπε νὰ πῆ κάτι, μὰ ἡ φωνή του, λὲς καὶ κόπηκε, γιατὶ ἤξερε πὼς θὰ ἐξακριβώναμε τὸ ψέμα του. Ἔτσι ἐσιώπησε καὶ δὲν ἀπήντησε στὴν ἐρώτησι τοῦ ἀρχιφύλακος. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς κάτι τὸ ὕποπτο ἔκρυβε, γι' αὐτὸ τὸν πήραμε στὴν Ἀσφάλεια γιὰ ἀνάκρισι.

Κι ἐκεῖ ὅμως ὅσο κι' ἂν προσπαθήσαμε, στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸν κάνουμε νὰ μιλήση καὶ νὰ μᾶς πῆ ποιὸ ἦταν τὸ πρόσωπο ποὺ κοιμήθηκε στὸ τέταρτο κρεβάτι.

Ὁ Ἀνιάν, ἂν καὶ εἶχε παλιὲς δοσοληψίες μὲ τὴν Ἀστυνομία ὅπως ἔγραφεν ὁ φάκελός του στὴ Σήμανσι «δυναμικὸς στὰ πλαστὰ τσὲκς», ἤξερε καλὰ πὼς δὲν μπορούσαμε νὰ τὸν κρατήσουμε, γιατὶ δὲν εἴχαμε κανένα συγκεκριμένο στοιχεῖο εἰς βάρος του γιὰ τὴν περίθαλψι τοῦ δολοφόνου. Ἔτσι τὸν ἀφήσαμε ἐλεύθερο.

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γνωρίσω τὴν αἰνιγματικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἀνιάν. Καμουφλαρισμένος μ' ἕνα ἐμπορικὸ γραφεῖο μέσα στὴ στοὰ Παπαδοπούλου, ὁδὸς Ἴωνος ἀριθ. 1 στὴν Ἀθήνα, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι τιμίου κι ἐργατικοῦ ἀνθρώπου ποὺ ζοῦσε ἀπ' τὸν ἱδρώτα τῆς δουλειᾶς του. Μὰ στὴν πραγματικότητα ἐκεῖ μέσα ἐσχεδίαζε καὶ πραγματοποιοῦσε τὰ πιὸ σατανικὰ κόλπα μὲ ξένους καὶ Ἕλληνες ἀπατεῶνες καὶ πλαστογράφους, μὲ τὴν δρᾶσι τῶν ὁποίων καὶ θὰ ἀσχοληθοῦμε. Ὁ Ἀνιὰν ἦταν τόσο ἔξυπνος καὶ τόσο πονηρός, ὥστε κατώρθωνε πάντοτε νὰ ξεφεύγη ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας.

Ὕστερα ἀπὸ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια μιὰ ἀπρόοπτη συνάντησις ἔφερε πάλι μπροστά μου τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Ἰούνιος τοῦ 1940. Ἀνεβαίνοντας βιαστικὰ τὸ πυρακτωμένο ἀπὸ τὸν καλοκαιριάτικο ἥλιο πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, μὲ σταμάτησε μιὰ καλοβαλμένη κυρία, ποὺ γελαστὰ καὶ προκλητικὰ μὲ ρώτησε ἂν τὴ θυμᾶμαι.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν γνώρισα, τὴν νόμισα γιὰ τροτέζα κι ἔκανα νὰ φύγω, ἐκείνη ὅμως ἐπέμενε. Ὅταν τὴν πρόσεξα καλύτερα θυμήθηκα πὼς τὴν εἶχα γνωρίσει πρὶν ἀπὸ χρόνια σὲ μιὰ ἔρευνα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀνιάν. Ἦταν τότε φιλενάδα του.

— Ναί, σᾶς θυμᾶμαι, τῆς εἶπα. Εἶσθε ἡ κ. Γιώτα.

—Ὅπως βλέπω σεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχετε μεγάλη μνήμη, μὰ δὲν εἶσθε ἔξυπνοι. Πολλὲς φορὲς δὲν βλέπετε τὶ γίνεται κάτω ἀπὸ τὴ μύτη σας.

Τὰ παράξενα λόγια της μὲ ἔκαναν νὰ καταλάβω πὼς κάτι τὸ ἐνδιαφέρον ἤξερε, καὶ ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ τὸ ἀποκαλύψη. Γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν εὐκαιρία τῆς πρότεινα νὰ καθήσουμε κάπου. Ἡ κ. Γιώτα δέχθηκε εὐχαρίστως καὶ πήγαμε στὸ πλησιέστερο κέντρο, τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ρωσσικό».

Καθήσαμε σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἀφοῦ πήραμε τὸ γλυκό μας, τὴν ρώτησα:

— Γιὰ πές μου κ. Γιώτα μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες ἤθελες νὰ μὲ πειράξης ἢ κάτι ξέρεις καὶ θέλεις νὰ μοῦ τὸ ἐμπιστευθῆς;

— Νά, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ἀστειευθῶ μαζί σας. μὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλω παρασύρθηκα ἀπὸ κάτι τὸ ὕποπτο ποὺ ἔχω ἀντιληφθῆ. Τώρα δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ μιλήσω.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτο δικαίωμά σου, τῆς εἶπα κι ἄλλαξα κουβέντα, λέγοντάς της ὅτι ἦταν πολὺ πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ κομψὴ ἀπὸ τότε ποὺ τὴν γνώρισα κι ἕνα σωρὸ ἄλλα παρόμοια. Στὸ μεταξὺ ὅλο καὶ προσπαθοῦσα νὰ ξαναφέρω τὴ συζήτησι γύρω ἀπὸ τὸ ἴδιο θέμα. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τῆς ἀποσπάσω αὐτὰ ποὺ ἐγνώριζε. Ἡ κ. Γιώτα ὅμως ξέφευγε ὅσο μποροῦσε, ἴσως καὶ νὰ φοβόταν, μὰ μέχρι τέλους δὲν κρατήθηκε. Ἦταν κι αὐτὴ γυναίκα.

— Ξέρετε, ὁ Γιάννης δὲν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος.

— Ποιός Γιάννης; τὴ ρώτησα, κάνοντας πὼς δὲν καταλάβαινα γιὰ ποιὸ πρόσωπο ἔλεγε.

— Καλὲ ὁ Ἀνιάν.

Ἐπὶ τέλους ἡ συζήτησις ἄρχισε νὰ γίνεται ἐνδιαφέρουσα. Τὸ ὄμορφο στρογγυλὸ προσωπάκι τῆς κ. Γιώτας πῆρε ἕνα κατακόκκινο χρῶμα, ἡ ματιά της ἄστραψε κι ἄρχισε νὰ μοῦ ἀποκαλύπτη τὸ μυστικὸ ποὺ τὴν τυραννοῦσε.

— Εἶναι σχεδὸν δυὸ χρόνια ποὺ τὰ χαλάσαμε μὲ τὸν Γιάννη, γιατὶ παντρεύθηκε μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Ὅμως, πρὶν δυὸ μῆνες περίπου, ἕνα πρωινὸ ποὺ βρισκόμουν στὸ σπίτι μου, μὲ ἐπεσκέφθηκε ξαφνικὰ καὶ ἀνειδοποίητα ὁ Γιάννης. «Ποιὸς καλὸς ἀέρας σ' ἔφερε Γιάννη κατὰ 'δῶ;» τοῦ εἶπα. Ἐκεῖνος στρογγυλοκάθισε στὴ πολυθρόνα, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ζούσαμε μαζί, καὶ μοῦ πρότεινε νὰ τὰ ξαναφτιάξουμε, λέγοντας: «Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα Γιώτα». «Καλὰ καὶ ἡ γυναίκα σου;», τοῦ εἶπα. «Τώρα . . . χωρίσαμε, ὅπου νἄναι παίρνω τὸ διαζύγιο», μοῦ εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ λέη ἕνα σωρὸ κατηγορίες εἰς βάρος της. «Νὰ σὲ πιστέψω Γιάννη», τοῦ εἶπα. «Ἀφοῦ βλέπεις πὼς ἦρθα παρακαλώντας; σὲ τί θέλεις νὰ σ' ὁρκισθῶ. Δὲν θὰ χωρίσουμε πιὰ ποτέ», μοῦ εἶπε.

—Πίστεψα στὰ λόγια του, γιατὶ κι ἐγὼ ἀκόμη τὸν ἀγαποῦσα καὶ δέχθηκα νὰ τὰ ξαναφτιάξουμε. Ἀρχίσαμε καὶ πάλι μιὰ καινούργια ζωή. Ἐρχόταν στὸ σπίτι μὲ τὰ ψώνια του, τὰ δῶρα του, τὶς ἀγάπες του, ὅπως κι ἐγὼ ἄρχισα νὰ πηγαίνω στὸ γραφεῖο του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως πρόσεξα κάποια παράξενη κίνησι ἐκεῖ μέσα. Ἔβλεπα νὰ συχνάζουν πολλὰ καὶ διάφορα πρόσωπα καὶ πιὸ πολὺ ξένους νὰ συζητοῦν μυστικὰ καὶ σὲ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν καταλάβαινα. Ὅταν τὸν ρώτησα μοῦ εἶπε πὼς κάνει μ' αὐτοὺς χρυσὲς δουλειές. Ἐκτὸς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἐρχόταν καὶ μιὰ πολὺ ὄμορφη νεαρὴ κυρία, ντυμένη στὰ μαῦρα, πανύψηλη μὲ ὡραῖο σῶμα, κατάξανθα μαλλιὰ καὶ κατάμαυρα μάτια. Ἐμένα δὲν μοῦ ἄρεσαν οἱ τακτικὲς ἐπισκέψεις της καὶ οἱ μυστικὲς συζητήσεις της μὲ τὸν Γιάννη. Φοβόμουνα μὴ ἔχουν ἐρωτικὲς σχέσεις καὶ μιὰ μέρα τοῦ ζήτησα ἐξηγήσεις. Ἐκεῖνος τότε μοῦ ὡρκίσθηκε πὼς δὲν ἔχει κανένα ἐρωτικὸ δεσμὸ μαζί της, ἀλλὰ ἁπλῶς συνεργασία σὲ δουλειὰ ποὺ θὰ κερδίζαμε πολλὰ χρήματα. «Γιάννη, μπᾶς κι εἶναι καμμιὰ βρωμοδουλειά; Σ' ἀρέσει ν' ἀνακατεύεσαι μὲ κάτι τέτοια. Θέλω νὰ ξέρω», τοῦ εἶπα. «Ἄκουσε Γιώτα, δὲν πρέπει ὅλα νὰ τὰ μαθαίνης», μοῦ ἀπάντησε. «Ἐπιμένω νὰ μοῦ πῆς», ἐπέμενα ἐγώ. Τότε αὐτὸς ἄρχισε νὰ μὲ πονηρεύεται, ἀγρίεψε, μοῦ εἶπε λόγια ἄσχημα καὶ νὰ μὴ ξαναπατήσω στὸ γραφεῖο. Ἔτσι κι' ἔγινε, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἦρθε ξανὰ στὸ σπίτι. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἔχω ἰδῆ ξανά. Τώρα ποὺ σᾶς τὰ εἶπα, πρέπει νὰ πηγαίνω, γιατὶ ἔχω κάποια δουλειὰ στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἂν μὲ χρειαστῆτε καμμιὰ φορά, κάθομαι στὴν ὁδὸ Ἀκομινάτου, κοντὰ στὸ Βασιλικὸ Θέατρο.

Στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσα ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ διηγήθηκε ἡ κ. Γιώτα ἦσαν ἀπὸ ἀγανάκτησι ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας καὶ τίποτε νεώτερο ἀπὸ τὶς γνωστὲς ὕποπτες ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀνιάν, μὰ ὅταν ἔφυγε, καὶ τράβηξα τὸ δρόμο μου, μιὰ σκέψι ἐπίμονα τριγύριζε στὸ μυαλό μου. Μήπως ὁ δαιμόνιος Ἀνιὰν εἶχε κουβαλήσει τίποτε δυναμικὰ ἀστέρια τῆς ἀπάτης ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό; Ὅλα τὰ περίμενα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸν γεννημένο τυχοδιώκτη. Ἴσως νὰ ἑτοιμάζη κανένα μεγάλο κόλπο ποὺ καμμιὰ ὡραία πρωία θὰ μᾶς κάνη τὰ τρίβουμε τὰ μάτια μας, σκέφθηκα. Αὐτὴ τὴ φορὰ Ἀνιάν, ὁπωσδήποτε θὰ ξεσκεπαστῆς, εἶπα μέσα μου.

Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ ὑποδιοικητοῦ μου, ἀσχολήθηκα ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν προσωπικότητά του καὶ ἄρχισα νὰ κατασκοπεύω τὸ γραφεῖο του. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὅπως καθόμουνα σὲ μιὰν ἄκρη ἔξω ἀπὸ τὸ «Καφὲ ντ' ἀρτὶστ», ποὺ ἦταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γραφεῖο, καὶ παρακολουθοῦσα, εἶδα τὸν Ἀνιὰν νὰ βγαίνη συνοδεύοντας μιὰ κυρία. Ἦταν μιὰ νεαρὴ μαυροντυμένη κυρία,

ὑψηλή, ὡραία, ἕνας σωστὸς ξανθὸς ἄγγελος. Ἀκριβῶς τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ μ' ἐκείνης ποὺ μοῦ περιέγραψεν ἡ κ. Γιώτα. Ὁ Ἀνιὰν καὶ ἡ ἄγνωστη κυρία προχώρησαν λίγο καὶ σταμάτησαν μπροστὰ στὴ στοά, συνομιλώντας μὲ οἰκειότητα καὶ γελαστοί. Ξαφνικὰ τοὺς πλησίασε ἕνας νέος, τοὺς διέκοψε τὴν τρυφερὴ συζήτησι, κάτι τοὺς ψιθύρισε καὶ ὕστερα γύρισε κι ἔφυγε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Ὁ Ἀνιὰν τότε χαιρέτησε μὲ θερμὴ χειραψία τὴν κυρία, ποὺ τράβηξε γιὰ τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, κι ἐκεῖνος γύρισε στὸ γραφεῖο του.

Τώρα ποιὸν ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσω; Προτίμησα τὴ κυρία, τάχυνα τὸ βῆμα μου κι ἔψαχνα νὰ τὴν βρῶ μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα τῆς πλατείας. Ἦταν ὅμως τόσο ἐμφανίσιμη, ὅπως ἦταν ὑψηλή, μὲ τὸ ὡραῖο ξανθὸ κεφάλι της, ποὺ ἀμέσως τὴν ἀνεκάλυψα, πέρασα τρεχάτος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀνθοπωλεῖα καὶ τὴν πλησίασα ἀκριβῶς ὅταν ἔφθανε στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Μπερνίτσα», ὅπου καὶ σταμάτησε.

Περνοῦσαν τράμ, λεωφορεῖα, ταξί, καὶ ἡ ὄμορφη κυρία μὲ τὰ μαῦρα στεκόταν χωρὶς νὰ παίρνη καμμιὰ συγκοινωνία. «Ἀσφαλῶς κάποιον περιμένει» σκέφθηκα, μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἀφοῦ κοίταξε τὸ ἀδαμαντοστόλιστο ρολογάκι της, γύρισε πίσω, πέρασε πάλι τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου. Στάθηκε καὶ «χάζεψε» γιὰ λίγο στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων Λαμπροπούλου, ὕστερα ξεκίνησε, «χάζεψε» σὲ ἄλλες καὶ βάδιζε ὧρες στοὺς δρόμους. «Μὰ τὶ διάβολο, ἔλεγα, αὐτὴ ἡ γυναίκα, δὲν ἔχει σπίτι; δὲν θὰ πάῃ πουθενά; δὲν κουράσθηκε;» Παρακολουθώντας την φθάσαμε πιὰ στὴν πλατεῖα Συντάγματος. Ἐκεῖ σταμάτησε μπροστὰ στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ζαβορίτη». Κρύφθηκα πίσω ἀπὸ τὸ κοντινὸ περίπτερο καὶ περίμενα.

Σὲ λίγα μόνον λεπτὰ σταμάτησε ἀπότομα μπροστά της ἕνα ταξί, κάποιος ἀπὸ μέσα, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ κρατήσω τὰ χαρακτηριστικά του, τὴν φώναξε, ἐκείνη ἔτρεξε κοντά του, κάτι τῆς εἶπε, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὴν πῆρε μαζί του. Ὅλα ἔγιναν μὲ τόση γρηγοράδα, ποὺ μόλις κατάφερα νὰ πάρω τὸν ἀριθμὸ τοῦ ταξί. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἔψαχνα τὶς πιάτσες γιὰ νὰ βρῶ τὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὴν σκέψι ὅτι κάτι θὰ μάθαινα ἀπὸ τὸν ὁδηγό. Πράγματι βρῆκα τὸ ταξὶ στὴν πλατεῖα Κλαυθμῶνος μὰ ὅταν ρώτησα τὸν ὁδηγό του ποῦ πῆγε τὴν κυρία μὲ τὰ μαῦρα, ποὺ πῆρε μπροστὰ ἀπὸ τοῦ «Ζαβορίτη», μοῦ εἶπε κάπως νευριασμένος;

— Κι' ἐσένα τί σ' ἐνδιαφέρει;

— Εἶναι ἡ γυναίκα μου, εἶπα μὲ προσποιητὴ ἀγανάκτησι.

Ἐκεῖνος μὲ στραβοκοίταξε σὰν νὰ μὴ πίστευε καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ μὲ τραβᾶς γιὰ μάρτυρα.

Ὅσο κι' ἂν τὸν βεβαίωσα πὼς ποτὲ δὲν θὰ κάνω μιὰ τέτοια πρᾶξι, μοῦ εἶπε ἀφηρημένα πὼς τὴν πῆγε μὲ τὸν κύριο ποὺ ἦταν μέσα σ' ἕνα κέντρο ἔξω ἀπὸ τὴν Κηφισιά. Ἔφυγα καὶ γελοῦσα μόνος μου μὲ τὸ κόλπο ποὺ πῆγα νὰ «ψωνίσω» τὸν ὁδηγό, ἂν καὶ ἀπὸ τὴν πληροφορία του δὲν ἔβγαινε τίποτε.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ-πρωὶ βρισκόμουν καθισμένος στὸ «Καφὲ ντ' ἀρτὶστ» καὶ παρακολουθοῦσα τὸ ἀπέναντι κτηματομεσιτικὸ γραφεῖο. Εἶδα νὰ μπαινοβγαίνουν διάφορα πρόσωπα. Ἄλλα μπόρεσα νὰ παρακολουθήσω, ἄλλα ὄχι, καὶ μόνον ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα, μεσημέρι πιά, δὲν εἶχε ἀκόμη φανῆ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ σταμάτησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο μιὰ ἰδιωτικὴ μαύρη κούρσα, ποὺ ὅπως θυμᾶμαι ἦταν μάρκα «ρενώ». Κατέβηκε ἕνας καλοντυμένος πενηντάρης κύριος, ὑπόξανθος, μὲ μάτια γαλανά, μὲ ξενικὴ ἐμφάνισι, ἄπλωσε μὲ λεπτότητα τὸ χέρι του κι ἐβοήθησε νὰ κατεβῇ ἡ κυρία ποὺ καθόταν πλάϊ του. Ἦταν ἐκείνη ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα, ὅπως πάντα κομψὴ καὶ ὡραία. Προχώρησαν πλάϊ-πλάϊ χαρούμενοι γιὰ τὸ μεσιτικὸ γραφεῖο. Δὲν κάθισαν διόλου. Πῆραν μαζί τους τὸν Ἀνιὰν καὶ πῆγαν στὸν ζαχαροπλαστεῖο «Κωνσταντινίδη», παραπλεύρως στὴ στοά, ποὺ ἡ εἴσοδός του εἶναι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἴωνος.

(Συνεχίζεται)

ΛΑΪ ΝΤΕΤΕΚΤΟΡ

(ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΟΥΩΑΤΕΡ ΑΡΜ, κατὰ διασκευὴν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ»

Περίληψις :

1. Οἱ πρόδρομοι τοῦ ἀνιχνευτοῦ τοῦ ψεύδους στὴν Ἱστορία. Ὅταν ἡ οὐρὰ τοῦ ὄνου ἐχρησίμευεν ὡς ἀνιχνευτής. Δοκιμὲς μὲ τὶς συσκευὲς «πολυγράφος» καὶ «παθόμετρον».

Ἀντίθετα πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσα πεποίθησιν, ὁ ἀνιχνευτὴς ψευδῶν (Λάϊ ντετέκτορ) δὲν εἶναι σύγχρονη ἐφεύρεσις, οὔτε καὶ μιὰ αὐτόματη συσκευὴ ποὺ κτυπᾶ ἕνα κουδούνι ἢ ἀνάβει ἕνα κόκκινο φῶς ὅταν ἀνακαλύπτεται ἕνα ψέμα. Ἡ σημερινή του ἱστορία χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1895, ὅταν ἕνας Ἰταλὸς ἐρευνητής, ὁ Καῖσαρ Λομπρόζο, ἐχρησιμοποίησεν ἰατρικὰ μέσα στὴν προσπάθειά του νὰ διακρίνῃ τοὺς ἐνόχους ἀπὸ τοὺς ἀθῴους. Ἔκτοτε βελτιώθηκε καὶ τελειοποιήθηκε, χρησιμοποιεῖται δὲ ὅλο καὶ πιὸ συχνότερα ἀπὸ τὸ 1930.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὰ μισὰ καὶ πλέον Ἀστυνομικὰ Τμήματα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὡς ἕνα βοηθητικὸ μέσον ἀνακρίσεως καὶ ὁλονὲν παράγονται περισσότερες συσκευὲς καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ διάφορες ἐπιχειρήσεις, ἰδίως τράπεζες καὶ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες, γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ καταχρήσεις. Ἐπίσης ἀρκετὲς κυβερνητικὲς ὑπηρεσίες χρησιμοποιοῦν τὴ συσκευή, γιὰ νὰ ἀποκαλύψουν τοὺς κακοπίστους ὑπαλλήλους. Ὁ ἀνιχνευτὴς ψευδῶν χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ χιλιάδες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ ἐργάζονται στὰ ἀτομικὰ σχέδια τοῦ Ὄουκ Ρίτζ.

Πολλὲς συζητήσεις καὶ ἀντιγνωμίες διασταυρώνονται ἀκόμη γιὰ τὴν χρησιμότητα τῶν πειραμάτων αὐτῶν. Τὰ δικαστήρια δὲν δέχονται τὶς μαρτυρίες αὐτές, τονίζοντας ὅτι ἡ ἀκρίβεια τῆς συσκευῆς δὲν διαπιστώθηκε ἐπιστημονικὰ καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν ἔχει θέσι στὸ δικαστήριο, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ συσκευή, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἐξέτασι κατ' ἀντιπαράστασιν.

Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ ἀνιχνευτοῦ ψευδῶν ἰσχυρίζονται ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ ἀκρίβειά του εἶναι σχεδὸν 100% ἀπόλυτη καὶ ὅτι ἡ συσκευὴ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ὑπερασπιστὰς τῶν ἀθῴων.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνιχνευτοῦ ψευδῶν βασίζεται κυρίως στὴν ἔκθεσι τῶν ἐσωτερικῶν συγκινήσεων τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἐγκλήματος ὁλόκληρες τώρα χιλιετηρίδες. Οἱ Κινέζοι εἶχαν τὴ δική τους μέθοδο, ἀνεκάλυπταν δηλαδὴ τὸν ἔνοχο μὲ τὴν ἁπλῆ «φουχτιὰ» ρυζιοῦ. Οἱ ὕποπτοι δηλαδὴ γιὰ ἕνα ἔγκλημα ἐξαναγκάζονταν νὰ μασήσουν τὸ ρύζι καὶ κατόπιν νὰ τὸ φτύσουν. Ἐὰν τότε τὸ ρύζι ἦταν στεγνό, ὁ ὕποπτος ἐθεωρεῖτο ἔνοχος, γιατὶ ὑπετίθετο ὅτι ἡ ἀγωνία τῆς ἐνοχῆς ἐξήραινε τοὺς σιελογόνους ἀδένες του.

Μιὰ ἄλλη δοκιμασία ἐπίσης ἦταν ἐκείνη ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ ἕνα πρίγκηπα τῆς Ἰνδίας ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Παρέτασσε τοὺς ὑπόπτους σὲ μιὰ σειρὰ καὶ τοὺς ἔλεγεν ὅτι ἕνας ἱερός... γάϊδαρος περίμενε στὸ γειτονικὸ δωμάτιο. Ὁ γάϊδαρος αὐτὸς θὰ «ἐγκάριζε» ὅταν ὁ ἔνοχος θὰ τοῦ τραβοῦσε τὴν οὐρά. Κάθε λοιπὸν ὕποπτος διετάσσετο νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο μόνος του καὶ νὰ τραβήξῃ τὴν οὐρὰ τοῦ ζώου. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν ὅμως οἱ ὕποπτοι, ὁ πρίγκηπας ἄλειφε τὴν οὐρὰ μὲ αἰθάλη (φοῦμο). Οἱ ἀθῶοι φυσικὰ δὲν δίσταζαν νὰ τραβήξουν τὴν οὐρά, ὁ ἔνοχος ὅμως φοβούμενος ὅτι θὰ τὸν ἐφανέρωνεν ὁ γάϊδαρος δὲν ἄγγιζε τὴν οὐρά. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ δωμάτιο κοιτοῦσαν τὰ χέρια τους. Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὰ χέρια καθαρὰ ἦταν ὁ ἔνοχος.

Σήμερα ὑπάρχουν δυὸ βασικοὶ τύποι συσκευῶν ἀνιχνεύσεως ψεύδους. Ὁ «πολυγράφος» καὶ τὸ «παθόμετρον». Ὁ πρῶτος καταγράφει τὶς μεταβολὲς πιέ-

σεως τοῦ αἵματος, τοῦ σφυγμοῦ, τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῶν ἀντανακλαστικῶν ἀντιδράσεων τοῦ δέρματος στὶς ψυχικὲς καταστάσεις. Τὸ δεύτερο ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν ἀντανακλαστικὴ ἀντίδρασι, καταγράφει δὲ τὶς συγκινήσεις μὲ ἀσημένια ἠλεκτρόδια δεμένα στὴν παλάμη κάθε χεριοῦ καὶ ἐξαποστέλλει, μὲ ρεῦμα χαμηλῆς τάσεως (πιέσεως), τὰ ἐρεθίσματα τοῦ δέρματος ἀπὸ τὶς περιφερειακὲς νευρικὲς ἀπολήξεις στὴ συσκευή.

«Ὑπεβλήθην, γράφει ὁ κ. Γουῶλτερ Ἄρμ, σὲ δοκιμὴ μὲ συσκευὲς καὶ τῶν δύο τύπων καὶ διεπίστωσα ὅτι καὶ οἱ δυὸ συσκευὲς μὲ ἀπεκάλυπταν ἀμέσως ὅταν ἔλεγα ψέματα. Ἡ δοκιμασία μου μὲ τὸν πολυγράφο ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ γραφεῖο τοῦ Τζὼν Ράϊντ, ποὺ βρίσκεται στὸ δωδέκατο ὄροφο ἑνὸς οὐρανοξύστου τῆς 57 ὁδοῦ. Ὁ κ. Ράϊντ, πρώην μέλος τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐγκληματολογικοῦ ἐργαστηρίου τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου, δούλεψε πολλὰ χρόνια στὸ πρόβλημα τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ψεύδους, μαζὶ μὲ τὸν Φρὲντ Ἰμπάουμ, καθηγητὴν τοῦ Δικαίου στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Βορειοδυτικῶν Πολιτειῶν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ συγγραφεῖς τοῦ ἔργου «Ἀνίχνευσις τοῦ ψεύδους καὶ ἀνάκρισις ἐγκληματιῶν». Στὴν δοκιμὴ τοῦ πολυγράφου μὲ ὑπέβαλεν ὁ κ. Ράτσαρντ Ἄρθουρ, διευθυντὴς τοῦ γραφείου στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἀπόφοιτος τοῦ κρατικοῦ κολλεγίου τοῦ Μίτσιγκαν, ποὺ συνεργάζεται μὲ τὴν ὀργάνωσι τοῦ Ράϊντ ἀπὸ τὸ 1951. Μὲ ἔβαλε σὲ ἕνα μικρὸ δωμάτιο χωρὶς διακόσμησι, ποὺ εἶχε μόνο ἕνα γραφεῖο καὶ ἕνα κάθισμα ἀπὸ χρώμιο. Ἐπάνω στὸ τραπέζι ἦταν τοποθετημένος ὁ ἀνιχνευτὴς τοῦ ψεύδους, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἀκατανόητο γιὰ μένα σύμφυρμα κομβίων, πλακῶν ὡρολογίου καὶ συρμάτων ποὺ κατέληγε σὲ πέντε δεῖκτες καταγραφῆς καμωμένες ἀπὸ λεπτὸ ἀτσάλι. Καὶ μόνο ποὺ εἶδα τὴ μηχανὴ καὶ τὸ κάθισμα ἀνατρίχιασα, παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχα βέβαια νὰ κρύψω τίποτε. Ὁ κ. Ἄρθουρ μοῦ εἶπε νὰ καθίσω στὸ κάθισμα καὶ μοῦ ζήτησε νὰ τοποθετήσω τὰ χέρια μου ἐπάνω σὲ δυὸ ἐπίπεδες σανίδες ποὺ συνδέονταν, μὲ ἕνα εἶδος ἐλατηρίου, μὲ τὸ πλαίσιο τοῦ καθίσματος. Πρὶν ἀκόμη προσδέσῃ στὰ χέρια μου κανένα καλώδιο, ἔνοιωσα τὸ σφυγμό μου νὰ κτυπᾷ γρήγορα καὶ ἄρρυθμα καὶ τὴν ἀναπνοή μου νὰ ἐπιταχύνεται ἄτακτα. Εἶμαι ἀπὸ τώρα ἐκνευρισμένος, εἶπα στὸν κ. Ἄρθουρ».

—Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τὰ συναισθήματα ἑνὸς ἀτόμου ποὺ πράγματι κρύβει κάτι μοῦ ἀπήντησεν αὐτός. Καὶ συνέχισε : Καθένας ποὺ κάθεται σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα εἶναι νευρικός. Μόνον ἕνας νεκρὸς δὲν θὰ ἐξενευρίζετο προσπαθώντας νὰ ἠρεμήσῃ.

« Συγκατένευσα καὶ προσπάθησα νὰ ἠρεμήσω καθὼς ἐκεῖνος σήκωνε ἕνα τετράγωνο τμῆμα τοῦ καθίσματος καὶ κατόπιν μοῦ ζήτησε νὰ πατήσω τὰ πόδια μου στερεὰ στὸ δάπεδο. Αὐτό, ὅπως μοῦ ἐξήγησε, ἦταν «τὸ τμῆμα καταγραφῆς τῆς μυικῆς δυνάμεως». Κατόπιν περιέβαλε τὸ στῆθος μου μὲ τὸν πνευμονοθώρακα, ποὺ ἦταν ἕνας κοῖλος ζαρωμένος σωλήνας καὶ μετροῦσε τὴν ἀναπνοή μου. Ὕστερα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ «περιβραχιονίου τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος», ποὺ εἶναι τοῦ ἰδίου τύπου μὲ ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ γιατροί, καὶ κατόπιν ὁ κ. Ἄρθουρ προσέδεσε δυὸ λεπτὰ ἠλεκτρόδια στὴν κορυφὴ καὶ τὴν βάσι τοῦ μεσαίου δακτύλου τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ. Αὐτὸ ἦταν τὸ «γαλβανόμετρο» ποὺ καταγράφει τὴν ἠλεκτρικὴ ἀντίστασι καὶ ἀποτελεῖ τὴ βάσι τοῦ « παθομέτρου ». Ὅλα τὰ σύρματα μπαίνουν στὴ συσκευὴ καὶ καταλήγουν στοὺς δεῖκτες καταγραφῆς ποὺ ἐφάπτονται σὲ χαρτὶ γραφῆς, τὸ ὁποῖον ξετυλίγεται ἀπὸ ἕνα κύλινδρο μὲ ὡρισμένη ταχύτητα. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἀνέβασε τὸ περιβραχιόνιο τῆς πιέσεως σὲ ἕνα σημεῖο ὅπου ἦταν πολὺ σφικτό, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τοὺς δεῖκτες καταγραφῆς νὰ «πηδήσουν» σπασμωδικά. Περίμενε νὰ ἠρεμήσουν οἱ δεῖκτες καὶ κατόπιν τὸ πείραμα. Ἦταν τὸ ἁπλούστερο σχεδὸν ἀπὸ ὰ σχετικὰ πειράματα μὲ τὸν ἀνιχνευτὴ τοῦ ψεύδους. Ὁ κ. Ἄρθουρ μοῦ ἔβαλε ἐπάνω στὸ τραπέζι δώδεκα δελτάρια, στὰ ὁποῖα ἦσαν γραμμένοι ἀριθμοί, ἀναποδογυρισμένα. Μοῦ εἶπε νὰ τρα-

βήξω ένα, νὰ κοιτάξω τὸν ἀριθμὸ καὶ νὰ τὸ ἀφήσω πάλι στὴ θέσι του, ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἔστρεψε τὴν πλάτη του πρὸς ἐμένα, ὁπότε ἐγὼ τράβηξα τὸ νούμερο 8 καὶ τὸ ἔβαλα πάλι στὴ θέσι του».

—Τώρα, ἐξήγησεν ὁ κ. Ἄρθουρ, θὰ σᾶς πῶ τί ἐρωτήσεις θὰ σᾶς κάνω. Αὐτὸ γίνεται σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ δημιουργοῦνται ἐκπλήξεις, ἐπειδὴ ἡ ἔκπληξις εἶναι ἡ ἴδια μὲ μιὰ συγκίνησι καὶ θὰ κάνη τὸ πείραμα νὰ ἀποτύχη. Θὰ ἀναφέρω λοιπὸν ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ εἶναι γραμμένοι στὰ δελτάρια μιὰ φορὰ καὶ κατόπιν θὰ ἀναφέρω ἕναν-ἕναν αὐτοὺς καὶ θὰ ρωτῶ ἂν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τραβήξατε. Σὲ κάθε ἀριθμό, ἀκόμη καὶ σὲ ἐκεῖνον ποὺ εἴδατε, θὰ ἀπαντᾶτε ὄχι. Ἡ ψυχολογικὴ βάσις τοῦ ἀνιχνευτοῦ ψευδῶν εἶναι ἁπλῆ. Ἕνας ἀθῶος δὲν θὰ δείξη βιαίαν ἀντίδρασι, γιατὶ δὲν ἔχει τίποτε νὰ κρύψη. Ἕνας ἔνοχος ὅμως θὰ ἐκτεθῆ μὲ τὶς ἀντιδράσεις του ἢ μὲ τὶς προσπάθειές του νὰ κρύψη τὶς ἀντιδράσεις αὐτές. Ὅταν πήρατε ἕνα δελτάριο, συνέχισε ὁ κ. Ἄρθουρ, δημιουργήσατε μιὰ ἀτμόσφαιρα κατάλληλη γιὰ πείραμα. Προσπαθώντας κατόπιν νὰ κρύψετε τὸν ἀριθμὸ ποὺ εἴδατε ἀπὸ μένα, δημιουργεῖτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, τὶς ἀντιδράσεις στὸ φόβο ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ἐκτεθῆτε. Ἀλλὰ ἂς προχωρήσουμε.

«Ἀσυναίσθητα ἡ ἀναπνοή μου ἔγινε δυσκολώτερη. Προσπάθησα νὰ κρατήσω τὴ φωνή μου σὲ χαμηλὸ καὶ ἀνέκφραστο τόνο καθὼς ἔδινα τὶς ἀπαντήσεις καὶ πίστευα ὅτι ἐπέτυχα. Ἔμαθα ὅμως ἀργότερα ὅτι ὁ τόνος καὶ ἡ ἔμφασις δὲν ἐπηρεάζουν καθόλου τὴ συσκευή. Οἱ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις στὸ πείραμα ἦσαν οἱ ἑξῆς :

—Μήπως πήρατε τὸ ἑπτά ;

—Ὄχι.

—Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν πήρατε τὸ 8 ;

—Εἶμαι βέβαιος.

«Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὑπεβάλλοντο ἐρωτήσεις γιὰ ὅλους τοὺς ἀριθμούς. Ὁ κ. Ἄρθουρ σταμάτησε τὴ συσκευὴ καὶ ἄρχισε νὰ λύνη τὰ καλώδια. Πολὺ ἤρεμα μὲ ρώτησε».

—Ἦταν τὸ ὀκτώ, δὲν ἦταν ἔτσι ;

«Κοκκίνισα καὶ ἀπήντησα μὲ τὴν ἴδια ἠρεμία :

—Ναί, ἔτσι εἶναι.

«Τότε ὁ κ. Ἄρθουρ ἀφήρεσε τὸ γραμμένο χαρτὶ ἀπὸ τὸν κύλινδρο τῆς συσκευῆς καὶ μοῦ ἐξήγησε πὼς γνώρισε ὅτι εἶχα εἰπῆ ψέματα. Ἔδειξε στὸ σχεδιάγραμμα ὅτι ἡ ἀναπνοή μου καὶ ἡ πίεσις τοῦ αἵματός μου ἦσαν ἀσυνήθιστες ὅταν φώναζε τοὺς ἀριθμούς. «Αὐτό, εἶπεν ὁ κ. Ἄρθουρ, ὠφείλετο στὸ ὅτι ἀντιμετώπιζα τὴν ἐκφώνησι τοῦ ἀριθμοῦ μου πρᾶγμα ποὺ ἐπηρέαζε τὴν ἀναπνοή μου καὶ τὴν πίεσί μου». Ὕστερα μοῦ ἔδειξε τὶς ἀπότομες κινήσεις τῶν δεικτῶν ὅταν ἔλεγα ψέματα καὶ ὕστερα, ὡς πλέον πειστικὴ ἀπόδειξι τοῦ ψεύδους, πὼς ἡ ἀναπνοὴ ὁ σφυγμὸς καὶ οἱ κινήσεις τῶν ποδιῶν ἔγιναν κανονικὲς ὅταν πέρασε ὁ ἀριθμὸς ὀκτώ. Οἱ δεῖκτες «πήδησαν» πάλι στὴν τελευταία ἐρώτησι, γιατὶ δὲν τὴν περίμεναν. Λίγες ὧρες ἀργότερα ὑπεβλήθην στὸ ἴδιο πείραμα μὲ τὴ συσκευὴ τοῦ «παθομέτρου», ποὺ ἔδωσε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

» Στὸ πείραμα αὐτὸ μὲ ὑπέβαλεν ὁ Δρ. Ράλφ Μπέρν, διευθυντὴς τοῦ γραφείου ἀνιχνεύσεως ψεύδους. Μολονότι πιστεύει περισσότερο στὴν ἀκρίβεια τοῦ «πολυγράφου», ὁ δρ. Μπὲν μὲ ὑπέβαλε στὴ δοκιμὴ τοῦ «παθομέτρου» κατόπιν ἀπαιτήσεώς μου. Τὸ «παθόμετρον» φαίνεται σὰν μιὰ ἁπλῆ συσκευὴ μὲ λίγα μόνο κουμπιὰ καὶ δυὸ μικρὲς πλάκες. Δὲν μὲ συνέδεσε μὲ τοὺς δεῖκτες καταγραφῆς, ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ μὲ ἀποκαλύψη ψευδόμενο μόνο μὲ τοὺς δεῖκτες τῶν πλακῶν. Μ' ἔβαλε λοιπὸν νὰ καθίσω σ' ἕνα συνηθισμένο κάθισμα γραφείου μὲ τὸ πρόσωπο ἐστραμμένο ἀντίθετα πρὸς τὸ μηχάνημα, ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπω, ἔδεσε δυὸ ἠλεκτρόδια στὶς

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Στῆβενς βγῆκε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρέθηκε, ἐξηγώντας του ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ αὐτὸς προσωπικὰ τὰ χρήματα, ἀλλὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς δαπάνες ποὺ ὑποβαλλόταν γιὰ τὴν συγκέντρωσι τῶν πληροφοριῶν.

Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς βοηθοῦσαν τὴν S.I.S., ὑπῆρχαν ὅμως χῶρες, ὅπως ἡ Ἀργεντινή, ὅπου Ἀστυνομία καὶ κυβέρνησις διέκειντο ἐχθρικῶς πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ καθιστοῦσαν τὸ ἔργο τους δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο. Ἐκεῖ, πολλὲς φορές, οἱ πράκτορες τῆς S.I.S. παρηκολουθοῦντο καὶ οἱ πληροφοριοδότες της συνελαμβάνοντο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία καὶ ὑποβάλλονταν σὲ βασανιστήρια μὲ τὸν ἠλεκτρισμό, διοχετευόταν δηλαδὴ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα σὲ ἕνα εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ σώματος τοῦ ὑπὸ δοκιμασίαν, πρᾶγμα ποὺ προκαλοῦσε ἀγωνία καὶ φοβεροὺς πόνους.

Μέχρι τὸ 1944, ὁπότε ἡ Ἀργεντινὴ διέκοψε τὶς διπλωματικὲς σχέσεις της μὲ τὸν Ἄξονα, ἡ S.I.S. εἶχε μιὰ παλιὰ βενζινάκατο κρυμμένη στὸ Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα, στὸ λιμάνι τοῦ Μπουένος Ἄϊρες. Πολλὲς φορές, ὅταν ἕνας πράκτορας τῆς S.I.S. ἢ πληροφοριοδότης της καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία ξέφευγε, γλιστροῦσε ἀνάμεσα στὶς σκιὲς κατὰ μῆκος τῶν ὑδάτων, μέχρις ὅτου συναντοῦσε τὸν κυβερνήτη τῆς βενζινακάτου. Σὲ λίγο ἡ «Κράνταλς Νέηβυ»—ὅπως οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I. εἶχαν ὀνομάσει τὴν βενζινάκατο, πρὸς τιμὴν τοῦ ὑπαλλήλου ποὺ εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέα—γλιστροῦσε ἔξω ἀπὸ τὸν κρυψώνα της καὶ ξεγελώντας τὴν περίπολο τοῦ λιμένος, μετέφερε τὸν φυγάδα μαζὶ μὲ τὶς πληροφορίες του, πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν Παράνα, καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ Μοντεβίδεο τῆς Οὐρουγουάης, ὅπου ἦταν πλέον ἐν ἀσφαλείᾳ.

Οἱ πράκτορες τῆς S.I.S. εἰσεχώρησαν μέχρι τὴν «Πράσινη Κόλασι» τῆς ζούγκλας τοῦ Τσόκο στὴν Κολομβία, κυνηγώντας τοὺς λαθρεμπόρους πλατίνης. Περιήρχοντο τὶς βραχώδεις ἀκτὲς καὶ ἔψαχναν νὰ ἀνακαλύψουν κρησφύγετα ὑποβρυχίων. Ταξίδεψαν μὲ κανὼ τὰ νερὰ τοῦ Ἀμαζονίου, ἐκεῖ ὅπου οἱ παραπόταμοί του βρίθουν ἀπὸ πιράνες, τὰ φοβερὰ μικρὰ ἀνθρωποφάγα ψάρια. Συνετέλεσαν στὴν ἀνακάλυψι κρησφυγέτων μυστικῶν ἀσυρμάτων καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὶς ὑπηρεσίες πληροφοριῶν τοῦ στρατοῦ, τοῦ ναυτικοῦ, μετὰ τῶν Βρεταννῶν καὶ τῶν τοπικῶν Ἀστυνομιῶν, ἐξήρθρωσαν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κατασκοπευτικὰ δίκτυα.

παλάμες μου καὶ ἄρχισε τὶς ἐρωτήσεις. Οἱ ὡρολογιακοὶ δεῖκτες ἐφαίνοντο νὰ κινοῦνται ἀπότομα, ἀκόμη καὶ πρὶν νὰ ἀπαντήσω. Τώρα, εἶπα μόνος μου, θὰ τοὺς γελάσω. Γνωρίζω τὸ μυστικό. Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ κάνω εἶναι νὰ κρύβω τὶς συγκινήσεις μου. Δὲν θὰ τὸ θεωρήσω σὰν παιγνίδι ἢ ὅ, τι δήποτε ἄλλο. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ χάσω καὶ δὲν θὰ ἀφήσω νὰ μὲ ἐπηρεάσουν οἱ ἐρωτήσεις. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀπαντῶ, θὰ σκέπτομαι κάτι ἄλλο.

» Προσπάθησα ἀλλὰ ἀπέτυχα. Σὲ κάθε ἀριθμὸ ἐσκεπτόμουν τόσο εὐχάριστα πράγματα, ὅπως ἕνα παγωμένο τζὶν ἢ τὴν οἰκογένειά μου, καὶ τότε ἀπαντοῦσα «ὄχι». Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν πῆγε καλά. Εἶχα πάρει τὸν ἀριθμὸ 3 καὶ ὁ Δρ. Μπὲρν μοῦ τὸ εἶπε σὲ τόσο ἀκριβῶς χρόνο, ὅσον ἀκριβῶς χρειάσθηκε καὶ ὁ κ. Ἄρθουρ.

(Στὸ ἑπόμενο: Ἡ βιομηχανία τοῦ ἀνιχνευτοῦ ψευδῶν. Ψυχογράφοι, πνευμονογράφοι, ψυχογαλβανοσκόπια, ἀντιδραστογράφοι, ψυχόμετρα, ὁ χειρισμὸς τῆς συσκευῆς καὶ οἱ χειρισταὶ στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀστυνομίας).

'Απὸ τὶς συγκεντρωθεῖσες πληροφορίες προέκυπτε ἕνα καθαρὸ συμπέρασμα : 'Ο μηχανισμὸς συγκεντρώσεως πληροφοριῶν τῶν Ναζὶ στὸ δυτικὸ ἡμισφαίριο εἶχε τὸ στρατηγεῖο του κατ' ἀρχὰς στὴν Βραζιλία, μετὰ στὴν 'Αργεντινή, στὴ Χιλὴ καὶ στὸ Μεξικὸ καὶ ἡ δρᾶσις του ἐπεξετείνετο σὲ ὅλες τὶς χῶρες τῆς κεντρικῆς καὶ νοτίου 'Αμερικῆς. 'Η πλέον πλεονεκτικὴ χώρα γιὰ τοὺς Ναζὶ ἦταν τὸ Μεξικό, γιατὶ ἐγειτνίαζε μὲ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασις ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ὅταν τὰ νέφη τοῦ πολέμου ἄρχισαν νὰ πυκνώνουν. Τὰ νῶτα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν θὰ βρίσκονταν ἐκτεθειμένα σὲ περίπτωσι πολέμου, ἐὰν ὅλα τὰ κράτη τῆς 'Αμερικῆς δὲν διεκήρρυσαν τὴν ἀλληλεγγύη μεταξύ τους.

'Η Βραζιλία διέκοψε τὶς διπλωματικὲς σχέσεις της μὲ τὸν "Αξονα κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1942. Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα γιὰ τοὺς πράκτορες τῆς S.I.S., γιὰ νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὶς βραζιλιανὲς ἀρχὲς πρὸς ἐκκαθάρισι τῶν κατασκοπευτικῶν δικτύων τῶν Ναζί, τὰ ὁποῖα διατηροῦσαν ἐν λειτουργία ἕξη μυστικοὺς ἀσυρμάτους μόνο μέσα στὴ Βραζιλία. Τὰ σήματα ποὺ διαβιβάζονταν μεταξὺ τῶν μυστικῶν αὐτῶν ἀσυρμάτων καὶ τῶν γερμανικῶν σταθμῶν στὴν Εὐρώπη, παρηκολουθοῦντο ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῆς S.I.S., ἀποκρυπτογράφονταν καὶ ἐν συνεχεία διαβιβάζονταν στὶς Η.Π.Α. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῶν Ναζὶ ποὺ κυκλοφοροῦσαν μὲ ψευδώνυμα ἦσαν γνωστοὶ στοὺς ἄνδρες τῆς S.I.S. 'Εν τούτοις, ὅταν ἡ Βραζιλία διέκοψε τὶς σχέσεις της μὲ τὸν "Αξονα, ἡ βραζιλιανὴ 'Αστυνομία καὶ ἡ S.I.S. ἀγνοοῦσαν τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο ποὺ διηύθυνεν ἕνα κατασκοπευτικὸ δίκτυο, ποὺ εἶχε σὲ λειτουργία ἕνα μυστικὸν ἀσύρματο καὶ χρησιμοποιοῦσε ὡς διακριτικά του τὰ γράμματα CIT.

'Ο μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ Τζόζεφ Τζάκομπ Σταρζίσνυ, μηχανικὸς καὶ ἐπιστήμων. Οἱ Ναζὶ ἐπεστράτευσαν τὸν Σταρζίσνυ τὸ 1940 καὶ τοῦ ἀνέθεσαν κατασκοπευτικὴ δρᾶσι, ἀφοῦ πρῶτα τὸν ἐξεπαίδευσαν στὴ μυστικὴ γραφή, στοὺς κρυπτογραφικοὺς κώδικες, στὸν ἀσύρματο καὶ τὴν τηλεπικοινωνία. Τὸ ἀρχικὸ σχέδιο ἦταν νὰ ριφθῆ ὁ Σταρζίσνυ μὲ ἀλεξίπτωτο στὴν 'Αγγλία, τὸ θάρρος ὅμως ἐγκατέλειψε τὸν Σταρζίσνυ καὶ τελικὰ ἀντὶ γιὰ τὴν 'Αγγλία ἐστάλη στὴ Βραζιλία μὲ τὸ ψευδώνυμο Νὴλς Κρίστιαν Κρίστενζεν.

'Ο μικρόσωμος αὐτὸς ἄνδρας ποὺ φοροῦσε χονδρὰ γυαλιὰ μυωπίας, ἔφθασε στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο τὴν 6 'Απριλίου 1941 μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «'Ερμῆς». 'Απεβίβασε λάθρα ἕνα μαῦρο δερμάτινο σάκκο ποὺ περιεῖχε ἕνα ἀσύρματο, τέσσερες κώδικες καὶ διάφορες ὁδηγίες σὲ μικροφίλμς. "Εφερεν ἐπίσης μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν "Οττο Οὐμπέλε, τὸν Γερμανὸ πρόξενο τοῦ Σάντος καὶ διευθυντὴ τῆς ἑταιρείας «Τεοντὸρ Βίλλε καὶ Κόμπανυ». 'Η συστατικὴ ἐπιστολὴ διέτασσε συνάμα τὸν Οὐμπέλε νὰ χορηγήση στὸν Κρίστενζεν 5.000 δολλάρια καὶ νὰ τὸν συνδράμη στὴν ἀποστολή του. "Ενα μῆνα ἀργότερα, ὁ μυστικὸς ἀσύρματος ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὡς διακριτικά του τὰ γράμματα CIT, ἄρχισε νὰ στέλνη τὰ σήματά του πρὸς τὴ Γερμανία. 'Ο Σταρζίσνυ εἶχε ἀρχίσει τὴ δρᾶσι του.

Πολλοὶ ἄνθρωποι τὸ ἔχουν ὡς «χόμπυ» τους νὰ συγκεντρώνουν καὶ νὰ φυλάσσουν διάφορα ἀντικείμενα. Καὶ ὁ Σταρζίσνυ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φύλαγε κάθε χαρτὶ καὶ ἔγγραφο ποὺ ἐλάμβανε. Παρὰ τὶς ρητὲς διαταγὲς ποὺ εἶχε νὰ καταστρέφη κάθε μήνυμα ἢ ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὴν κατασκοπευτικὴ δρᾶσι του, ὁ μικρόσωμος αὐτὸς ἄνδρας εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία νὰ ταξινομῆ μὲ τάξι καὶ προσοχὴ ὅλα τὰ ἔγγραφα.

Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία του νὰ μαζεύη τὰ χαρτιά, ἦταν ἡ ὡρολογιακὴ βόμβα ποὺ τίναξε στὸν ἀέρα τὴν γερμανικὴ κατασκοπεία στὴ Βραζιλία. 'Ο Σταρζίσνυ ἄναψε τὸ φυτίλι τῆς βόμβας, ὅταν πῆγε στὸ Σάντος τῆς Βραζιλίας γιὰ νὰ ἐγκαταστήση ἐκεῖ ἕνα μυστικὸ ἀσύρματο. Τότε διεπίστωσεν ὅτι τοῦ ἔλειπεν ἕνα ἐξάρτημα

καὶ πῆγε σ' ἕνα μικρὸ κατάστημα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ. Ἦταν Δεκέμβριος τοῦ 1941.

—Δυστυχῶς δὲν τὸ ἔχω στὸ κατάστημά μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ καταστηματάρχης. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς τὸ παραγγείλω ἂν μοῦ ἀφήσετε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσί σας.

Ὁ Σταρζίσνυ τοῦ ἔγραψε τότε πάνω σ' ἕνα χαρτί : « Ο. Μέντες, ξενοδοχεῖον «Σάντος».

Ὁ καταστηματάρχης ὑπωψιάσθηκε τὸν κ. «Μέντες», γιατὶ οἱ βραζιλιανὲς Ἀρχὲς εἶχαν εἰδοποιήσει τοὺς καταστηματάρχες ἠλεκτρικῶν εἰδῶν νὰ προσέχουν τοὺς ξένους στοὺς ὁποίους πιθανὸν νὰ πωλήσουν ἐξαρτήματα ραδιοφώνων καὶ ἀσυρμάτων. Ἔτσι, ὁ καταστηματάρχης πῆρε ἀμέσως τὴν Ἀστυνομία καὶ ἔδωσε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ πελάτου του.

Φυσικά, στὸν ἔλεγχο ποὺ ἐνήργησε ἡ Ἀστυνομία δὲν βρέθηκε κανένας «Μέντες» στὸ ξενοδοχεῖο «Σάντος». Κατὰ τὰ μέσα ὅμως Φεβρουαρίου 1942, ὁ καταστηματάρχης ἔλαβεν ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ μιὰ φίρμα τοῦ Σάντος ποὺ ρωτοῦσε γιὰ τὸ ἐξάρτημα ποὺ εἶχε παραγγείλει ὁ Μέντες. Τότε ὁ καταστηματάρχης θυμήθηκε ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια φίρμα εἶχε προβῆ κατὰ τὸ παρελθὸν στὴν ἀγορὰ ἑνὸς πομποῦ καὶ ἑνὸς ἄλλου ἐξαρτήματος. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἐδόθησαν στὴν S.I.S.

Ἡ Ἀστυνομία, σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὴν S.I.S., ἄρχισε τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὶς ἀγορὲς αὐτές. Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔδωσαν οἱ ἐξεταζόμενοι, ἄρχισε νὰ καταφαίνεται ὅτι ὁ «Μέντες» ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν Νὶλς Κρίστιαν Κρίστενζεν, τὸν Δανὸ μηχανικὸ στὸ Ρίο Ἰανέϊρο. Ὁ Κρίστενζεν συνελήφθη καὶ διαπιστώθηκε ὅτι ἡ πραγματικὴ ταυτότης του ἦταν Σταρζίσνυ.

Ἡ κατοικία τοῦ Σταρζίσνυ καὶ τὸ χρηματοκιβώτιό του στὴν τράπεζα, ἦταν πραγματικὰ θησαυροφυλάκια κατασκοπευτικῶν πληροφοριῶν. Ἐκεῖ φύλαγε ὅλα τὰ σήματα, τοὺς κώδικες, τὶς μυστικὲς πληροφορίες καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων πρακτόρων καὶ συνεργατῶν του. Ἕνας λαθραῖος πομπὸς βρέθηκε μέσα σ' ἕνα μπαοῦλο.

Ἡ σύλληψις τοῦ Σταρζίσνυ ἦταν βαρὺ πλῆγμα γιὰ τὴ ναζιστικὴ κατασκοπεία. Ἀλλὰ τὸ πιὸ καίριο πλῆγμα καταφέρθηκε μὲ τὴν ἀποκάλυψι τῆς δράσεως ἑνὸς ἄλλου κατασκοπευτικοῦ δικτύου μὲ ἐπίκεντρο τὸν πομπὸ ἀσυρμάτου CEL.

Ἀρχηγὸς τοῦ δικτύου CEL ἦταν ὁ Ἄλμπρεχτ Γουσταῦος Ἔγκελς, ποὺ συνεργαζόταν στενὰ μὲ τὴ γερμανικὴ πρεσβεία μέσω τοῦ Χέρμαν Μπόονυ, Γερμανοῦ ναυτικοῦ ἀκολούθου στὴν πρεσβεία τοῦ Ρίο Ἰανέϊρο.

Ὁ Ἔγκελς ἦταν ἀνώτερο στέλεχος σὲ μιὰ ἑταιρεία ἠλεκτροπαραγωγῆς καὶ εἶχε μεγάλες γνωριμίες σὲ ὅλη τὴ νότιο Ἀμερική. Πίστευε μὲ φανατισμὸ στὴ Γερμανία καὶ ἀνησύχησε—ἴσως καὶ νὰ τρομοκρατήθηκε—ὅταν τὸ 1940 ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Γερμανία ὁ Ἔριχ Λεονχάρτ Ἴμμερ καὶ τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι αὐτὸς—ὁ Ἴμμερ—θὰ διηύθυνεν ἕνα κατασκοπευτικὸ δίκτυο στὴ Βραζιλία. Ὁ Ἔγκελς αἰσθάνθηκε τραυματισμένος, διότι ἡ κυβέρνησις τῆς Γερμανίας ἀνέθετε μιὰ τόσο σπουδαία ἀποστολὴ σὲ ἕνα ἄνθρωπο «τρίτης τάξεως», παρ' ὅλο ὅτι ἦταν ἐπαγγελματίας μηχανικός.

Ἡ κριτικὴ τοῦ Ἔγκελς γιὰ τὸν Ἴμμερ ἦταν δικαιολογημένη, γιατὶ κάτω ἀπὸ τὴ πρωσσικὴ μύτη του ὁ Ἔγκελς ἔβλεπε τὸν Ἴμμερ ὡς τὸν πλέον ἀκατάλληλο ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἕνα ἔργο, τὸ ὁποῖο μόνο στὶς δικές του ἱκανότητες ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀνατεθῆ.

Πράγματι, ὁ Ἴμμερ διέπραξε τὸ πρῶτο του σφάλμα ἀμέσως μόλις ἄρχισε νὰ ἐπιστρατεύῃ τοὺς πράκτορές του. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ἔδωσεν ἕνα μικροφίλμ μὲ ὁδηγίες καὶ αὐτὸς τὸ πῆγε σὲ ἕνα ὀπτικὸ γιὰ νὰ τοῦ τὸ διαβάσῃ μὲ τὸ μικροσκό-

πιό του. 'Ο ὀπτικός, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς Γερμανός, ἐξεπλάγη τόσο ἀπὸ τὴν ἀνόητη ἐνέργεια τοῦ πράκτορος, ὥστε εἰδοποίησεν ἀμέσως τὴ γερμανικὴ πρεσβεία γιὰ τὸ συμβάν. 'Ο Μπόονυ ἐξεμάνη κυριολεκτικὰ κατὰ τοῦ "Ιμμερ, ποὺ εἶχε διαλέξει ὡς πράκτορά του ἕνα ἄνθρωπο ποὺ ἀγνοοῦσε τί θὰ πῆ ἐχεμύθεια καὶ μυστικότης καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἐξέθετε σὲ κίνδυνο ὁλόκληρη τὴν κατασκοπευτική τους προσπάθεια.

Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ μικροφίλμ, ὁ "Ιμμερ ἔλαβε μιὰ τηλεγραφικὴ διαταγὴ ποὺ τὸν διέτασσε νὰ ἐπιστρέψῃ πάραυτα στὴ Γερμανία. "Εσπευσε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ, νομίζοντας ὅτι θὰ εἶχαν σπουδαῖες ὁδηγίες νὰ τοῦ δώσουν. 'Ο καθένας μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τί συνέβη ὅταν παρουσιάσθηκε στὸ ἐπιτελεῖο στὸ Βερολίνο καὶ ὡδηγήθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του. 'Η μικρὴ σκηνὴ θὰ πρέπει νὰ ἐξελίχθηκε περίπου ὡς ἑξῆς :

'Ο προϊστάμενος τοῦ "Ιμμερ κοιτάζει μὲ κατάπληξι τὸν ἐπισκέπτη :

—Τί κάνεις ἐδῶ ; Γιατὶ δὲν βρίσκεσαι στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο ;

—Γιατὶ ἐσεῖς μὲ διατάξετε νὰ ἐπιστρέψω.

—Μὴ γίνεσθε γελοῖος. 'Εγὼ δὲν ἔδωσα τέτοια διαταγή.

'Ο "Ιμμερ τώρα πλήρης συγχύσεως, καὶ κατατρομαγμένος, βγάζει ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν τσέπη του :

—Νὰ τὸ τηλεγράφημά σας.

'Ο προϊστάμενός του κοιτάζει τὸ τηλεγράφημα καὶ τοῦ λέγει :

—'Ανόητε, ἐγὼ δὲν ἔστειλα τέτοιες διαταγές.

Πετώντας τὸ χαρτὶ πίσω στὸν "Ιμμερ, ποὺ τὸ παίρνει καὶ τὸ κοιτάζει μὲ ἠλιθιότητα, ὁ προϊστάμενος τοῦ λέγει θυμωμένα :

—Πηγαίνετε ἔξω.

Καὶ ὁ "Ιμμερ κάθιδρως βγαίνει ἔξω τρικλίζοντας... 'Αργότερα ἔγραψε σ' ἕνα φίλο του ὅτι τοῦ τὴν «ἔσκασαν» ὁ "Εγκελς καὶ ὁ Μπόονυ.

'Η συνεργασία τοῦ "Εγκελς μετὰ τοῦ Μπόονυ ἦταν ἐπιτυχής. 'Ενημέρωναν τὴν Γερμανία γιὰ τὰ πλοῖα, γιὰ τὶς οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ὑποθέσεις τῆς νοτίου 'Αμερικῆς, γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ τεραστίου ἀεροδρομίου τοῦ Νατὰλ τῆς Βραζιλίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὰ ἀμερικανικὰ βομβαρδιστικὰ καὶ καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα προωθοῦντο στὴ Μέση 'Ανατολή.

Νὰ μερικὰ τηλεγραφήματα ποὺ ἀντηλλάγησαν :

1) «'Απὸ ALD πρὸς CEL, 10—7—1941.

Προμηθευθῆτε τὰ κατωτέρω ἀμερικανικὰ περιοδικὰ ποὺ ἐνδιαφέρουν μεγάλως : «Τὸ περιοδικὸν τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ναυτικοῦ», «Μηχανικὴ καὶ Ναυτικὴ 'Επιθεώρησις», «'Επιθεώρησις Ναυτικοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ», «Ναυτικὰ Νέα», «Στρατὸς καὶ Ναυτικό», τὰ ὁποῖα περιέχουν ἄρθρα περὶ κατασκευῶν καὶ ἐπισκευῶν πλοίων ἐξαιρετικῆς σημασίας. 63 Στάϊν».

2) «'Απὸ CEL πρὸς ALD, 11—29—1941.

«'Εσκαντελεγκέητ» μὲ φορτίον χρυσοῦ ἀπέπλευσε τὴν 28 Νοεμβρίου, ὥρα Βραζιλίας 15η, μὲ προορισμὸν τὴν 'Αγγλίαν. 'Ακολουθεῖ πορείαν πρὸς Νότιον 'Αφρικὴν. Φέρει ἕνα ἱστόν. 'Αλφρέδος».

3) «'Απὸ CEL πρὸς ALD, 11/11—12—1941.

Βοηθητικὸν σκάφος κατέπλευσε 11/8 μὲ ἐλαφρὰς βλάβας εἰς τὰς μηχανάς. 'Αποπλεύση διὰ Ρίο Γκράντε. Οὐμβέρτος».

4) «'Απὸ CEL πρὸς ALD, 12—3—1941.

Πτήσεις ἀεροσκαφῶν ἐκ Νατὰλ πρὸς 'Αφρικήν. Τὰ ἀεροσκάφη εἶναι Μπόϊνγκ Β 17 καὶ Β 24. 'Εκ τῶν τύπων τούτων πέντε ἀπεγειώθησαν ἀπὸ 16—26 Νοεμβρίου. Διάκρισις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἐκ μέρους τῶν παρατηρητῶν λόγω ἀγνοίας τῶν τύπων. Καταβάλλομεν προσπαθείας πρὸς παραμερισμὸν τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν. "Αλφρεντ».

5) «Ἀπὸ CEL πρὸς ALD, 18—2—1942.

Ἡ ὑπηρεσία μας διεκόπη καὶ μετεκινήθη, ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν. Δεύτερος σταθμὸς ὑπὸ κατασκευήν. Ἕνας πομπὸς ἐφεδρικός. Δύο σταθμοὶ θὰ εἶναι ἐντὸς ὀλίγου ἕτοιμοι πρὸς λειτουργίαν. Ὁ Σολομὼν συνελήφθη. Ἠδυνήθημεν νὰ ἀπομακρύνωμεν τὸν πομπόν του. Ὁ πομπὸς τοῦ Φρεντέρικο εἶναι ἐπίσης ὀγκώδης».

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1942—ἕνα περίπου μῆνα μετὰ τὴν διακοπὴ τῶν διπλωματικῶν σχέσεων τῆς Βραζιλίας μετὰ τοῦ Ἄξονος—ἡ βραζιλιανὴ Ἀστυνομία, ἐνημερωμένη μὲ τὶς πληροφορίες τῆς S.I.S., ἄρχισε τὴν ἀπηνῆ δίωξι τῶν κατασκόπων τῶν Ναζὶ καὶ τῶν συνεργατῶν των. Ἐξηρθρώθησαν ἕξη κατασκοπευτικὰ δίκτυα καὶ κατεδικάσθησαν 86 πράκτορες ἀπὸ τὰ βραζιλιανὰ δικαστήρια.

Οἱ συλλήψεις αὐτὲς ἐξήρθρωσαν τὴ ναζιστικὴ κατασκοπεία στὴ Βραζιλία, ἀλλὰ τότε τὸ ἀρχηγεῖο τῆς κατασκοπείας τῶν Ναζὶ μετεκινήθη πρὸς τὴν Ἀργεντινὴ καὶ τὴ Χιλή. Ἀλλὰ καὶ οἱ πράκτορες τῆς S.I.S. ἔσπευσαν νὰ συγκεντρώσουν τὶς προσπάθειές τους καὶ νὰ ἀποκαλύψουν τὴ ναζιστικὴ δρᾶσι καὶ σ' αὐτὲς τὶς χῶρες. Τὸ ἔργο ἦταν δύσκολο καὶ λεπτό, κυρίως γιατὶ οἱ ἄνδρες τῆς S.I.S. δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ προβαίνουν σὲ συλλήψεις ἢ νὰ ἐπεμβαίνουν καθ' οἱονδήποτε τρόπο στὶς ἐνέργειες τῶν πρακτόρων τοῦ Ἄξονος. Ἐκεῖνο ποὺ μποροῦσαν νὰ κάνουν σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἦταν νὰ συγκεντρώνουν πληροφορίες καὶ νὰ τὶς διαβιβάζουν στὶς ἁρμόδιες ἀμερικανικὲς πρεσβεῖες, οἱ ὁποῖες ἐνεργοῦσαν κατόπιν διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ.

Ὅσον ἀφορᾶ στὰ μέτρα ἀσφαλείας τῶν λατινικῶν χωρῶν, οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές, κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, ἦσαν τόσο ἀπροετοίμαστες, ὅσον οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς νοτίου καὶ κεντρικῆς Ἀμερικῆς ἐδέχθησαν τὴν ἀμερικανικὴ προσφορὰ νὰ ἀναλάβη τὸ F.B.I. νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὶς Ἀστυνομίες τους καὶ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἀντικατασκοπευτικὴ καὶ τὴν κατὰ τῶν σαμποτὰζ ἄμυνά τους.

Ἡ S.I.S. ἑτοίμασε τότε τὸ σχέδιο ἀσφαλείας γιὰ τὸν κάθε καλὸ γείτονα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τελικὰ ἕνας πράκτοράς της ἔθεσε τὸ σχέδιο ὑπ' ὄψιν τοῦ προέδρου μιᾶς χώρας, ὁ ὁποῖος τὸ ἐξήτασε μὲ προσοχή. Ὁ πράκτορας τοῦ ἐξήγησεν ὅτι αὐτὸ τὸ σύστημα χρησιμοποιεῖται καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν ἀλλοδαπῶν καὶ τὴν ἐμπέδωσι τῆς ἀσφαλείας.

Τελικά, ὁ πρόεδρος ἐξήγησε : «Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἕνα τέτοιο σύστημα. Ὁ κ. Ροῦζβελτ ἁπλῶς θὰ ἐπίεζεν ἕνα κουμπί, ἕνας ὑπάλληλος θὰ παρουσιαζόταν, ὁ πρόεδρος θὰ τοῦ ἔλεγε τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ, καὶ θὰ ἐγίνετο. Ἐδῶ ὅμως σ' αὐτὴ τὴ χώρα, ἐγὼ πιέζω ἕνα κουμπὶ καὶ τί συμβαίνει ; Τίποτε. Γιατὶ οὔτε τὸ κουμπὶ λειτουργεῖ».

Ἐν τούτοις ἡ S.I.S. συνέβαλε τὰ μέγιστα γιὰ νὰ λειτουργήσουν ἀρκετοὶ κρατικοὶ μηχανισμοί, παρ' ὅλον ὅτι ἐδημιουργοῦντο συχνὰ διάφορες μικροπαρεξηγήσεις.

Λόγω τῆς σπουδαιότητος τῆς ἀποστολῆς των, οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I. εἶχαν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς ὑποχρεώσεις, παρ' ὅλον ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ζητήσει νὰ φορέσουν στολή. Πολλὲς φορὲς εἶχαν παρεξηγηθῆ ἀπὸ μεθυσμένους καὶ ἐπιπολαίους «πατριῶτες» ποὺ τοὺς τραβοῦσε τὴν προσοχὴ ἡ πολιτικὴ περιβολὴ τῶν πρακτόρων τοῦ F.B.I.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ πολὺ συζητούμενα θέματα τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ὁ Τουρισμός. Ἀλλὰ τί ἐννοοῦμε λέγοντας Τουρισμὸ καὶ ποιὰ ἡ σημασία του γιὰ τὴν ζωὴ μιᾶς χώρας; Τὴν ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι αὐτὴ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅλοι οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι, ἰδιαίτερα ὅμως οἱ ἀστυνομικοί, γιατί, ἐκτελώντας τὰ καθήκοντά τους, συμβάλουν σπουδαίως στὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ. Ἐπίσης ἡ ἰδιαίτερη μέριμνα κάθε κράτους γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ, ἀποδεικνύει τὴν μεγάλη σημασία του στὴν ἐθνικὴ οἰκονομία. Ἔτσι καθημερινῶς βλέπουμε νὰ καταβάλωνται τεράστια χρηματικὰ ποσὰ χάριν τῆς τουριστικῆς ἀναπτύξεως, τὰ δὲ ὠφέλη νὰ εἶναι μεγάλα. Σήμερα ὁ Τουρισμὸς τείνει νὰ πάρῃ τὴ μορφὴ ἐπιχειρήσεως μὲ ἀνταγωνιστὰς κάθε κράτος.

Τουρισμὸς σημαίνει περιήγησις, δηλαδὴ μετακίνησις διαφόρων ἀτόμων ἢ ὁμάδων ἀπὸ τὸν τόπο τῆς διαμονῆς των. Ἡ μετακίνησις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ γίνεται γιὰ λόγους αὐστηρῶς οἰκογενειακοὺς ἢ ἐπαγγελματικούς. Ὁ σκοπὸς πρέπει νὰ εἶναι γενικώτερος καὶ νὰ ὀφείλεται σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ παρόρμησι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει σὰν ἀρχὴ τὴν περιέργεια. Ἐπίσης μέσα στὴν ἔννοια τοῦ Τουρισμοῦ περιλαμβάνεται καὶ κάθε προσπάθεια ἢ πρᾶξις ποὺ γίνεται γιὰ τὴν ἀνάπτυξι αὐτοῦ. Ὁ Τουρισμὸς δὲν εἶναι φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας. Παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτη ἐποχή, ὅταν ὁ ἄνθρωπος, εἴτε γιὰ λόγους συντηρήσεως, ὅπως ἀνταλλαγῆς ἀγαθῶν, εἴτε ἀπὸ περιέργεια, ἦλθε σὲ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν συνανθρώπων του. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη μορφὴ τοῦ Τουρισμοῦ, ποὺ ἀναμφισβήτητα συνέτεινε τὰ μέγιστα στὴν ἐκπολιτιστικὴ ἀνάπτυξι τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τότε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν περιήγησι ἐπιθυμεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὡρισμένες ἀνάγκες, ποὺ περιλαμβάνονται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος. Ἔτσι βλέπουμε νὰ μετακινοῦνται οἱ ἄνθρωποι γιὰ ψυχαγωγία, μελέτη ἠθῶν καὶ ἐθίμων μιᾶς χώρας, ἐπίσκεψι ἀρχαιολογικῶν μνημείων καὶ τόπων, θρησκευτικῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, λουτροπόλεων, ἐκθέσεων διαφόρου περιεχομένου κ.λ.π. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν καὶ ἕνα μεγάλο κοινωνικὸ γεγονός, ὅπως οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, αὐξάνει τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς ἐπίσκεψι μιᾶς χώρας. Ἀλλὰ καὶ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία, πολιτικὴ ἢ οἰκονομική, ἀναμφιβόλως μειώνει αὐτό. Τὸν Τουρισμό, ἀναλόγως τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο πραγματοποιεῖται, δυνάμεθα νὰ τὸν διακρίνουμε ὡς ἑξῆς:

1) Στὸν μεμονωμένο Τουρισμό, δηλαδὴ στὴ μετακίνησι ἑνὸς ἀτόμου ἢ περισσοτέρων ἀπὸ τὸν τόπο τῆς διαμονῆς των, καὶ

2) Στὸν ὁμαδικὸ Τουρισμό, δηλαδὴ στὴ μετακίνησι μιᾶς ὁμάδος ἀτόμων ἀπὸ ἕνα τόπο ἢ χώρα. Ἐπίσης ὁμαδικὸς Τουρισμὸς εἶναι ἡ ἕνωσις ἀτόμων ἀπὸ πολλὲς χῶρες καὶ ἡ μετακίνησις αὐτῶν χάριν ἑνὸς τουριστικοῦ λόγου, ὅπως θρησκευτικοῦ, ἱστορικοῦ κ.λ.π.

Ἐπίσης ἀναλόγως τοῦ τόπου ποὺ πραγματοποιεῖται, δυνάμεθα νὰ τὸν χωρίσουμε σὲ ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικὸ Τουρισμό. Ἐσωτερικὸς Τουρισμὸς εἶναι ἡ μετακίνησις τῶν ἀτόμων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας ποὺ διαμένουν μονίμως, π.χ. μιὰ ὁμάδα ἀπὸ Ἀθηναίους ἐπισκέπτεται τοὺς Δελφούς, ἐνῶ ἐξωτερικὸς Τουρισμὸς εἶναι ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας μετακίνησις ἀτόμων ποὺ διαμένουν σ' αὐτή, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ εἴσοδος ξένων ἐντὸς αὐτῆς γιὰ διαφόρους τουριστικοὺς λόγους.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς πάλιν μποροῦμε νὰ διακρίνουμε τὸν Τουρισμό. Τοῦτο εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο, γιατὶ βλέπουμε τὴν μεγάλη σημασία ποὺ ἔχει γιὰ κάθε χώρα. Ἔτσι λοιπὸν τὸν διακρίνουμε σὲ ἐνεργητικὸ καὶ παθητικὸ Τουρισμό.

Ἐνεργητικὸς εἶναι ἡ εἴσοδος ξένων σὲ μιὰ χώρα, γιατί, κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἰσέρχεται συνάλλαγμα ποὺ δίνει ζωὴ σὲ ἕνα σωρὸ ἐπαγγέλματα καὶ βιοτεχνίες, ἐνῶ κατὰ τὸν παθητικὸ ἐξέρχεται τὸ συνάλλαγμα. Ἀναλόγως λοιπὸν τῶν τουριστικῶν της προσόντων καὶ τῆς ἀξιοποιήσεως αὐτῶν, κάθε χώρα προσπαθεῖ νὰ προσελκύση ξένους. Στὸ τομέα αὐτὸ καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια τόσο μὲ τὴν διαφήμισι, ὅσο καὶ μὲ τὴν προπαγάνδα. Κάθε ξένος ποὺ φεύγει εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν τόπο μας, εἶναι μιὰ ζωντανὴ καὶ μὲ πίστι διαφήμισις στὴν πατρίδα του καί, ἐκτὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ νὰ ἐπανέλθη, δύναται νὰ πείση κι' ἄλλους. Γι' αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὸ σημεῖο αὐτό. Οἱ Ἕλληνες, φύσει φιλόξενος λαὸς καὶ γεμᾶτος ἀνθρωπιά, κρατοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λεπτὰ στοιχεῖα, ποὺ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ συγκινήσουν κάθε ἄνθρωπο. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀμφισβητήσουμε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τὸν Τουρισμὸ σὲ μιὰ χώρα εἶναι μεγίστη καὶ παρουσιάζεται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, πνευματικούς, ἐπιστημονικούς, ἠθικούς, οἰκονομικούς, βιομηχανικοὺς κ.λ.π. Ἔτσι συντελεῖ σπουδαίως στὴν ἐκπολιτιστικὴ ἀνάπτυξι καὶ πρόοδο τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπειδὴ ἡ σπουδαιότης τοῦ Τουρισμοῦ εἶναι μεγάλη, κάθε κράτος λαμβάνει διάφορα μέτρα γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του. Τὰ μέτρα αὐτὰ τὰ βλέπουμε στὰ συγκοινωνιακὰ μέσα, στὰ μέσα διαμονῆς (ξενοδοχεῖα), στὰ μέσα συναλλαγῆς, στὴν παροχὴ ὡρισμένων ἀτελειῶν, στὴν τέρψι κ.λ.π. Ἀξιοποιεῖ τὰ διάφορα τουριστικὰ προσόντα ποὺ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ περιηγητοῦ. Αὐτὰ διαφέρουν μεταξύ των, ὅπως διαφέρουν καὶ οἱ ἐπιθυμίες τοῦ ἀνθρώπου, γιατὶ ἐνῶ σὲ ἄλλους μπορεῖ νὰ ἀρέση ἡ ἔρημος τῆς Σαχάρας, σὲ ἄλλους μπορεῖ νὰ ἀρέση ἡ θάλασσα ἢ τὸ βουνό, ὡς ἐπίσης ἕνα πνευματικὸ ἄνθρωπο θὰ συγκινοῦσε, περισσότερο παντὸς ἄλλου, ἕνα ἀρχαιολογικὸ μνημεῖο.

Τὰ τουριστικὰ προσόντα τῆς πατρίδος μας εἶναι τόσα πολλὰ καὶ διάφορα, ποὺ μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλες τὶς ἐπιθυμίες τῶν τουριστῶν. Στὴν Ἑλλάδα ὁ τουρίστας μπορεῖ νὰ γίνη μελετητὴς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐπισκεπτόμενος τοὺς διαφόρους ἀρχαιολογικοὺς χώρους, νὰ χαρῆ τὴν ὁλοκάθαρη θάλασσα στὰ πανέμορφα νησάκια, τὸν λαμπερὸ ἥλιο, τὸν καταγάλανο οὐρανό, τὰ ὡραῖα παραθεριστικὰ κέντρα καὶ τὶς φημισμένες λουτροπόλεις. Ὀρθὸν εἶναι νὰ ἀναφέρουμε περιληπτικὰ καὶ μὲ συντομία τὰ κυριώτερα τουριστικὰ προσόντα πρὸς γνῶσιν τῶν ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐγκυκλοπαιδικῆς πλευρᾶς χρήσιμα.

Πολύτιμο παράγοντα γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ὑγειονομικοῦ Τουρισμοῦ, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ἡ πατρίδα μας ἔχει τὶς ἰαματικὲς πηγὲς ποὺ εἶναι πάμπολλες. Ἀπὸ αὐτὲς ἄλλες εἶναι γιὰ λουτροθεραπεία καὶ ἄλλες γιὰ ποσιθεραπεία. Σπουδαιότερες εἶναι τῆς Καγιάφα, Αἰδηψοῦ, Λουτρακίου, Μεθάνων, Ὑπάτης, Καμμένων Βούρλων, Κυλλήνης καὶ Ἰκαρίας. Τὰ μέρη στὰ ὁποῖα βρίσκονται ἔχουν ἀξιοποιηθῆ μὲ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα, ἑστιατόρια, κέντρα ψυχαγωγίας, ὥστε ἡ παραμονὴ νὰ εἶναι ἄνετη καὶ εὐχάριστη.

Ἀλλὰ καὶ στὰ θαλάσσια λουτρὰ ἡ πατρίδα μας πλεονεκτεῖ, ὡς ἐπίσης καὶ στὴν ὁμορφιὰ τῶν γραφικῶν νησιῶν μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὡρισμένα κατέχουν τὴ πρώτη θέσι, ὅπως π.χ. Ρόδος, Κέρκυρα, Μύκονος, Ὕδρα, Σπέτσες κ.λ.π.

Κάτι ὅμως ποὺ ξεχωρίζει καὶ ποὺ ἔχει τεραστία σπουδαιότητα, εἶναι οἱ ἀρχαιολογικοὶ χῶροι. Ὅλη ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἕνα ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο ἀπὸ ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Εἶναι μιὰ πηγὴ ἀστείρευτη τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ μεγαλείου. Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἄσκοπο νὰ ἀναφέρουμε μερικοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ ὁ περιηγητὴς καὶ ποὺ παρουσιάζουν τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον καὶ περιλαμβάνουν πλῆθος ἀρχαιολογικῶν εὑρημάτων :

α) Στὴν Ἀθήνα, ὁ περιηγητὴς μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἀκρόπολι, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους ἀρχαιολογικοὺς χώρους, μὲ ἕνα σωρὸ ἱστορικὰ μνημεῖα.

Κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, τὰ θέατρα τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖο. Γύρω ἀπὸ αὐτή, τὸν Ἄρειο Πάγο, τὴν Πνύκα, τὸν Λόφο Μουσαίου, τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου. Ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Θησεῖον, ποὺ εἶναι ὁ ἀρχαιότερος ἀπὸ τοὺς σωζομένους ναούς, τὸν Κεραμεικό, δηλαδὴ τὸ νεκροταφεῖο τῶν Ἀθηναίων, τὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους, ποὺ ὀνομάζεται καὶ φανάρι τοῦ Διογένους, τὸν ναὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ τὴν Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ. Μικροτέρας σπουδαιότητος εἶναι ἡ στοὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, τοῦ Ἀττάλου, τὸ Ὡρολόγιον τοῦ Κυρήστου καὶ ἡ Πύλη τῆς Ἀγορᾶς. Βυζαντινὰ μνημεῖα εἶναι ἡ Βασιλικὴ παρὰ τὸν Ἰλισό, οἱ ἐκκλησίες τῆς Καπνικαρέας, τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου—παραπλεύρως τῆς Μητροπόλεως—, τῶν Ἁγίων Θεοδώρων καὶ τὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο. Ἐκτὸς αὐτῶν μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ πλῆθος μουσείων, ποὺ φυλάσσονται ἀρχαιολογικοὶ θησαυροί.

β) Στὴν Ἀττική, ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ Ἐλευσίς, γνωστὴ ἀπὸ τὰ τελούμενα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα Ἐλευσίνια Μυστήρια, τὸ Σούνιο, ποὺ βρίσκεται ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ Αἴγινα, ὅπου βρίσκεται ὁ ναὸς τῆς Ἀφαίας, ποὺ κτίσθηκε μετὰ τὴν ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος, ὡς καὶ ἡ μονὴ τοῦ Δαφνίου στὴν ὁμώνυμη τοποθεσία.

γ) Στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα, εἶναι οἱ Δελφοί, ποὺ στὴν ἀρχαιότητα ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μαντεῖα, διάφορα μοναστήρια καὶ ἡ μονὴ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

δ) Στὴ Θεσσαλία μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ Μετέωρα.

ε) Στὴν Πελοπόννησο, βρίσκεται ἡ Ἐπίδαυρος, ὅπου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦταν τὸ Ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ μὲ τὸ θαυμαστὸ θέατρο, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου, ἡ Παλαιὰ Κόρινθος, οἱ Μυκῆνες, ποὺ ἦταν ἡ πατρίδα τῶν Ἀτρειδῶν, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ ἡ Ὀλυμπία, ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα θρησκευτικὰ κέντρα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, μὲ τὸ περίφημο μουσεῖο.

Στὴν Σπάρτη, ὑπάρχουν τὰ ἐρείπια τοῦ τάφου τοῦ Λεωνίδα, τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκισίου Ἀθηνᾶς κ.λ.π. Ἡ Τίρυνς, ὅπου τὰ ἐρείπια τῆς Ἀκροπόλεως, στὴν Φιγαλεία ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπίσης ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα, εἶναι τὸ Μέγα Σπήλαιο καὶ ὁ Μυστρᾶς, ποὺ εἶναι γεμᾶτος βυζαντινὲς ἐκκλησίες.

στ) Στὴν Δῆλο, τὰ ἀρχαιολογικὰ ἐρείπια καὶ στὴν Κρήτη πολλὰ μνημεῖα τοῦ ἀρχαιοτέρου πολιτισμοῦ, τοῦ Μινωικοῦ, ποὺ ξεχωρίζουν τὰ ἀνάκτορα τῆς Κνωσοῦ καὶ Φαιστοῦ.

ζ) Στὴν Θεσσαλονίκη, σπουδαῖα βυζαντινὰ μνημεῖα καὶ στὴν Πέλλα τὰ τελευταῖα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Τὰ ἀνωτέρω ἀναφέρονται λίαν περιοριστικῶς λόγω τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας των, γιατὶ στὴν πατρίδα μας ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀρχαιολογικοὶ χῶροι, μουσεῖα, τόποι πάσης φύσεως ποὺ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀναφερθοῦν λεπτομερῶς, ἔτσι ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε, χωρὶς νὰ ξεφύγουμε τῆς πραγματικότητος, ὅτι κάθε γωνιὰ τῆς πατρίδος μας παρουσιάζει κάτι τὸ ξεχωριστό, ποὺ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήση τὸν περιηγητή.

Στὴν Ἑλλάδα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κράτους γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ παρουσιάζεται τὸ 1914, ποὺ μὲ τὸν νόμο 241 ἱδρύθη αὐτοτελὲς γραφεῖον ξένων καὶ ἐκθέσεων. Σήμερα ἡ ὅλη μέριμνα γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ ἀξιοποίησις τῶν τουριστικῶν κέντρων καὶ τόπων, ἀνήκει στὸν Ἑλληνικὸ Ὀργανισμὸ Τουρισμοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς νομικὸ πρόσωπο καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ κράτους. Σκοπός του εἶναι ἡ ὀργάνωσις καὶ προαγωγὴ τοῦ Τουρισμοῦ στὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν προσέλκυσι ξένων ἐπισκεπτῶν. Γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος τοῦ Ε.Ο.Τ. συνεστήθη ἡ Τουριστικὴ Ἀστυνομία, ὑπαγομένη στὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἀποστολὴ τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας, εἶναι ἡ ὑποβοήθησις τῶν σκοπῶν τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀνατιθεμένων σ' αὐτόν, σ' ὅλο τὸ κράτος,

ἀστυνομικῶν ἁρμοδιοτήτων. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Τουριστικὴ Ἀστυνομία ἀσκεῖ ἔλεγχο, ἐποπτεία καὶ ἐπίβλεψι τῶν τουριστικῶν ξενοδοχείων, ἑστιατορίων, κέντρων ψυχαγωγίας, διασκεδάσεως, θεάτρων καὶ κινηματογράφων. Ἀσκεῖ ἐποπτεία καὶ ἔλεγχο ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων, πλοίων, ἀεροπλάνων, αὐτοκινήτων καὶ τῶν πάσης φύσεως συγκοινωνιακῶν μέσων. Ἐπίσης ἐλέγχει τὴν κίνησι καὶ ἐμφάνισι τῶν μικροπωλητῶν, ὁδηγῶν καὶ λεμβούχων, ὡς ἐπίσης ἐποπτεύει σὲ κάθε πόλι, ἰδιαιτέρως δὲ τὶς ζῶνες ἐμφανίσεως. Ἐλέγχει τοὺς ἀσκοῦντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διερμηνέως καὶ τοῦ ξεναγοῦ, ὑποδεικνύει τὶς παρατηρούμενες ἐλλείψεις στὰ συγκοινωνιακὰ μέσα καὶ παίρνει μέτρα τάξεως, ἀσφαλείας καὶ ἀνέσεως κατὰ τὴν ἄφιξι καὶ ἀναχώρησι τῶν ξένων. Μέσα στὰ καθήκοντά της εἶναι ἐπίσης ἡ ἐνέργεια ἐπιθεωρήσεως στὶς λουτροπόλεις, τουριστικοὺς καὶ ἀρχαιολογικοὺς χώρους, τὶς ζῶνες ἐμφανίσεως κ.λ.π. Τέλος ὑποβοηθεῖ τὶς τοπικὲς ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς στὴν παρακολούθησι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν νόμων, σχετικῶς μὲ τὰ μέτρα τάξεως, εὐκοσμίας, εὐταξίας κ.λ.π.

Αὐτὰ εἶναι τὰ γενικὰ καθήκοντα τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας. Γιὰ τὴν καλυτέρα ὅμως ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων της, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄμεσος συνεργασία καὶ πνεῦμα καλῆς θελήσεως μεταξὺ τῶν ὀργάνων τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας μετὰ τῶν τοιούτων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς. Αὐτὸ δὲ ἐπιβάλλεται περισσότερον, γιατὶ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑπάρχει Τουριστικὴ Ἀστυνομία. Ἔτσι λοιπὸν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι στὰ μέρη αὐτὰ ἡ τουριστικὴ ἐποπτεία ἀσκεῖται ἀπὸ τὴν τοπικὴ Ἀστυνομία, μέσα στὰ ἄλλα καθήκοντά της.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ διάφορα ἀστυνομικὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται ὑπὸ μορφὴν ἀστυνομικῶν διατάξεων, π.χ. περὶ κοινῆς ἡσυχίας κ.λ., δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ρύθμισις τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ ἀποβλέπουν στὴν ἁρμονικὴ τούτων συμβίωσιν. Ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων αὐτῶν συμβάλλει τὰ μέγιστα στὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ, γιατὶ ὁ περιηγητὴς ἀπαιτεῖ ἀπὸ κάθε τόπο ποὺ θὰ ἐπισκεφθῇ ἡσυχία, ἄνεσι, καθαριότητα καὶ ἐξυπηρέτησι.

Τὸ ἔργον ὅμως τῆς Ἀστυνομίας καὶ στὸν τομέα αὐτὸν εἶναι δύσκολο. Γι' αὐτὸ τὰ ὄργανά της πρέπει μὲ ἰδιαίτερη λεπτότητα νὰ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά τους, ὥστε καὶ τὴν ὑπηρεσία τους νὰ ἐκτελοῦν καὶ τὴν δυσφορία τῶν πολιτῶν νὰ μὴ προκαλοῦν.

Ἡ πρώτη ἐπικοινωνία κάθε ξένου περιηγητοῦ θὰ εἶναι μὲ τὴν Ἀστυνομία. Στὴν Ἀστυνομία θὰ ἀπευθυνθῇ γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες, ὁδηγίες ἢ νὰ τύχῃ ἐξυπηρετήσεως. Πρέπει λοιπὸν ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς τουρίστες νὰ ἀφήσῃ σ' αὐτοὺς τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις. Καὶ θὰ ἀφήσῃ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις ὅταν αὐτὸς διακρίνῃ ἐνδιαφέρον, προθυμία καὶ εὐγένεια.

Ἰδιαιτέρως τὰ ὄργανα τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας πρέπει νὰ τὰ διακρίνῃ λεπτότητα στοὺς τρόπους των, καλὴ συμπεριφορά, προθυμία, ὑπομονὴ καὶ ἀρίστη παράστασι, ὥστε ἡ ἐπαφὴ κάθε ἐπισκέπτου μὲ αὐτὰ νὰ προκαλῇ εὐμενῆ σχόλια. Αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν συνείδησις κάθε ὀργάνου τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας καὶ γενικώτερα κάθε ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, γιατὶ αὐτὰ ἀποτελοῦν, ἀναμφισβητήτως, τὴν μεγαλύτερη διαφήμισι καὶ προπαγάνδα γιὰ τὴν πατρίδα μας. Πάντα ὁ ἐπισκέπτης θὰ μιλάῃ μὲ τὰ καλύτερα λόγια καὶ θὰ ἐγκωμιάζῃ τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο ποὺ τοῦ συμπεριεφέρθη μὲ εὐγένεια ἢ τὸν ἐξυπηρέτησε πρόθυμα. Δὲν ξεφεύγουμε τῆς πραγματικότητος ἂν ποῦμε ὅτι τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος ἀνήκει καὶ στὸν Τουρισμό. Τοῦτο μαρτυροῦν διάφορες στατιστικές. Γι' αὐτὸ πρέπει μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις νὰ ἐνισχύσουμε κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν ἀνάπτυξι αὐτοῦ. Εἴμεθα ἡ πρώτη ἐντύπωσις κάθε ἐπισκέπτου ἢ περιηγητοῦ, ξένου καὶ ἐντοπίου. Πρέπει νὰ ἀστράπτουμε ἀπὸ καλωσύνη καὶ εὐγένεια. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου μὲ εὐγένεια καὶ λεπτότητα προκαλεῖ εὐμενῆ σχόλια, ἐνῶ ἡ βαναυσότης ἀπέχθεια. Ἂς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὸν ἑαυτό μας. Τὶ κακὴ ἐντύπωσι θὰ μᾶς δημιουργήσῃ μιὰ ἄστοχη ἐνέργεια καὶ συμπεριφορὰ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου; Ἂς ἔχουμε ὡς ὁδηγὸ στὸ δρόμο μας τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεανθρώπου: «Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς».

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

✱ Η «ΝΤΟΛΤΣΕ ΒΙΤΑ» ἀποτελεῖ γιὰ ἕνα μεγάλο ποσοστὸ γυναικῶν τὸν μαγνήτη ποὺ τὶς παρασύρει στὴν ἁμαρτία. Πολὺ περισσότερο, φυσικά, ἐπηρεάζονται οἱ ἄμυαλες κοπέλλες, ποὺ εὔκολα παρασύρονται ἀπὸ διάφορες ἐκμαυλίστριες ἢ ἀγαπητικούς ἐξ ἐπαγγέλματος, ποὺ μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐρωτευμένου ἐκμεταλλεύονται αἰσχρότατα τὴ σάρκα τῶν θυμάτων τους. Ἡ Ἀστυνομία, φυσικά, ἐργάζεται ἐντατικὰ γιὰ νὰ βρίσκη τὰ καθάρματα αὐτὰ καὶ νὰ τὰ παραδίνη στὴ Δικαιοσύνη. Ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπος, περισσότερο ὅμως οἱ γονεῖς, ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ φροντίζουν καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὰ ἀνήλικα ποὺ ἔχουν ὑπὸ τὴν προστασία τους, ἔτσι ὥστε αὐτὰ νὰ μὴ πέφτουν θύματα τῆς «ντόλτσε βίτα» καὶ τῶν σωματεμπόρων.

Μιὰ τέτοια ὑπόθεσις δικάσθηκε στὸ Πλημμελειοδικεῖο Ἀθηνῶν, μὲ θῦμα τὴν 17χρονη Μ.Χ., πολὺ ὄμορφη, μὲ γονεῖς πλουσίους, εὐϋπολήπτους, ἐπιστήμονες, ἀλλὰ διαζευγμένους. Ἡ Μ.Χ. γνώρισε τὴν ἄνοιξι τοῦ 1963 τὸν 23 χρονῶν Σ. Παπαδημητρίου, γόητα ἐξ ἐπαγγέλματος, ἔγινε ἀρχικὰ φίλη του καὶ σὲ δυὸ μῆνες τυφλὸ ὄργανό του. Ὁ ἐπαγγελματίας αὐτὸς «ἀγαπητικός», μὲ τὴν βοήθεια τῆς Καλλιόπης Χαρδαλούπη καὶ τῆς Γιούλας Θεοδωρακοπούλου, τὴν εἰσήγαγε σ' ἕνα κύκλο βιομηχάνων, διπλωματῶν, ἐφοπλιστῶν καὶ ἐμπόρων καὶ τὴν ἔπεισε νὰ εἶναι καλὴ μαζί τους, ἀφοῦ πλήρωναν περισσότερα ἑκατοντάδραχμα ἀπὸ τὰ χρόνια της. Φιλοξενήθηκε σὲ θαλαμηγούς, σὲ ξενοδοχεῖα ὑπερπολυτελείας, σὲ στούντιο, σὲ «σπίτια» καὶ λοιπά. Ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ θυμόταν, ἄλλα ξέχασε καὶ ἄλλα δὲν ἤθελε νὰ θυμηθῆ. Θυμόταν ὅμως ὅτι τὰ ἡμερήσια ἔξοδα τοῦ Παπαδημητρίου ἦσαν 500 περίπου δραχμὲς καὶ ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἄφησε «ἀκάλυπτο», μολονότι ἔπαιρναν μεγάλο μερίδιο ἀπὸ τὰ κέρδη της οἱ δυὸ γυναῖκες γιὰ τὴ μεσιτεία τους. Κάποτε ἐπὶ τέλους ἕνα βράδυ ἡ μητέρα της, ποὺ ἀντιλήφθηκε ὅτι ἡ κόρη της ἔκανε τὴ «ντόλτσε βίτα» της, τὴν ἀνεκάλυψε στὴ Κυψέλη καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά, πρὶν προλάβη νὰ μπῆ σὲ ταξὶ καὶ νὰ φύγη. Ἐπενέβη ἡ Ἀστυνομία καὶ ἀπεκαλύφθη σ' ὅλη της τὴν ἔκτασι ἡ βρωμερὴ ὑπόθεσις. Τὴν τελευταία λέξι εἶπε τὸ δικαστήριο, ἐπιβάλλοντας στὸ νεαρὸ σωματέμπορα τρία χρόνια φυλάκισι καὶ ἐνάμισυ χρόνο σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς μαστροπούς.

✱ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ σπάνιοι οἱ ἐρασιτέχνες ντέτεκτιβς. Ἕνας τέτοιος ἦταν καὶ ὁ μαθητὴς Χ.Τ., πού, μετὰ τὸ μάθημά του, σύχναζε στὰ περίφημα σφαιριστήρια, κρεμοῦσε τὸ σακκάκι του καὶ ἔπαιζε. Μιὰ μέρα ἀντιλήφθηκε πὼς κάποιος τοῦ ἔκλεψε τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ. Ἀποφάσισε νὰ ἀνακαλύψη τὸ δράστη μόνος του μὲ μιὰ πρωτότυπη μέθοδο. Δηλαδὴ μέσα στὴν τσέπη ὅπου ἄφησε χρήματα τοποθέτησε καὶ μιὰ πετονιὰ μὲ ἀγκίστρια, κρατώντας αὐτὸς τὴν ἄκρη. Ὅταν λοιπὸν εἶδε κάποτε τὸν Ν.Σ. 19 χρονῶν νὰ πλησιάζη, τράβηξε τὴν πετονιὰ

Μέσα ὅμως σὲ αὐτὰ θὰ ἦταν παράλειψις νὰ μὴ ἀναφέρουμε ὅτι κάθε ἀστυνομικὸ ὄργανο θὰ πρέπη νὰ γνωρίζη τὰ μέσα ποὺ θὰ ἐξυπηρετήσουν κάθε ἐπισκέπτη, π.χ. τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους, μουσεῖα, τράπεζες, συγκοινωνιακοὺς σταθμούς, ὡς ἐπίσης καὶ λίγες ξένες λέξεις γιὰ τὴν στοιχειώδη συνεννόησι μὲ τοὺς ξένους. Πρέπει λοιπὸν μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις νὰ προσφέρουμε τὶς ὑπηρεσίες μας γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Τουρισμοῦ, ὅπως καὶ κάθε πολίτης, προσφέροντας ἔτσι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ὑπηρεσίες στὴ πατρίδα μας.

Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

καὶ τὸν γάντζωσε μὲ τὸ ἀγκίστρι στὸ χέρι. Ἔτσι τὸν παρέδωσε στὴν Ἀστυνομία, ἀπὸ ἐκεῖ ὡδηγήθηκε στὸ δικαστήριο ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ δικάσθηκε σὲ 7 μῆνες φυλάκισι.

✱ ΥΠΗΡΧΕΝ ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ χασισοποτία στὴν Ἑλλάδα εἶχεν ἐκλείψει. Νὰ ὅμως ποὺ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν διέψευσε τὶς ἐλπίδες αὐτές, ἀνακαλύπτοντας καὶ κατάσχοντας 162 κιλὰ χασίς. Τὸ χασὶς, ἑλληνικῆς παραγωγῆς, ἐκαλλιεργεῖτο λαθραῖα σὲ χωριὸ τῆς Πιερρίας ἀπὸ τὸν Σ.Ι., ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἐπεξεργασία τὸ ἔκανε πακέτα καὶ τὸ πωλοῦσε σὲ ἐμπόρους χασὶς στὸν Τύρναβο καὶ στὴν Ἀθήνα. Ἡ ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅπου οἱ ἀστυνομικοί, μετημφιεσμένοι σὲ χασισοπότες, ἐπέτυχαν νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν λαθρέμπορο Π.Γ., ὁ ὁποῖος καὶ συνελήφθη τὴν ὥρα ποὺ τοὺς πωλοῦσε μισὸ κιλὸ χασίς. Ἡ ἀνάκρισις πλέον ὡδήγησε τὴν Ἀστυνομία στὸν Τύρναβο, ὅπου συνελήφθησαν οἱ μεσάζοντες λαθρέμποροι Γ.Δ. καὶ ἡ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐρυφίλη. Αὐτοὶ τοὺς ὡδήγησαν στὸ σπίτι τοῦ παραγωγοῦ ὅπου καὶ κατεσχέθησαν 162 κιλὰ χασὶς συσκευασμένο σὲ πακέτα ἀπὸ σακκοῦλες νάϋλον καὶ τοποθετημένο σὲ διάφορες κρῦπτες. Ἡ ἀξία τοῦ κατασχεθέντος ναρκωτικοῦ εἶναι 3.000.000 δραχμές. Ὅλοι οἱ λαθρέμποροι παραδόθηκαν στὴ Δικαιοσύνη.

✱ ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ 23 χρονῶν ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὁ Β.Γ., ἄφησε νὰ μεγαλώσουν τὰ μαλλιά του, ντύθηκε γυναικεῖα φορέματα, μακιγιαρίσθηκε, ἔκανε μερικὲς ἐνέσεις ὁρμονῶν νὰ μεγαλώση τὸ στῆθος του καὶ μετὰ σὰν κομψὴ δεποινίδα ἐμφανίσθηκε μὲ τὸ ψευδώνυμο Κριστὶν στὴ Φωκίωνος Νέγρη καὶ ἄναψε. . . φωτιὲς στὶς καρδιὲς καὶ τὰ πορτοφόλια τῶν ἡλικιωμένων θαμώνων. Μὲ εὐκολία πλησίαζε διάφορα δεσποινάρια καὶ φρόντιζε νὰ τὰ ἐκδίδη στοὺς φίλους της ἡλικιωμένους κυρίους ἀντὶ ἁδρᾶς ἀμοιβῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ εἰσέπραττε τὸ σεβαστὸν μερίδιό της. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἐξελίχθηκε σὲ ἐπικίνδυνη μαστροπό. Ἡ Ἀστυνομία Πειραιῶς τὴν συνέλαβε στὴν Τρούμπα, ἀναζητώντας τὴν ἐξαφανισθεῖσα 15έτιδα Α. Χ., τὴν ὁποία ἡ Κριστὶν φιλοξενοῦσε στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ἐξέδιδε. Τὸ κωμικὸ εἶναι ὅτι ὁ ἔμπορος Χ. τοῦ Πειραιῶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς πελάτες τῆς μαστροποῦ, θεωρώντας αὐτὴν γιὰ πραγματικὴ γυναίκα τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα καὶ τῆς ζητοῦσε ἐπίμονα νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτά του, ἀποφασισμένος νὰ πληρώση ὅσα θὰ τοῦ ζητοῦσε ἡ . . . ἀρσενικὴ Κριστίν. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ ἀπέσπασε 600 δραχμές, γιὰ νὰ κάνη δῆθεν ἔκτρωσι. Ὅταν ἀπεκαλύφθη στὸν ἐρωτευμένο ἔμπορο ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε λιπόθυμος.

ΞΕΝΗ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΩΔΕΚΑ μαθηταὶ ἑνὸς κολλεγίου στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς κατηγορούμενοι γιὰ τὴν ὀργάνωσι μιᾶς «ἐξαιρετικῆς» συμμορίας διαρρηκτῶν, κατέθεσαν ὅτι ἐνεπνεύσθηκαν στὰ σχέδιά τους ἀπὸ μιὰ σειρὰ ταινιῶν τηλεοράσεως μὲ τὸν τίτλο «οἱ ζόρικοι». Οἱ μαθηταὶ αὐτοί, ἡλικίας 14—17 χρονῶν, παραδέχθηκαν εἴκοσι διαρρήξεις στὴν περιοχή τους. Τὰ «λάφυρά» τους σὲ χρήματα, κοσμήματα, φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ δέκτες τηλεοράσεως ὑπελογίσθησαν στὴν ἀξία τῶν 3.500 δολλαρίων. Οἱ προοδευτικοὶ αὐτοὶ νέοι εἶχαν συντάξει καταστατικό, εἶχαν ἐκλέξει τοὺς ἡγέτες τους, ἄνοιξαν τραπεζικοὺς λογαριασμοὺς καὶ ὠργάνωναν δεῖπνα κάθε ἑβδομάδα, γιὰ νὰ συζητοῦν τὶς μέλλουσες ἐπιχειρήσεις των.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μαρκόνι Γουλιέλμου.

Πάροδος τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ 132.

Ὁ Γουλιέλμος Μαρκόνι, Ἰταλὸς φυσικός, γεννήθηκε στὴν Βολωνία τὸ 1874. Εἶναι ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου (1895). Τὸ 1897 ἱδρύθη στὸ Λονδῖνο ἡ Ἀσύρματος Τηλεγραφικὴ Ἑταιρεία Μαρκόνι. Τὸ 1909 ἐτιμήθη μὲ τὸ βραβεῖο «Νόμπελ», τὸ 1930 ἔγινε πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἰταλίας καὶ ἀπέθανε στὴ Ρώμη τὸ 1937.

Μαρκοπουλιώτη Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ρουμπέση 41, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Γεώργιο» τοῦ Κατσιποδίου.

Ὁ Νικόλαος Μαρκοπουλιώτης, Ἀθηναῖος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἀνεσκολοπίσθη.

Μαρκορᾶ Γερασίμου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Γαλατσίου 20, στὴ συνοικία «Κυπριάδου».

Ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς (1826 — 1911), Ἕλλην ποιητὴς ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία, εἶναι ἕνας τῶν δοκιμωτέρων ἐκπροσώπων τῆς ἑπτανησιακῆς σχολῆς. Ὀπαδὸς τῆς σολωμικῆς ποιήσεως, δημοτικιστὴς καὶ πατριώτης, ἔγραψεν ἀξιόλογα ποιήματα καὶ διηγήματα.

Μάρκου Αὐρηλίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 2, στοὺς «Ἀέρηδες» τῆς Πλάκας.

Ὁ Μᾶρκος Αὐρήλιος (Marcus Aelius Aurelius Verus Antoninus, 121 - 180 μ.Χ.), θετὸς γυιὸς τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Ἀντωνίου, τοῦ Εὐσεβοῦς, διεδέχθη αὐτὸν τὸ 161. Ὀπαδὸς τῆς Στωικῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν ἑλληνιστὶ τὸ ἔργο του: «Εἰς ἑαυτόν».

Μάρκου Εὐγενικοῦ. Βλέπε **Εὐγενικοῦ Μάρκου.**

Μάρκου Μουσούρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρδηττοῦ 42, στὸ «Μέτς».

Ὁ Μᾶρκος Μουσοῦρος (1470—1517), ἐπιφανέστατος Ἕλλην φιλόλογος καὶ οὐμανιστὴς τῆς Ἀναγεννήσεως στὴν Ἰταλία, κατήγετο ἀπὸ τὴν Κρήτη. Διετέλεσεν ἐπιμελητὴς τῶν ἐκδόσεων τοῦ Ἄλδου Μανουτίου, προϊστάμενος τῆς ἑνετικῆς λογοκρισίας καὶ καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν στὴν Πάδονα καὶ τὴν Βενετία. Ἀξιομνημόνευτη εἶναι ἡ ἔκδοσις ὑπ' αὐτοῦ τῶν ἔργων τοῦ Πλάτωνος, 17 τραγωδιῶν τοῦ Εὐριπίδου καὶ 9 κωμωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μάρκου Μπότσαρη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βείκου 48, στὴν «Γαργαρέτα».

Ὁ Μάρκος Μπότσαρης (1790—1823), γυιὸς τοῦ Κίτσου, ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωες καὶ τοὺς ἡγέτες τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Μαζὶ μὲ τὸν Μαυροκορδᾶτο ἔλαβε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἠπείρου καὶ, ὕστερα ἀπὸ σκληρὴ μάχη στὴν Πλάκα (30 Ἰουνίου 1822), κατώρθωσε νὰ ἀποτρέψῃ κύκλωσι τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων. Μετὰ τὴν ἀτυχῆ μάχη τοῦ Πέτα (4 Ἰουλίου 1822), ἀνέλαβεν ἡγετικὴ θέσιν στὴν ἄμυνα τοῦ Μεσολογγίου, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης πολιορκίας. Μετὰ τὴν λύσι αὐτῆς, ἡ κυβέρνησις τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἀρχιστρατηγία τῆς Στερεᾶς, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀπὸ μετριοφροσύνη δὲν ἀπεδέχθη.

Τὴν 8ην Αὐγούστου τοῦ 1823, ἀντεμετώπισε μόνος, μὲ 350 Σουλιῶτες, τὴν ἐξ 8.000 δύναμι τοῦ Μουσταῆ πασᾶ τῆς Σκόδρας, κοντὰ στὸ Καρπενήσι, τὴν ὁποία καὶ ἔτρεψε σὲ φυγή. Σὲ μιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς ἐξορμήσεις του ἐφονεύθη. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικίες καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μαρμαρᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χρυσουπόλεως 57, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Πολύγωνον».

Ὁ Μαρμαρᾶς, εἶναι ἡ κοινὴ τουρκικὴ σημασία τῆς Προποντίδος καὶ τῆς νήσου Προκοννήσου, ποὺ εὑρίσκεται σ' αὐτήν. Στὴν νῆσο ὑπάρχει καὶ ὁμώνυμο χωριό, ποὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν εἶχε περὶ τὶς 4 χιλιάδες Ἕλληνες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Αἰγάλεω καὶ στὴ Νέα Μάδυτο).

Μάρνη.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων 51 (Μουσεῖο) καὶ τελειώνει στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Σατωβριάνδου (Θέατρο «Φύρστ», πρώην Σαμαρτζῆ).

Ὁ Μάρνης, ποταμὸς τῆς ΒΑ Γαλλίας, ἔχει μῆκος 525 χιλιομέτρων. Πηγάζει ἀπὸ τὸ ὀροπέδιο τοῦ Λάγκρ καὶ τελικὰ ἑνοῦται μὲ τὸν Σηκουάνα, κοντὰ στὸ ἀνατολικὸ προάστιο τῶν Παρισίων Σαραντόν. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων, στὴν περιοχὴ τοῦ Μάρνη διεξήχθησαν σοβαρὲς ἐπιχειρήσεις, σοβαρώτερες τῶν ὁποίων εἶναι οἱ τῆς 6—10/9/1914, γιατὶ ἀνέκοψαν τὴν γερμανικὴ ἐπίθεσι κατὰ τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων ποὺ εὑρίσκοντο στὴν Γαλλία.

Μαρτζώκη Στεφάνου.

Πάροδος τῆς ἀρχῆς τῆς λεωφόρου Γαλατσίου, στὴν συνοικία «Κυπριάδου».

Ὁ Στέφανος Μαρτζώκης (1855—1913), λυρικὸς ποιητὴς ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, εἶναι ὁ τελευταῖος, κατὰ χρονολογικὴ σειρά, τῆς ἑπτανησιακῆς σχολῆς. Τὰ «Ἅπαντά του» ἐξεδόθησαν τὸ 1925, μὲ πρόλογο τοῦ Μ. Σιγούρου.

Μαρωνείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Συρράκου 4, κοντὰ στὴ πλατεία «Γ. Πανταζοπούλου» τοῦ Κολωνοῦ.

Ἡ Μαρωνεία, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς ΝΔ Θράκης, κοντὰ στὴν λίμνη Ἰσμαρίδα, ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Μάρωνος, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ κατ' ἄλλους ἐγγονοῦ ἢ γυιοῦ τοῦ Διονυσίου. Ἡ Μαρωνεία ἦταν περιώνυμη γιὰ τὸν θαυμαστὸν «Μαρώνειον οἶνον της».

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, προήχθησαν οἱ κάτωθι, ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων, ἀξιωματικοί, ὡς ἀκολούθως:

1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄ τάξεως, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Παναγιώτης Καριοπούλης ἀπὸ 9-1-1964, ἀφ' ἧς προήχθη ὁ νεώτερός του κ. Ἠλίας Ἰατρόπουλος, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐντάσσεται εἰς τὴν ἐπετηρίδα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος καὶ

2) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Κωνσταντῖνος Ἀλεξίου ἀπὸ 9-1-1964, ἀφ' ἧς προήχθη ὁ νεώτερός του κ. Παντελῆς Τόλης, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐντάσσεται εἰς τὴν ἐπετηρίδα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Γεώργιον Ἀθανασόπουλον, διότι οὗτος, ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν παρατηρητικότητα, νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν σεσημασμένον τοξικομανῆ-κλέπτην πορτοφολίων Φραντζέσκον Κοσμίδην, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀπεπειρᾶτο νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ θυλακίου πανταλονίου τοῦ Παναγιώτου Γκολφινοπούλου τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων δραχμῶν, συμβαλὼν οὕτως εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Κωνσταντῖνος Λιολίτσας, διότι, ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ χάρις εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ μεθοδικὴν καὶ ἐξονυχιστικὴν ἐξέτασιν τοῦ συλληφθέντος ἀνωτέρω κακοποιοῦ, ἐπέτυχε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰς ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσας δώδεκα κλοπὰς χρημάτων ἐκ θυλακίων τῶν πανταλονίων τῶν παθόντων.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Νικόλαον Ἀλεξόπουλον, διότι οὗτος, καταβαλὼν φιλοτίμους προσπαθείας καὶ ἀναπτύξας ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, ἐπέτυχε, διὰ μεθοδικῆς παρακολουθήσεως, νὰ συλλάβῃ τὸν ἀλλοδαπὸν κλέπτην, πορτοφολίων Ὁμὰρ Ναμί, συμβαλὼν οὕτως εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν ἑπτὰ σοβαρῶν κλοπῶν χρημάτων ἐκ θυλακίων παθόντων.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Κωνσταντῖνος Λιολίτσας, διότι, ἐπιληφθεὶς τῆς διενεργείας τῆς σχετικῆς προανακρίσεως, ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὴν μεθοδικὴν καὶ ἐξονυχιστικὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ, νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰς ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσας κλοπὰς χρημάτων ἐκ θυλακίων παθόντων.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Νικόλαον Μιχαλόπουλον, διότι, ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτῷ ὀξυδέρκειαν καὶ παρατηρητικότητα καὶ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἔκτακτον δραστηριότητα, κατώρθωσε νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ συλλάβῃ τὸν ἐπικίνδυνον κακοποιὸν Ἐλευθέριον Καπίδην, συμβαλὼν οὕτως εἰς τὸν τερματισμὸν τῆς ἐπικινδύνου ἐγκληματικῆς δράσεώς του.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν, οἱ: 1) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Κωνσταντῖνος Γιαννημάρας, 2) Ὑπαστυνόμοι Α΄ κ.κ. Λέανδρος Καρυώτης καὶ Γεώργιος Δρακόπουλος, 3) Ἀνθυπαστυνόμοι κ.κ. Κωνσταντῖνος Μαυρουδέας καὶ Νικόλαος Παπακωνσταντίνου καὶ 4) Ἀστυφύλαξ κ. Λεωνίδας Μαρουντᾶς, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν

ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Προϊσταμένου ὄντος τῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Διαρρηκτῶν τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνόμον Α' κ. Νικόλαον Ἀθανασόπουλον, διότι, χάρις εἰς τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἔκτακτον πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ἁγίῳ Ἀδρέᾳ Ἀττικῆς παιδικῶν κατασκηνώσεων Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπέτυχε τὴν εἰς ἀξιοθαύμαστον βαθμὸν λειτουργίαν τούτων, τὴν ἀπόλυτον ἐξυπηρέτησιν τοῦ συνόλου τῶν τέκνων τῶν ἐγγάμων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τὴν ἐπαξίαν ἐκπροσώπησιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἰς τὰς πολλαπλᾶς ἐκδηλώσεις τῶν λοιπῶν κατασκηνώσεων (Ἐνόπλων Δυνάμεων, Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ Ἐπιχειρήσεων).

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ὑπαρχιφύλακα κ. Γεώργιον Παπασταυρόπουλον, διότι οὗτος, καίτοι τελῶν ἐν ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ, προσῆλθεν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Διώξεως Διαρρηκτῶν τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν καὶ παρέσχε θετικήν, περὶ τοῦ ἐπικινδύνου διαρρήκτου Γεωργίου Βαρδάκα, πληροφορίαν, συμβαλὼν οὕτως ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν σύλληψιν αὐτοῦ.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 1) Ἀστυνόμους Β' κ.κ. Ἐμμανουὴλ Παπαβασιλείου καὶ Κωνσταντῖνον Γιαννημάραν, 2) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Λέανδρον Καρυώτην καὶ 3) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Κωνσταντῖνον Μαυρουδέαν, διότι ἅπαντες καὶ δὴ ὁ μὲν πρῶτος παρέσχε θετικὴν πληροφορίαν περὶ τοῦ ἀνωτέρου κακοποιοῦ, οἱ δὲ ἕτεροι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ πλήρους ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου ὡς ἄνω κακοποιοῦ καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν 57 σοβαρῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀνθυπαστυνόμον κ. Νικόλαον Παπακωνσταντίνου, διότι, ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, παρέσχε τὴν συνδρομήν του εἰς τοὺς ἐπιληφθέντας τῆς ὑποθέσεως, συμβαλὼν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Ὡσαύτως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Νικόλαον Μιχαλόπουλον, Λεωνίδαν Καραΐσκον, Ἀπόστολον Γιαννόπουλον καὶ Βασίλειον Ἀδάμ, διότι ἅπαντες, ἐκτελέσαντες μετ' ἀκριβείας τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τῶν προϊσταμένων των καὶ ἐπιδείξαντες ἔντονον ὑπηρεσιακὸν ἐνδιαφέρον, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ Ὑπαστυνόμου Α' κ.κ. Κωνσταντῖνος Λιολίτσας καὶ Γεώργιος Δρακόπουλος καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἰωάννης Σύριος, Δημήτριος Πλέσσας, Σπυρίδων Λουκόπουλος, Βασίλειος Γκότσης, Ἀναστάσιος Ζαλαχώρης, Μιχαὴλ Τάμπος καὶ Βασίλειος Μαρκόπουλος, διότι οἱ μὲν Ὑπαστυνόμοι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, παρέσχον τὴν συνδρομήν των εἰς τοὺς ἐπιληφθέντας τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως, συμβαλόντες εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν, οἱ δὲ Ἀστυφύλακες, ἐκτελέσαντες μετ' ἀκριβείας τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τῶν Προϊσταμένων των καὶ ἐπιδείξαντες ἔντονον ὑπηρεσιακὸν ἐνδιαφέρον, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος ὡς ἄνω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Τέλος, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Παναγιώτης Θᾶνος, διότι, ὡς Προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Κοινοῦ Ἐγκλήματος τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν, ἤσκησεν αὐτοπροσώπως ἐποπτείαν κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ὅλης ὑποθέσεως καὶ χάρις εἰς τὰς παρασχεθείσας ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγίας πρὸς τοὺς χειρισθέντας τὴν ὅλην ὑπόθεσιν, συνέβαλεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ κ. Παναγιώτην Θᾶνον, διότι, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς Μαρίας Μπαβέα καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀνακρίσεων, ἐπέδειξεν ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον, εἰργάσθη ἀόκνως καὶ ἀδιαλείπτως ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν καὶ κατέβαλεν ὑπεράνθρωπους προσπαθείας διὰ τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος, συμβαλὼν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τούτου.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β΄ κ. Κωνσταντῖνον Γιαννημάραν, διότι, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς διαπράξεως τοῦ ὡς ἄνω ἐγκλήματος καὶ μέχρι τῆς ἐξιχνιάσεως αὐτοῦ, ἐπιληφθεὶς προσωπικῶς τῆς διεξαγωγῆς ἀνακρίσεως, ἀναπτύξας ἔκτακτον δραστηριότητα, ἐπιδείξας ἔκτακτον ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ καταβαλὼν ἐξαιρετικὰς προσπαθείας, συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τούτου, ἐργασθεὶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀνακρίσεων, ἡμέρας τε καὶ νυκτός, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ὑπαστυνόμους Α΄ κ.κ. Λέανδρον Καρυώτην καὶ Γεώργιον Δρακόπουλον καὶ εἰς τὸν Ἀνθυπαστυνόμον κ. Κωνσταντῖνον Μαυρουδέαν, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ καθοδήγησιν τοῦ Προϊσταμένου των κ. Κωνσταντίνου Γιαννημάρα, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀνακρίσεων, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, συνέβαλον ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τοῦ ἐγκλήματος.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Ἐπαμεινώνδας Ἀναγνώστου, διότι οὗτος, μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ δὴ λίαν ἐγκαίρως, παρέσχεν εἰς τοὺς διενεργοῦντας τὴν ἀνάκρισιν τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ Δημήτριος Ζάγκας, ἦτο δυνατὸν νὰ ἦτο ὁ δράστης τούτου, καθ' ὅσον καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχε δώσει ἀφορμὴν τινα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τῆς ψυχοπαθείας αὐτοῦ.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Νικόλαον Ματσακόταν, Βασίλειον Ἀδάμ, Βασίλειον Γκότσην, Ἀναστάσιον Ζαλαχώρην, Ἀπόστολον Γιαννόπουλον καὶ Νικόλαον Μιχαλόπουλον, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀνακρίσεων, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τοῦ ἐγκλήματος.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ Ὑπαστυνόμοι Α΄ κ.κ. Δημήτριος Γιαλαμᾶς, Ἰωάννης Πιέρρος, Ἀνδρέας Ματσάγγας, Κωνσταντῖνος Λολίτσας, Δημήτριος Λουκᾶς καὶ Νικόλαος Παπαϊωάννου καὶ ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Νικόλαος Παπακωνσταντίνου, διότι ἅπαντες, καὶ δὴ ἕκαστος εἰς τὴν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐπιδείξαντες ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον, παρέσχον τὴν συνδρομὴν των εἰς τοὺς ἐνεργήσαντας τὰς ἀνακρίσεις, συμβαλόντες οὕτως εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τούτων.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἰωάννης Σύριος, Δημήτριος Πλέτσιας, Βασίλειος Λιούρης, Σπυρίδων Λουκόπουλος καὶ Δημή-

τριος Σγουρός, διότι ἅπαντες καὶ δὴ ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐξετέλεσαν μετὰ προθυμίας, ζήλου καὶ εὐσυνειδησίας τὰς ἀνατεθείσας αὐτοῖς ὑπηρεσίας κατὰ τὸ στάδιον τῆς προανακρίσεως.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Δημήτριος Ὑφαντῆς καὶ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Δημήτριος Κρίντας (Διοικητὴς καὶ Ὑποδιοικητὴς τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν), διότι, διὰ τῆς ἐπιδεξίας καθοδηγήσεως τούτων πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ὡς ἄνω ὑπαλλήλους καὶ τῆς ἀμέσου καὶ προσωπικῆς ἐποπτείας των, συνετέλεσαν εἰς τὴν πλήρη διαλεύκανσιν τοῦ ὡς εἴρηται ἐγκλήματος.

Τέλος, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ κ. Κωνσταντῖνον Τσιγιῶργον, διότι, παραδοθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ φίλου του δικηγόρου ἀμφίστομον μάχαιραν, ἀνήκουσαν εἰς κατονομασθὲν ἄτομον μᾶλλον ψυχικῶς ἀνώμαλον, παρέδωκεν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ παρουσία τούτου εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης ἐξετάσεως ταύτης καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ παρακολουθηθέντος καὶ συλληφθέντος ἀτόμου, διεπιστώθη ὅτι τὸ ἄτομον τοῦτο, Δημήτριος Ζάγκας, ἦτο ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος, παρασχὼν οὕτω σημαντικὴν συμβολὴν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τούτου.

—Κατόπιν σχετικῶν ἐγκυκλίων διαταγῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἐπετράπη εἰς τὸν τέως ὁπλίτην τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος Κορέας καὶ νῦν Δόκιμον Ὑπαστυνόμον κ. Γεώργιον Θεοδωρόπουλον, ὅπως φέρῃ : 1) τὴν διεμβολὴν (ταινίαν) τῆς Εὐαρεσκείας τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Νοτίου Κορέας καὶ 2) τὸ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον ἐκστρατείας Κορέας.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β΄ κ. Χρῆστον Καραθανάσην, διότι οὗτος, ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἐντόνου ὑπηρεσιακοῦ ἐνδιαφέροντος, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ χάρις εἰς τὰς δοθείσας ὑπ' αὐτοῦ, ὡς τέως Προϊσταμένου τοῦ ΚΔ΄ παραρτήματος Ἀσφαλείας, ὁδηγίας καὶ διαταγὰς πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, ἀξιοποίησεν ἐπιτυχῶς δοθεῖσαν αὐτῷ πληροφορίαν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθῶσιν οἱ κακοποιοὶ Μιχαὴλ Σταμπουνάκης, Χρῆστος Σκέντζος καὶ Μιχαὴλ Μπατίστας καὶ νὰ ἐξιχνιασθῶσιν αἱ ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεῖσαι κλοπαί.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀρχιφύλακας κ.κ. Γεώργιον Καλογερόπουλον καὶ Γεώργιον Τσιῶρον καὶ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Βασίλειον Σπανόν Ἰωάννην Τσατσᾶν, Νικόλαον Παγώνην, Γεώργιον Γκωτσόπουλον, Ἰωάννην Νιότην, καὶ Παναγιώτην Μαζαράκον, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἐκτελέσαντες μετὰ ἀκριβείας καὶ προθυμίας τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ Προϊσταμένου των, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν ὡς ἄνω κακοποιῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐπηνέθησαν ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Νικόλαος Πιπερόπουλος καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Δημήτριος Κότσιφας καὶ ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ὑπαρχιφύλακα κ. Θωμᾶν Σαμαράκον καὶ τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Δημήτριον Προγουλάκην, Νικόλαον Μῖχον, Ἰωάννην Σταθακόπουλον, Χρῖστον Λεκάκην, Βασίλειον Παναγάκον καὶ Ἰωάννην Σαμαρτζῆν, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ μεθοδικότητος, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Θεοδώρου Μπάμπου, ἐμπόρου ἐνδικῆς καννάβεως, τὴν κατάσχεσιν τῆς παρ' αὐτοῦ κατεχομένης ποσότητος καὶ τὴν παραπομπὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Δικαιοσύνην, προκαλέσαντες οὕτω, διὰ

τῆς ἐπιτυχίας ταύτης, τὰ λίαν εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) Ἀστυνόμον Β' κ. Γεώργιον Φασούλκαν, 2) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Γεώργιον Κωνσταντακόπουλον καὶ 3) εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἀπόστολον Κωνσταντακόπουλον, Ἰωάννην Φόφολον, Διονύσιον Διαμαντόπουλον, Χρῆστον Στεφανόπουλον, Ἀνδρέαν Παπαδᾶτον καὶ Νικόλαον Τσιλιμίγκραν, διότι οὗτοι, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν, ἀναπτύξαντες ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον, τὴν 25-9-1964, τὴν σύλληψιν τῶν Παναγιώτου Κολυμάτση καὶ Ἀθανασίου Κούτση, οἵτινες ἐποιοῦντο χρῆσιν καὶ μετήρχοντο τὴν ἐμπορίαν ναρκωτικῶν, ποσότης τῶν ὁποίων κατεσχέθη εἰς χεῖρας των.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Κωνσταντῖνος Βασιλόπουλος, Ἀνδρέας Καναβός, Παναγιώτης Μαρτσούκας, Πέτρος Καρμίρης καὶ Ἰωάννης Δρούκας, διότι οὗτοι σπουδαίως συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτέρω ἀποτελέσματος, παρασχόντες ἀμέριστον τὴν συνδρομήν των.

Τέλος, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν Ἀστυνόμος Α' κ. Ἠλίας Ἠλιόπουλος, διότι ἐπέβλεψε καὶ κατηύθυνε κατὰ τρόπον λυσιτελῆ τὰς ἐνεργείας ἁπάντων τῶν ἀνωτέρω ἀστυνομικῶν.

[redacted]

ΠΕΝΘΗ

Μιχαὴλ Χουλάκης

Τὴν 12/12/1964, ἀπεβίωσεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμός», ὁ Ἀστυφύλαξ Μιχαὴλ Χουλάκης. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Γλυκερίας Γαλατσίου, παρηκολούθησαν πολλοὶ ἀστυνομικοί, φίλοι καὶ συνεργάται τοῦ ἐκλιπόντος. Τοῦτον ἀπεχαιτισε δι' ὀλίγων ὁ Διοικητὴς τοῦ ΚΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Δαμουρᾶς, ὅστις κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ὁ Μιχαὴλ Χουλάκης ἐγεννήθη τῷ 1923 εἰς Ἅγιον Βασίλειον Ἡρακλείου Κρήτης καὶ κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων τὸν Ἀπρίλιον 1946. Ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας καὶ χάρις εἰς τὰ ἐξαίρετα ἀστυνομικά του προσόντα, προσέφερεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας. Ἡ τόσον πρόωρος ἀπώλειά του, ἐλύπησε σφόδρα τοὺς καθ' οἱονδήποτε τρόπον συνεργάτας του.

Συλλυπούμενοι τοὺς οἰκείους του, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ θανόντος συναδέλφου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀείμνηστε συνάδελφε.

Σ.Σ. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὡς ἄνω ἐκλιπόντος Ἀστυφύλακος, Ἀρχιφύλαξ Χ3 κ. Χ. Χουλάκης, δι' ἐπιστολῆς του ἀποσταλείσης ἡμῖν, εὐχαριστεῖ πάντας τοὺς ἀστυνομικούς, οἵτινες συμμετέσχον εἰς τὸ βαρύτατον πένθος του.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30′ μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.